

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1928 року

Рік 2

З Новим Роком

Відомо нам, що переходило в минушому році поміж людьми цього світа, вони не знавши правди Божої блукали в життю, біле називали чорним, гірке солодким, а солодке гірким; горе тим, хто так оморочений, не бачити їм світла днів в їх життю.

Всі люди наповнені ріжного рода зла і ненависти один до другого. Коли чоловік переповнений злом, тоди мов би повінею заливає прикростями свого ближнього і мов би міль підгризає один другого. Святе Письмо ясно говорить о тяжких часах посліднього часу: „Се-ж відай, що в послідні дні настануть времена люті. Будуть бо люди самолюбці, сріблолюбці, пишні, горді, хулители, родителям непокірні, невдячні, безбожні, нелюбовні, непримирливі, осудливі, невдержливі, люті, вороги добра, зрадники, напастники, гордувники, що більш люблять роскоші, ніж Бога; мають образ благочестя, сили ж його відцурались” (2 Тим. 3, 1-5).

Самолюбство сильно оморочує і осліплює чоловіка, він не бачить другого і не співчуває другому як самому собі. Самолюбство служить більмом для сучасної культури. Мудрі цього світа хваляться сучасною культурою, но на жаль не знають як її примінити для добра свого народа, а навпаки через самолюбство всьо перевернули в свою користь і торгівлю; торгують всім, навіть життєм чоловіка і душами людськими.

Минувший рік був для многих роком спасення і духовного просвічення, многі навернулись до Господа й знайшли мир в Його ногах. А так само минувший рік для многих недбалих і байдужих християн був роком згіршення і відступлення від правди Божої і роком вічної смерти. Хто тільки провадив своє життя по волі Божій цілий минувший рік, той навчився лічити дні в світлі правди Христової, він з кождим днем все більше і більше здобуває розуму для мудрого життя. Для такого християнина і цей рік буде правдиво

Новим Роком, бо він без перестанку буде отримувати нове благословення від свого Отця.

Бог оставив нас на цей рік на цій землі, так перед нами лежать великі обов'язки, котрі ми обов'язані сповнити.

Найбільшим і найважнішим нашим обов'язком: приводити зблуджених до Ісуса, просвічувати їх Євангелієм і духовною літературою.

Вже другий рік висилаємо в світ наш журнал „Післанець Правди”, котрий через лілий рік сповняв свій обов'язок.

Метою „Післанця Правди” є познакомити наших людей з наукою Христовою і помочи шукаючим правди і стремлящим до зрозуміння слова Божого.

І тому звертаємо до всіх Братів євангельських Християн Баптистів, також до приятелів і прихильників слова Божого з сердечною проською о поміч в розширенню „Післанця Правди.” Ви можете це зробити через надіслання передплати і прислудування передплатників для „Післанця Правди” і цим зробите велику прислугу в розширенню слова Божого а Бог пошле нам нові благословення з Новим Роком.

Приятелю дорогий,
„Післанця Правди” читай
І що написано в нім,
У любові ти всьо сповняй.
Тобі користь принесе,
Тебе духово піднесе.
Читай і не забувай
В трудах йому помагай.

Єдність дітей Божих

Цей реферат був читаний 4/5 1927 р. на конференції в Рівнім, на Волиню.

Про об'єднання дітей Божих в одно живе тіло, в одно стадо, під одним голосом одного Пастира, багато вже о цім в світі християнським було мови і писання, але в самім ділі, мало собі хто до цього в тім задавав щирого труда, щоби слово могло статися тілом. Причин до цього є багато і ріжних. І ми в нашім таборі, вже давно говоримо і пробуємо з двох зробити одно, а що стоїть на перешкоді, може зрозуміємо з дальшого і постараємося за всяку ціну це лихо усунути, щоби діти Божі, котрі опираються на однім Господі, на одній вірі і на однім хрещенню, одним живим могли статися організмом. Для того звертаємося нинішнім, до цілого

всечесного зїзду з проханням, щоби був ласкавий цей короткий реферат схотів з увагою вислухати, а то під слідуючими питаннями:

1. Котрі з віруючих мають право зачислятися до громади дітей Божих?
2. Що обєднує дітей Божих в одну родину?
3. Що розлучає дітей Божих і робить їх для царства небесного нездїбними?
4. Яка шкода з цього, коли діти Божі не є одно?

1. Котрі з віруючих мають право зачислятися до громади дітей Божих?

Сумне це питаннє, але правдиве і конечно, бо ще ніколи в світі не було так багато невіруючих віруючих і ще ніколи не було так багато ложию і облудою підшитих християн як тепер. Причиною є може по части і ми сами, котрі не раз за скоро і безгрунтового іспиту кандидатів приймаємо в члени. Вистарчить комусь кілька разів прийти на зібраннє, а вже вони називають його братом і обціловують на всі боки, котрі власне без досвідченнє і без угрунтованнє в слові Божім, впихаються до числа дітей Божих, але такі не є дітьми Божими, бо дітьми Божими є виключно тільки ці, котрі родилися з Бога (Йоан. 3, 5-7). І це цілком природне. Бо як те, що з дерева є деревлянне, що з каміннє є камінне, а що з золота золоте, так і те, що роджене з духа мусить бути духом (Йоан. 3, 6). А родитися з Духа Божого, значить, вернутися до першого без гріховного стану душі в раю і в тім осягає віруючий через Христа образ і подобіє Боже. Відроджені з Духа стаються учасниками Божої природи, а если природою Божою є „світло” (1 Йоан. 1, 5), то тогди і ті, що з Бога родилися мусять бути світлом (Мат. 5, 13), бо Бог є світло, — если природою Божою є „любов” (1 Йоан. 4, 8. 16), то тогди і ті, що з Бога родилися мусять бути дітьми любови, — если природою Божою є „Дух” (Йоан. 4, 24), то тогди ясно, що і ті, котрі з Бога родилися мусять бути Духом, бо Бог є Духом. Если природою Божою є „огонь” (Жид. 12, 29), то тогди і ті, що з Бога родилися, мусять бути огненними слугами Божими, котрі є в праці не лїнівї, в духу горючі, Господеви служачі. О це діти Божі, котрі мають право зачислятися до родини Всевишнього. А котрі цеї природи ще не мають, нехай до дітей Божих не зачисляються.

2. Що обєднує дітей Божих в одну родину?

Дітей Божих злучує в одну родину, власне та їх Боже-ственна природа, рівних з рівними, бо як вода може тільки з водою, огонь з огнем, світло з світлом. а воздух з воздухом, так само і діти Божі, котрі є плодом одного духа і од-

ним тілом, а коли одним тілом, то тогди і одною душою, одним серцем і одним духом.

Дітей Божих злучує спільне світло, спільний дух, спільна любов, спільне життя, спільна праця для Господа і спільна дорога ведуча до свого Божественного призначення. О дави Господь, щоби ми це в глибині нашого серця добре могли зрозуміти, щоби ми могли статися правдивими дітьми Божими і учасниками Його Божественної природи, щоби Його світло було нашим світлом, Його Дух нашим Духом, Його любов нашою любовію, а Його огонь нашим запалом до святого життя і діла. А если дотепер в нашій таборі не було так, то причина цього лежить по нашій стороні, бо ми не були тим, чим ми мали бути, нехай нам це милосердний Господь простить.

3. Що розлучає дітей Божих і для царства небесного робить їх нездібними?

Хотяй правдиво віруючі є дітьми одного небесного Отця і учасниками Його Божественної природи, то це ще не значить, щоб вони вже не були спосібні розлучатися і відпадати, бо і сатана колись був ангелом і учасником Божої природи. Хотяй справді написано, що віруючого з руки Христової жадна сила не здоліє вирвати, однако ж є власть, котра нас з Богом і з братами на віки може розлучити, а цею власттю є ми самі, наше непослушне і уперте серце, наші провини та гріхи розділять нас з Богом і братами.

А що розлучає дітей Божих між собою?

Дітей Божих розлучає і відчужує власне та їх розлука з Богом, бо коли люди зближаються до Бога, то тоді зближаються до себе, а коли розлучаються з Богом, тоді один другого не хоче знати. Дітей Божих розлучає гордість, заздрість і ненависть, а то для того, що в серцю охолоділа любов, а любов охолоділа для того, що розлучилися з Богом бо Бог є Любов. Дітей Божих розлучає самолюбство і не поважанне братів, а бо така людина любить себе і не поважає братів для того, що попала в темряву і не бачить в братах своїх себе самого, душа їх то душа його, а добро їх то добро його, та ж душою ми всі одно, бо як по тілу всі ми від одного тіла (Адама), так по духу всі ми від одного духа, але багато є віруючих, котрі цього не знають і не бачать, а то для того, що їм брак світла, а для того брак їм світла, що розлучилися з Богом. Для того апостол говорить: „Хто ненавидить брата свого, той в темряві... а хто любить брата свого в світлі пробуває” (1 Йоана 2, 9-11).

Дітей Божих розлучає духовна слабкість, брак вишого знання і розуміння дороги спасення і для того вони замість одною дорогою спасення іти до одної цілі, один одному не довіряє, один одного підозріває і кожний своєю хоче іти

стежкою. А то длячого. Длятого, що не мають духа премудрості і духа правди, в котрого світлі могли би бачити своє спільне походження, свою спільну працю на ниві Божій і свою спільну дорогу до свого призначення, а Духа не мають для того, що розлучилися з Богом, котрий є Духом.

Дітей Божих розлучає духовна байдужність, духовне ліниство і простудження душі. Находящіся в таким стані видають голос свідоцтва — без перестанку і погано кашляють, наріканням на тих, що так не кашляють як вони. І викидають з себе флегму обмови і очернення братів, котрі не є такими як вони. А це все з цієї причини, що в таких вже перестала віра і охолоділа любов, а любов охолоділа для того, що розлучилися з Богом, бо Бог є огонь, котрий вірну душу освічує, огріває і оживляє.

Наконець дітей Божих розлучає цілковите, або слабе незнання церкви Божої, котра є тілом Христовим і храмом Духа Святого. Це незнання є причиною, що такі члени взглядом церкви, заховуються дуже не гарно, не поважають її, не слухають і роблять з нею, що сами хочуть, кождий хотів би з неї користати, майструвати над нею і панувати в ній, бо не знає, що головою і Паном церкви є тільки Христос. А причиною цього незнання було те, що вони без широкого навернення і без правдивого відродження, влізли до церкви, як козли між вівці, котрі всіх хотіли би переробити на козлів. А коли їм така штука діявольської роботи не вдається, тоді вони показують свої роги, котрими розкопують і розтрчують громаду віруючих на всі сторони. Вони, котрі мали бути живим організмом Духа Христового, через роботу таких людей стаються трупом розкладаючимся на части і вонею своєю заражують цілі провінції. А за це нещастя відповідати будуть перед Богом ті, котрі при дверях церкви поставлені були сторожами, не зважали хто влазить до кошари овець, вівці, чи козли, чи хижі вовки, котрі в царстві Божім вже багато наробили шкоди.

4. Яка шкода з цього, коли діти Божі не є одно?

Де діти Божі не є одно між собою, там є великий нелад, як в тій родині де муж без відома жінки посіяв на грядці моркву, а жінка без відома мужа, на тій самій грядці посіяла петрушку. А коли зійшла морква то жінка її повиривала, щоби ліпше росла петрушка. А муж бачить, що петрушка сходить, повиривав її, бо думав, що буде сходити його морква, тим часом зістала грядка зі всім порожна. — Така шкода є і в церкві, коли нема єдності і коли один другого не питає, а робить, що хоче. Як в школі, коли професори сваряться, тоді студенти мають з чого насміхатися і лихий примір брати, так само є і в тій громаді де

руководячі не живуть в згоді. Хто може обчислити шкоду, яка могла би повстати тоді, коли потяг переповнений пасажирами жене в даль, а машиністи на паровозі один одного душать за горло... Хто міг би вивісти шкоду, яка могла б повстати в церкві безсмертних душ, коли передові брати один одного тримав би за горло. Коли діти Божі між собою не одно, то це свідчить, що вони з Богом не одно, а коли не одно з Духом Божим, тоді є з духом злоби, а тоді шкода превелика. Бо як пчолы без матки, як діти без родичів, а тіло без душі, так громада віруючих без Бога, були б без світла, без любови, без духа і без огня духовної енергії, були б слабкі, безсильні і безраді, як розбите військо окружене ворогами, котре осталося без провідника, без средства і без харчів.

О Боже, спаси нас! від трясення землі, від джуми, від смертельної зарази і від незгоди дітей Божих в нашім краю.

Що нам робити, щоби діти Божі були і оставалися одно, як організм нашого тіла є одним, котрий складася хоть з ріжних частей, але одна часть від другої є залежна, одна другій служить і одна без другої не може бути; бо як тулів нашого тіла є залежний від голови, члени наші від кадовба, а життє в кадовбі залежне від духа, котрий є в нас, так і церква Христова, на цілім лиці землі, хоть з ріжних народів і язиків, є одним живим організмом, храмом Божим, в котрім живе Святий Дух. Хоть ми на дорозі спасення, перед Богом всі однакі, то правда, але, що до дарів, урядів і usługовання, то ми між собою не однакові, це повинен бачити і розуміти кождий. Бо як ноги не є руками, а руки не є ногами, як голова нашого тіла, не є кадовбом, а кадовб не є головою, так і в церкві Христовій не всі можуть бути проповідниками, пастирами, та учителями... В церкві мусять бути проповідники і ті, що слухають проповіді, мусять бути учителі і ті, що науці прислухуються, мусять бути євангелисти і ті, що євангеліє приймають, після неї живуть і всіма засобами помагають, щоби вона могла бути проповідувана всім народам (Марк. 16, 16). Це наші члени мусять знати, цього їх треба учити, а коли в церкві з живих камінів будемо бачити живе тіло Христове і навчимося її шанувати і любити, як Христос її любить, — коли в ній будемо бачити від Бога нам дарованих мужів — діяконів, пресвітерів, учителів, та євангелистів і будемо за них Богові вдячні і для того, що вони над нами працюють і пильнують наші душі, будемо їх поважати, шанувати і любити, як Христос їх поважає, шанує і любить. коли називає їх звіздами і держить їх в своїй правій руці і свідчить о них, що в царстві Його сіяти будуть як сонце.

А коли і ми так розуміти і поступати будемо, тоді і ми будемо з Господом, а Господь буде з нами. А коли Господь

буде з нами, тоді хто може бути против нас?! А коли б так не було, то тоді будемо подібні до того чоловіка, котрий їдучи в пароході до Америки, під своїм ліжком зачав вертати діру в підлозі, а коли всі пасажери кричали на нього і проти його роботи протестували, то він їм в гніві відповів: а вам що до того? я верчу під своїм ліжком. Опісля показалося, що то був чоловік хорий умом.

О Боже, хороши і наш корабель на океані духового життя від таких хорих людей.

І. Петраш

До моїх братів баптистів в Польщі

Дорогі Браття!

Витаю вас іменем Ісуса Христа і бажаю усім вам благословенства і щасливого Нового Року. Нехай благодать нашого Господа буде з вами і нехай Його упокій буде вашим упокоєм через усі дні і місяці в 1928 р.

Рік у котрий ми тепер вступаємо має бути замінним в історії нашої деномінації. Його славною подією має бути Четвертий Всесвітний Баптиський Конгрес, котрий відбудеться в остатнім тижни місяцю червню в Торонто (Канада). Мужчини і жінки зідуться з Далекого Входу (Японія і Китай), з Далекого Полудня (полуднева Африка і полуднева Америка), з Антіподу (Австралія і Нова Зеландія), і рівнож із усіх континентів землі. Я сподіюся, що і ваш край буде представлений і що ваші представителі повернуться з натхненими відомостями з цього великого згромадження. Баптисти мають глибоке почуття єдності через євангелію Господа і Вітця нашого небесного. Вони єднуються у визнаню Божественности Господа Ісуса, Його викувлені смерті, Його славного воскресення і вознесення, в Його живі присутности і дарах Святого Духа. Они чтуть Св. Писання через котре Сам Господь промовляє до їх сердець. Задовольючись цьою мислю, що суть членами оден другому радіючи в словах: „Оден Бог, одна віра і одно хрещення” (Єф. 4, 5). Якою помічу є цей конгрес, на котрім браття і сестри репрезентуючи мільйони баптистів з цілого світа зіхавшись аби розказати о побіді євангелії і взміцнитись і захотити оден другого! Без ріжниць раси, кольору або язика, без ріжниць економічних варунків або політичних відносин, неможуть розєднати тих, хто є одно в Христі Ісусі.

Рік цей є роком тристоліття для баптистів, що є найбільши мдаром і не лише для нашої деномінації, но для ці-

лого світа. Джан Боніян родився в 1627 р. В Торонто будемо обходити пам'ятку за Його милосердіє. що Він воздвиг Боніяна і натхнув його написати несквртельну книгу: „Путь Паломника“, книгу, котра взворушила много тисяч через много покоління статись паломниками і потішила їх на до-розі до вічності.

„Віра, свобода і обцення“: це ті великі факти, за котрі стоять баптисти. Віра в Христа, живительна присутність спасаючого Господа — це є перший і найглибший факт: хрещення само собою спочиває на тім. Свобода в Христї є напротів усяких зусиль аби нас підневолити, ми заховаємо нашу свободу. Обцення в Христї — Він злучив нас в одно і усяке фанатичне старання нас розлучити мусить бути поборене в імя Його.

Я витаю вас позлюблені у Христї і молжусь за проповідників, наувчителів і усякого члена збора на 1928 р. хай то буде „літо правиці Всевишнього.“

Ваш на праці євангелії, правди і любви,

Я. Г. Рушбрук

Баптиский преставник на Європу
і бувший презес Баптиского Союза
в Великі Британії і Ірландії.

Канцелярия Всесвіт. Бапт. Обеднання
в Лондоні. 1 Грудня 1927.

Безцінний скарб баптистів

Е. Ю. Муллінс. Д. Д. ЛЛ. Д. Голова Всесвітнього Баптиского Обеднання, Люєсвіл, Кентокі. Злуч. Дер. Америки.

В моім новорочнім поздоровленню для баптистів цілого світу в січню, 1928 р. я бажаю указати на дві важних для баптистів подій і на оден великий духовний скарб.

Одна з тих подій є 400-літна річниця смерти Балтазара Губмаєра, котра припадає на 10 березня 1928 р. Губмаєр був одним з найбільших наших анабаптиских предків. Його спалили на стосі за його релігійні переконання. Проф. Ф. Л. Андерсон, Д. Д., з Нютон Центр. Масачюсец, зговився приготувити статтю о Губмаєрові, котра буде уміщена в баптиских журналах в початку 1928 р. Булоби се радісним приготовленням наколиб проповідники і наувчителі і інші передові браття могли приготувити промови о Губмаєрі на 4 березня або на неділю 11. Буде це доброю спосібністю

виложити великі засади баптистів о свободі духовній і тому подібних ідеях.

Другою подією є надходячий Всесвітний Конгрес Баптистів, котрий розпочнеться 23-го червня, 1928 р. в Торонто, Канаді. Плани виготовлюються поспішно аби зробити великим і значним цей Всесвітний Конгрес. Канадійські браття є зайняті з приготуванням аби всіх сердечно прийняти. Признаки указують, що учасників на зїзді буде багато.

Всесвітнє Баптиське Об'єднання є одиноким з найбільших організацій, яку мають баптисти для поширення всесвітньої єдності. І справді можна сказати, що таке об'єднання є одним великим, як не найбільшим духовним скарбом. На тих зборах широко розпоршені групи сходяться до купи. Вимінюють вони свої поздоровлення і ідеї. Вони взаємно будуються і оживляють оден другого. Ті котрі зносять труднощі і гонення, знаходять отуху в зношеню з тими, котрі чуються більше щасливими в свободі і добробиту, а остатні знов оживляються героїчними терпіннями своїх співвизнавців. Взаємні порозуміння ділають поступ і витворюється симпатія.

Баптисти скоро зростають числом у многих частях світа. Духовно вони стають впливовими на світ. Їх засади досконали надаються для поступової цивілізації. А передовсім світ потребує євангельсько-баптиського слова, їх науки о безпосереднім відношенню душі до Бога і всяких суспільних спостережень тих великих правд. Баптисти можуть указати людям, ходячим у тьмі, путь до вільности релігійної і правдиву дорогу до тої великої цілі.

Знову раз будемо мали незвичайну спосібність в Торонто вирозитися нашому великому припорученню взглядом світа. Будемо повсюди щиро молитися, а щоби воля Його була з нами в могутій силі, і щоби Він міг через сей Конгрес поширити Своє Царство на землі.

Історія баптистів в Забірю

Християнство принесло нове життя у світ поганський. Наука Ісуса Христа, Його ідеали, яким же чудовим промінням озолотили душу бідної людини. Після деяких труднощів і переслідувань здавалося, що дійсно настане на світі вільність, рівність і братерство, що лев буде пастися з коровою, а ягня з тигром; дитя мале вложить руку в нору змії. Та де! — Чарівне світло Євангелії Христової злі люде заховали, закували, а злість, ненависть і ворожнеча надалі правлять

світом. Не дивлячись на те, що від появи Христа Спасителя на землі минає вже 2000 р., а багато землі вкрилося церквами, костелами і хрестами, як символом любови і братерства, люди ще живуть і нині в противенстві до божественних наук Спасителя світа. У нас теж немало хрестів. На церквах, на цвинтарях, на шиях, але в серцях людей їх не має. Так йшли мільйони людей, без Христа в серцю, з хрестиком на шії через ціле життя своє, від покоління до покоління передаючи яко дідичність усі лихі налоги своїм потомкам. Не один раз здавалося, що так воно і повинно бути: рано до церкви — молитви, кадило і кропило, а у вечері — коршма, горілка, фляшки, танці і бійки. Ненормальність і розбіжність науки з життям вражливо кидалося в очі тих, які мали прагнення жити чистим, християнським життям.

Нарешті — з початку одиниці, а потім більші громадки почали освітлюватися світлом Євангелії, почали боротьбу з традиційним злом, з гріхом і неволею.

Почався великий євангельський рух, який сьогодні має свою історію — минуле. Освітлення цієї історії на сторінках євангельського часопису не одній душі справить радість, не одну ще душу заохотить йти слідами перших християн, йти слідами Ісуса Христа. Тут подаємо перше галицьке село Забіре, в якому Євангелія Христова відкрила темним, опущеним і засмученим людям очі, а полоненим відчинила вязницю і випроварила їх на волю.

Село Забіре, Равського повіту, лежить на всхід від міста Рави. Серед лісів та мочарів. Окружене п'ятьма дворами, Забіре се є одно з тих темних галицьких сіл. Було без школи, без читальні, ніколи ніхто не бачив ані книжки, ані часописи. Серед села знаходилася греко-католицька дерев'яна церква, священика не було, а доїздив з сусіднього села Гійча. Біля церкви знаходилося помешкання для священика, але священика не було, то помешкання зайняв дяк, а одна кімната з одною лавкою була як школа, де учителем був дяк. Дяк любив часто заходити до Шльоми, котрий недалеко церкви збудовав собі велику корчму, звичайно так є всюди в темних галицьких селах близько церкви корчма, де часто по богослуженю заходять господарі до чарки. Не дивно, що дяк не навчив нікого, бо часу не було на науку. Школярів карав карою бити по двіста до триста поклонів, а тако ж мав грубу палицю, що як нею укарав, то ученик не підвівся. Аж в 1906 році надали учителя, котрий довів школу до порядку.

Коли наступила війна, судьба загнала людей далеко, далеко помежи чужі люди і чужі звичаї. Одним судилося вже більше до дому не вернути, полишили сиротами своїх рідних, другі повернули каліками, иньші знов декорували груди

свої медалями і радувалися славою світа сего, де незадовго їх слава і радість закінчилася і їх декорація обернулася в ніщо, а інші навчилися різних звичаїв, але то всьо не принесло людям ніякої користі. Також повернув один, що знайшов собі спасенне, то є Євангеліє.

Коли повернув до дому і зачав розказувати як він увірив, як навернувся, зачав голосити Євангеліє. Розійшлася чутка по всьому селі, що Гринь Булега перестав вірити в образи, до церкви не ходить, тютюну вже не курить, а має якусь книжку і всім голосить, щоби каялися з гріхів, бо скоро вже Христос прийде. Розрухалося ціле село і нічо більше не було чути, тільки о тім, що Булега голосить щось такого, що аж страшно слухати. Відважніші ішли з цікавості слухати, що се така за наука і другим розказували, так що в короткім часі ціле село перейшло, аби довідатися о тім. Одні говорили, що се добре, другі ганили, та покликувалися на священників, що вони більше знають, бо вони училися, а інші сміялися і говорили, що Булега з розуму зійшов, прийшли і такі, що відкрилися їм очи і пізнали в тім своє спасенне.

Розділилися люди, бо в короткім часі що раз більше зачали приходити до Булеги, так що Булега в своїм домі відкрив кожної неділі зібрання де зачали приходити і слідити Святе Письмо. Що неділі дім Булеги був переповнений і багато увірили в євангеліє. Але сатана побачив що його царству грозить небезпека і почав збирати як фараон свою армію проти тих, котрі покидали його царство і утікали до царства Христового.

Перші переслідовання. Було то четвертого грудня 1920 р. Чотирох братів розбирали Святе Письмо. Тут впадає до мешкання двох поліцаїв, з великим гуком забрали братів і пігнали попри церкву, де як раз повиходили люди від мировання з церкви і почали сміятися з них, а брати в покорі і в радості, що можуть зносити за свого Спасителя насмішки, ідуть і тримають своє євангеліє в руках. Привели їх на постерунок, вийшов комендант і грізним оком змірив раз, другий раз, затиснув свої кулаки і зачав кричати до кожного; „Ти хлопе! стій! тобі євангеліє? та як тебе гримну, то тебе...” (Тут виразив слова, яких сором писати). „В що ти віриш?” До кожного замірявся з кулаками, а опісля по одному кликав до канцелярії, списував протоколи, а одного з братів два рази вдарив в лице. На постерунку перебули яких чотири години, а опісля попровадив до попа в Гійчу. Комендант з попом щось поговорили потихо, по закурювали і сказав книжки покласти на стіл. Піп позаглядав в книжки і сказав: „То добрі книжки, читайте, тільки ходіть до церкви.” Тут погладив кожного - почав похваляти кожного,

почав приговорювати: „ви є порядні люде, по що вам від нас ділитися.” Піп книжки оставив у себе і сказав прийти за кілька день, бо він хоче переглянути. Один з братів прийшов за пару днів до попа по згадані книжки, де застав як раз попа в розмові з учителем. Коли піп з учителем побачили ідучого брата, зараз проти него сказав учитель до попа: „Отче добродію! я взавтра вже мушу брати сокиру і пилу і йти до ліса дрова різати“, а піп відказав: „Я знов мушу брати ціп і десь іти молотити, бо вже простий хлоп проповідус євангеліє.” Коли брат прийшов до них і піп йому зачав пояснювати, що євангеліє не для него, але йому віддав забрані книжки.

Перейшла ціла зима, а згадані перші борці Христові не залишили своєї праці, а нарід зачав відноситися ворожо до них, а навіть і тих ненавиділи, що скілька рази були на зібранню, зараз почали виклинати їх і вилучати і тим почали сповнятися слова святого євангелія (Йоан. 16, 2), Зараз почали ненавидіти родичі своїх дітей, стали їх бити і тим хотіли в них загасити світло Христове. Але чим більше переслідували їх, тим сильнійше запалювали в них огонь Божої любви. А люди бачили, що сповняється слово Христове „за імя моє будете зненавиджені” (Луки 21, 17), покидали старе життя, а прилучувалися до тих, що в покорі переносили гонення, а также і ті, що забороняли своїм дітям і били їх, сами прийшли і переменявалися з Савла на Павла, а сатана не переставав їм шкодити.

19 серпня 1921 року на саме свято Преображення Ісуса Христа зібралось скілька братів, сестер, а навіть малих дітей, читаючи Святе Письмо, молилися і співали, тільки почали співати пісню: „Грішники к Христу прийдіте”, в тім впадає двох поліціантів з сильним криком і наставили свої кріси з настромленими багнетами неначе до стрілу. Молодь поперестрашувалася, бо ще недавно бачила страшне видо-вище кровопролиття від багнетів. Закликали начальника громади, якого ідучи до хати лишили на дворі, Святе Письмо, котре лежало на столі і кілька брошурок з піснями забрали і одному братови дали нести. Оден поліціант попереді, а другий позаді і знова попри церкву, де товпа побожних людей покинули своє богослуження, а повиходили насміхатися з тих, котрі радовалися, що вже зможуть хоть малий хрест нести за Христом. Запровадили нас до громадської канцелярії і там перешукали нас, чи ще чого коло нас не знайдуть, опісля списали протоколи, а нас розпустили до дому, окрім того брата, який ніс книжки, бо мусів віднести їх на постерунок до сусіднього села, а там його побили і пустили до дому, а протоколи і книжки віддали до суду. Ми осталися як сироти: євангелії і пісники нам забрали, ми були опущені від наших сусідів, приятелів, а навіть родичів. Всі

на нас дивилися грізно і з ненависти насміхалися з нас. Найбільше докоряли нам, що того нема нігде. тільки в Забірю. Ті докори були не раз нам прикрі, бо нам здавалося, що дійсно на цілу Польшу ми одні, але надії не тратили, бо ми твердо знали, що Христос з нами і Він нас не оставить самих. Ми молилися, щоби ми довідалися ще за інших наших братів і разом з ними ділитися нашим горем і спільно славити нашого Отця. І нашу молитву Бог вислухав.

(Далі буде).

П. Олишко

КУТОК МОЛОДІ

ВЕСЕЛА ЧЕСНОТА

Микола і Катерина мешкали на самім кінці села під лісом. Їх маленька хатина хилилася від старости, бо вже сотка літ минала, як її ставили, стріха на ній почорніла зовсім, тільки де куди світилися ясніші латки, котрими Микола позакладав старі діри. Маленький городець перед домом не займав більше місця, як сама хатина. На тім городци стояла стара груша мабуть ровесниця тій хатині. Всюди було чисто, але убого; хто тільки переходив попри цю хатину, не міг інакше думати, тільки, що там живуть дуже убогі люди.

А однак Микола був найвеселішим чоловіком не тільки в селі, але в цілій околиці. Неоден заможний господар, у якого Микола на весні орав, або вліті косив, або взимі молотив збіже, завидував йому тої веселости. Неодин навіть говорив йому: „Як ти можеш бути такий веселий, коли ти такий убогий?“

Микола відповідав на це: „Не такий я бідний, як вам здаєся. Я маю дуже багатого Отця, кстрий не дозволить, щоб я не мав чим вижити жінки і дітей, а той мій родич мешкає в небесах. Під лихою полотнянкою ховаю такий скарб, що не дав би його і за тисячі, се є свята євангелія і спокійна совість. А при тім славлю Господа, я здоровий і руками заробляю тільки, що можу жити. Отжеж чому я мав би смутитися?“

Наш чесний Микола мав впадчині по своїму батькови свята євангеліє і друковану карту (вірш), що висіла на стіні оправлена в рами неначе зеркальце, і з цеї карти навчився він три великі тайни. Були то три реченя зі Святого Письма. Перше було:

Бійся Бога! (Луки 12, 5). Хто Бога боїться, той не бо-

їться ніякого зла на цім світі, ані лихих людей, ані лихої долі, бо він з Богом, а Бог з ним.

Друге було: Живися з праці рук своїх! (2 Сол. 3, 10). Хто працює, а уміє вдоволитися малим, того житте є спокійне і миле і він посідає скарб над всі скарби.

Трете було; Будь справддливим! (Луки 6, 38). Твої діла, твоя мова і твої мисли нехай будуть справедливі. Жий по правді, а ніколи не засоромишся; твої кливетники щезнуть і твої ненавидники пропадуть з соромом, бо кривда перед правдою щезає, як щезає темнота перед світлом. Твоя мова буде сміла, ясна і проста.—Твої кроки будуть безпечні, сон смачний і спокійний, а в твоїм серцю буде весело як в раю.

Ті три правди, говорив часто Микола, містять в собі тайну цього, як бути завсігди веселим. Хто їх держиться, той дізнає того чого я дізнав.

Катерина, жінка нашого доброго Миколи, не могла зразу здобутися на цю веселість; будучи убогою, клопоталася часто без міри.

Раз якось сидів собі Микола на повозі, співав і клепавав косу на завтра до сіна. Катерина зажурена, оперла голову на руки і заговорила до чоловіка: „Ти нічим не журишся, о ніщо не дбаєш і нічо не стараєшся.”

„Як! а о що я не стараюся?” відповів весело Микола, „та ж клеплю косу на завтра, щоби мені добре косила, а ощо ж я маю старатися і клопотатися?”

„Дома нема ані гроша”, сказала Катерина: „а коли би то на нас прийшла потреба якась, не зналиб ми як собі порадити.”

„Таж знаєш”, сказав Микола: „що нас навістили нещастя; упала нам корова, коли була пошесть на худобу, град вибив нам жито на винаймленім полі, прийшла вода забрала нам стіжок сіна, знищила огородину і всьо. То тяжко тепер, щоби ми мали сложений гріш. О, моя жінко! Як би ми хотіли мати відложений гріш на всі випадки, то треба би нам великої суми. Дуже мало таких нині є що би мали гвоші на всі свої потреби.”

„Ах” відповіла жінка: „кілько людей хорує в селі, то і ми можемо захорувати.”

„То правда, що і ми можемо захорувати” сказав Микола: „хороби журбою не відгоним, тільки тверезим, веселим життєм, котре удержує при здоровлю. Завсігди я більше зароблю, чим нам на хліб щоденний потреба. Не встидаюся праці, коли є де який заробок то і мене там не бракне. Дасть Бог як промине літо, знов прозбираєся якийсь гріш на чорну годину. Отже не журімся моя жінко!”

„Ти завсігди однаковий”, сказала Катерина: „А коли ми помремо, то нічо не оставимо нашому Василькови.”

„Нічо?“ закликав Микола живо: „Гей, гей! я гадаю йому щось ліпшого лишити, як мішок гроший, а то є добре вихованнє, нема на цім світі більшого скарбу, як боязнь Божа, працьовитість, вдоволеннє малим і бачність перед гріхом, так як написано в моїх трох радах. Чи ти цього не уважаєш цінною спадчиною? Чи з чеснотою син наш не зайде дальше як з грішми? Як мені при наших убожестві є весело і нічого мені не бракує, так само і йому буде. Весела в Господі думка і спокійна совість є найліпшим даром Божим, з того всього, що можемо мати на цій землі. А хто цього не має, тому і найбільші багатства не здадуться на ніщо. Отжеж маймо надію в Бозі, працьймо з Господом, будьмо в любові до всіх і тоді будемо щаславими на землі. А при Його приході почуємо любі для нас слова: „Прийдіть, благословенні Отця мого, осягніть царство приготовлене вам від основання світа“ (Мат. 25, 34).

Г. Періг

П Р И Й Д Е !

Що прийде? Прийде старість, прийде смерть, прийде хвиля, коли в останній раз поглянеш на оточуючий світ, прийде остання боротьба душі з тілом. Прийде час, коли тебе положать в могилу, а сира земля посиплєся на тісненьку домівку твою, а зелена травичка виросте над нею.

Всьо, всьо те прийде для кожного чоловіка, для того, хто пише ті слова і для тих, хто їх читас. Прийде їм відійти від землі і відступити місце другому поколінню. Так, прийде і день останнього суда, прийде явленнє Сина Божого на облаках небесних; прийде хвиля, коли будуть відкриті всі книги, коли ти предстанеш перед великим білим престолом, коли піднесений буде твій вирок, котрий рішить твою судьбу на всю вічність... А тоди що????

С О Н П І Д І С К Р А М И

Чим довше чоловік знаходиться у євангелія, а продовжує грішити, тим більше він робиться спосібним — слухати євангеліє без тревоги.

Одного разу я бачив у коваля сплячого пса близько ковала, а в той час як коваль бив молотом, розпечене до червона желізо, а іскри сипалися на пса.

Р і ж н е

Убийство проповідника

Упав жертвою від руки убийців фанатиків І. М. Канделаки, проповідник між грузинами. В ночі на 26 серпня 1927 виїхав з Тифліса в Кахетію в цілі проповіді євангелія, покійний розпочав в одному из Кахетії зібраннє в 400-500 людей. По зібранню народ задавав питання. Розмова перейшла в диспуту, бр. Канделаки мав успіх. Тої самої ночі він відправився в друге село з одним братом, щоби там утворити зібрання. Відійшли 2-3 кільометри, і їх стрінуло трох озброїних, які крикнули: „стій, руки до гори“, в тім паде стріл і поранив бр. Канделаки розривною кулею в руку. Він упав, а братови предложив, щоби утікав. Коли той зачав утікати, убийці бігли за ним і стріляли, але без успішно; вони вернулися знова до лежачого в крові бр. Канделаки і стріляли ще раз з рушниць розривними кулями. В тім часі переходив туди поїзд. Провідник поїзду дав сигнал і застановив поїзд. Похорони відбулися при участі множества людей. Присутний при смерті подорожний чоловік передає, що кілька хвиль перед смертю лице брата побіліло, появилася радісна усмішка і тихо відійшов в вічність... Сиротами осталися двоє дітей і хора жена.

„Баптист України.“

СПРОСТОВАННЯ

В першій числі „Віри і Науки“ поміщено, що 25 листопада м. р. відбулася нарада в Миколаєві і вибрано там Комітет самостійного Обєднанья в Галичині, а головою цього вибрано П. Олишка.

Цим я спростовую, що цього дня я не був на нараді в Миколаєві, а я був в Раві. Я належу до Комітету Словянських Баптистів в Польщі і до льокального Комітету в Галичині. Більше не належу до ніякого Комітету. Це подаю всім до відома.

Петро Олишко

Всяку кореспонденцію, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуочу адресу: P. Ołyszko, kolonja Baptystów, poczta Bełz, pow. Sokal.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Sienkiewicza 53.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Sienkiewicza 53.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 2

Лютий 1928 року

Рік 2

„Взяти“ і „Вирятувати“ (З англійського).

Треба завжди пам'ятати в служеню Господу, що рука Його коротша не стала, щоб рятувати” (Ісаїя 59, 1), но до звісного степеня, і наші руки не повинні опускатися і слабнути, коли треба допомогти нашим ближнім.

Рука Його може у всіх випадках вирятувати і спасти; нема такої безодні гріха кудаб вона не проникла, тої глибини страдання і горя, котрої би вона не досягнула” (Йова 5, 18).

А ми так скоро слабнемо і кидаємо розпочате діло, єсли нам зразу не вдається подати руку помочі і спасти, як скоро зникає наше завзяття.

І от Мат. в 12-тій голові, в 11 стиху нам показано до котрого степеня ми повинні прикладати всі наші старання, коли ми хочемо допомогти тим, котрі знаходяться в грісі, в спокусі, або в горі і нужді.

Дуже можливо, що упавший в „яму“, упав туди по своїй неосторожности, як та нерозумна вівця, або через своє нерозумне поступовання; но як би там не сталось ми повинні „взяти“ його і „вирятувати.“

Слова уживані тут Спасителем дуже характерні: „Візьме — і вирятує.“

То як і потрібно; друге нічого не поможе.

Стоячи зверху на краю „ями“, ми можливо багато розмовляли, уговорювали, дорікали, но хіба того досить щоби „вирятувати“ нещасливу душу із безодні гріха, горя або нужди? Тут потрібна рука, котраби „взяла і вирятувала.“

А зробити то не так легко.

Многі уважають за ліпше помагати з далека, і дуже-то охотно приближаються до душі (або нужди) так близько, щоби „взятись“ за то, і не спускатись так низько, щоби можливо було її витягнути, або як сказано „вирятувати.“

Отже тут потрібно праці, і непримінно прийдеться по-

чувчувати весь тягар труда: прийдеться нести тягар, котрий притисне нас зі всіх боків. А в наші дні більшість (так називаємих христیان), уникають як раз того, щоби не нести чужого тягару. „Досить з мене і мого”, так думають (звичайно) многі, і єсли тільки можуть відхриститися від чужих клопотів, то розуміється зроблять ужиток з того случаю.

В Прит. Сол. написано так в 31-шій гол. 20-тім стиху: „Долоню свою розтулює бідному, подає руку нужденному.” Ми-ж часто не тільки не протягаємо рук нужденним, а міцно тримаємо їх при собі, так як би боялись чужої біди, нужди і горя.

Господь так говорить: Коли побачиш осла брата твого, або вола його, що впали на дорозі, не лишай їх (або не цурайся їх), но підійми їх разом з ним” (5 кн. Мойсея 22, 4).

Но ми бачимо на кождім кроці людей віруючих, так занятих своїми ділами, і сімейними обовязками, що абсолютно не спосібні бачити чуже горе, у них віра, як-би була загублена, а що ще гірше то вони по просту „відвертаються” від нужденних і як тільки можуть викручуються від помочі їм.

Деби ми з вами були, приятелі, єслиб Христос „відвернувся від нас і наших нужд?” Но він як раз зробив з нами так як сказано, — „взяв” і „вирятував.”

„Він випровадив мене з страшної пропасти” (Пс. 40, 2).

Нехотяче припоминаємо доброго Самарянина (Лука 10, 33), котрий побачив пораненного чоловіка „змилосердився і підійшовши, обязав рани його.”

В цім оповіданню нам показані три кляси людей, котрі бачать нужду ближнього. Перший — священник „побачив”, но „пройшов мимо” — то ті, котрі знають про нужду другого, но нічого не роблять. Другий — дячок „підійшов подивився і пройшов мимо”, — то ті що бачать нужденного і навіть скажут йому, що дуже жалують, що так сталось і більше нічого не зроблять. Треті-ж — добрий Самарянин „побачивши його змилосердився” — то ті дійсні добродії, котрі „беруть” і „рятують.”

„Він змилосердився” — то була вся ріжниця, а так як „жалости, або милосердя не було ні в священника, ні в дяка, то вони спокійно пройшли мимо.”

Хтось правдиво сказав, нам не досить молитися так: — „Даруй мені Господи, серце Твоє в моім серці.”

Серце Христове не могло зіставатись рівнодушним при виді одиноких скорблящих, забутих людей, но серця носячі Його імя і володіючі многими дарами дуже часто не мають до них ніякого сожаління.

Віра і молитва можуть з нашого боку мати велике значіння в ділі „вирятування” чоловіка із глибокої „пропасти”, куди він попав, но коли Богу любо, щоби ми ще, що небудь зробили для того, щоби „взяти” його і „вирятувати”

звідам, то розуміється ми будемо відповідати перед Ним, наколи того не зробимо.

„Відкривай уста твої за безпомічних і для оборони всіх сирот, відкривай уста твої для правосуддя та для справи бідного і нужденного“ (Прит. Сол. 31, 8-9).

От що говорить Господь і однак, як неохотно многи „відкривають уста свої задля оборони ближніх“, як мало боронять вони тих, котрі самі не в силі боронити себе.

В наші дні не приємно йти протів загального переконання, хоч Бог серед християн; но так воно було завсігди і так буде.

Дай Боже, щоби хоч в малій мірі можна було сказати про нас то, що завсігди було в повній мірі правдиво про Христа Ісуса: „Він других рятував.“

Цар Доброслав і його піддані

В однім краю панував дуже мудрий і добрий цар. Одержав по батькови велику державу і багато підданих. Від молодости своєї постановив жити і працювати для добра свого краю і своїх підданих. В перебраню, щоби не був пізнаний, вибирався часто між людей і на власні очі пізнавав їх потреби. Знаючи ці потреби, видавав такі мудрі права, що всі славили його і говорили о нім з великою любовію. Пізнавши смутне положеннє пануючої між людьми нерівности, мудрий цар наказав, щоби всі були рівні зглядом права, а бачивши склонности денекотрих до ледарства, видав розпорядження, щоби кожен працював і сам заробляв на своє удержання. Темних велів просвічувати, лихих напominати і карати, убогих і нещасливих допомагати. Мільйони понижених славили доброго царя за його доброту і журбу над ними, а тільки ці, котрі тратили повагу з причини царських розпоряджень, криво на нього споглядали. Але всі піддані стояли за царем своїм, через те і ці, котрим він не подобався, мусіли його прославляти, щоби ніхто не думав, що добрий цар є для них ненависним, славили його голоснійше від інших, постановляючи чим раз нові способи прославлення царського імя. Уряджували тоді гарні коштовні торжества, писали імя царське золотими буквами на мармурових таблицях, будували на славу йому святині і пам'ятники. Убогі і понижені, про котрих добрий цар старався, бачили, що люди високо поставлені і дуже багаті так ревню славлять царя, не сумнівалися, що скоро оглядати будуть в своїм цар-

стві найгарнійше життя для всіх без різниці і радувалися. Але радість їх була перед часом.

Мудрий той цар мав підданих немудрих і нестаточних. Справді будували на честь цариці святині і пам'ятники, але розказів його слухати не думали. Отже помимо мудрих заряджень царських була нерівність між людьми, люди ненавиділися, завидуючи собі достатків і дальше були біля багатів убогі, біля просвічених темні. Ці, що мали виповняти розпорядження мудрого царя, робили так як їм подобалося, а цар не всюди міг бути і не всьо міг знати, що дієся в його державі і чи його розпорядження бувають сповнені. Отже при цілій повазі царя і його добрій волі, численної більшости його підданих діялося дуже зле, тільки одно, що мали, то була надія, що колись буде ліпше.

Довгі літа працював цар над уложенням для своїх підданих мудрих і справедливих прав, довго думав о щастю держави і її мешканців і коли вже думав, що учинив всьо, що мав зробити, тоді вибрався поміж своїх людей, щоби власними очима щастя своїх підданих оглядати, для котрих так довгі літа пильно працював. Вибираючися в дорогу, убрався так, щоби його ніхто не пізнав і так собі думав: Іду оглядати щастя своїх підданих, для котрих я так пильно працював. Я видав розпорядження, щоби люди взаємно любилися, щоби завсігди і во всім собі допомагали, щоби мудрі просвічували темних, а щасливі wspomагали нещасливих. Іду я, щасливий цар щасливих людей, щоби видіти овочі своїх розпоряджень. Нема в моїй державі убогих, нема темних, нещасливі не є зіставлені без опіки, всі любляться, як я їх научив. Тепер буду мати велику радість, коли буду оглядати щастя своїх людей. Так думав молодий цар і тим тішився дуже.

Але заледво вийшов за місто, побачив нужденні ліпянки а коло них обдертих і брудних нуждарів. Звідки ці могли взятися в його державі, не міг зрозуміти. Тоді зайшов до першої ліпянки і запитав її мешканців: „Звідки ви добрі люди взятися в цім краю і длячого ви такі нужденні?” Відповіли йому запитані: „Ми є підданими доброго царя Доброслава і перестанемо бути такими бідаками, коли тільки розпорядження доброго царя будуть виповнятися. Ми маємо дуже доброго царя, котрий сердечно стараєся для нас і видав для нас дуже добрі права.”

Застановила царя та відповідь і занепокоїла і запитав: „Чи ж розпорядження царя Доброслава ще не є сповнювані?” Задивувався дуже, що так близько його столиці є ще така нужда і рушив в дальшу дорогу, щоби побачити, як виглядає його край в інших околицях. Не вийшов ще далеко, коли побачив гарний будинок, котрий зносився високо по над убогі хати. Будинок той яснів в блесках сонця, прикра-

шени з мarmору і золота, був високий і широкий, але около нього ходили люди одягнені нужденно, у дверий його сиділи жебраки, старці і каліки, простираючи руки до прихожих. Приблизився цар до одного з жебраків і запитав: „Длячого сидиш у дверий цього дому, а не ввійдеш до нього і що то є за гарний дім?“ Жебрак поглянув на нього і відповів: „Виджу, що ти є чужинець в цім краю і не знаєш о нашім царю Доброславі, на котрого честь ця святиня зістала збудована. Наш цар є наймудрішим з царів, бо видав такі права, що його піддані можуть уважатися за найщасливіших між підданими цілого світа.“ Недовірчиво споглянув цар на говорячого і запитав: „Чи і ти є підданим царя Доброслава?“ — „так“ — відповів жебрак. „Як жеж ти можеш славити мудрість свого царя, коли під його панованєм ти є таким нужденним?“ — „Славлять його всі і всі говорять, що буде добре всім підданим його, як тільки запанують його права, котрі ним постановлені.“ — „Коли ж то запанують його права в його державі, про котрі ти говориш? Старий ти вже є, можеш вже не дожити до цього часу, коли запанують царські права.“ — „Може вже не дожию сам, але доживуть мої діти і мої внуки, а через те славлю імя царя Доброслава.“ — „А коли не доживуть і внуки твої, чи і в той час буде можна говорити, що цар Доброслав є мудрим царем? Знаєш ти як давно вже від видання його прав, котрі мали принести тобі щастє?“ — „О, давно вже видані зістали права царя Доброслава, бо на честь його мудрости і доброти почато будувати цю святиню, а збудовано її довго.“

Цар дав милостиню нуждареві і рушив в дальшу дорогу, маючи надію, що стрінеться з підданими щасливими, котрі з його прав вже користають. Але всюди, де тільки прийшов, стрічав обдертих нуждарів, темних і голодних, і всюди стрічав височезні святині, повні украшень з мarmору і золота, і всюди бачив памятники збудовані в свою честь. Сумний і пригноблений, ішов вперед себе, запитував людей як їм поводитись, розмавляв з ними о правах царя Доброслава і дивувався, що всюди чекають на сповнення заповіді, а ніхто не питає, длячого ті права до цього часу не ввійшли в життя. Споживаючи хліб по заїздах придорожних, ночуючи по корчмах, або в убогих ліпянках своїх бідних підданих, цар Доброслав перейшов немалий шмат свого краю і бачив всюди темноту, ненависть, ненаситність, нужду, лінивство, нерівність прав і нерівність народів. Кождий думав тільки о собі, а ніхто не журился про свого брата. Всьо, що хотів був зі світа усунути, істнувало далі. Богачі громадили чимраз більші богацтва, нуждарі числили на мудрі права свого царя, не думали працювати і чекали, що почне їм бути добре на світі, як тільки права царя Доброслава ввійдуть в життя. Один другому був готов видерти послід-

ний кавалок хліба і здерти послідне убрание. Любов мала панувати на світі, аж тут панувала ненависть. В однім місци встрінув цар Доброслав малу громадку людей задоволених, ситих, чисто одягнених, помагаючих один другому взаїмно і любячихся щиро. Йому здавалося часом, коли знайшовся в близькості таких людей, що заблудив і зайшов до чужого царства. Люди були зовсім інші від тих, що цар їх оглядав, аж запитав їх, щоби то були за люди. „Ми є підданими улюбленого нашого царя Доброслава, якого мудрі права зробили нас второпними, освіченими і працювитими. Казав нам працювати і ми працюємо, казав нам просвічуватися і ми просвічаємося, казав нам любитися і ми любимося, взаїмно собі помагаємо і славимо царя за його мудрі права.” Утішився цар, що знайшов таких, котрі зрозуміли духа його приказів і здивований запитав: „Чи ніхто вам не казав чекати, аж ввійдуть права царя Доброслава в життє? Чи не подумали ви коли о тім, що належить славити царя святинєю або памятниками, як то роблять всі в цім краю?” — Відповіли запитані: „Думаємо, що найгарнійшим памятником для нашого доброго царя, є щастє наше, котре цар бажав нам дати. Віримо, що наш цар не на те видав права свої, щоби ми йому памятники зносили за них, але щоби ми їх сповняли для свого щастя і для його слави. Чи ніхто нам не каже чекати, аж царські права ввійдуть в життє? Так! гніваються на нас ті, що зносять цареви памятники, викликають нас, що не робимо так як вони, але поступаємо після волі царської.” — „Дуже добре робите, відповів цар, бо і я думаю, що така була воля царя вашого, щоби ви робили після його закона, були щасливі і честь приносили свому цареви через щасливе своє життя. Робіть так далі, а цар ваш похвалить працю вашу. Будьте щасливі.”

В своїй подорожі зайшов цар до одного міста повного памятників і святинь на свою честь, але також повного нуждарів сидячих під святинями і памятниками. Товпа пристроїних людей згромаджувалася на ринках і вулицях міста, дзвони дзвонили і грала музика, а всі були веселої думки. З розмов виголошуваних на ринках і вулицях вирозумів Доброслав, що нарід цього міста славить день уродин свого царя і славить його за його мудрі права. Засмутило то його дуже, коли чув, як промови його проповідників були заглушувані стогнаннем нуждарів і постановив сам промовити до зібраної товпи. Тоді протиснувся до сходів святині, знесеної на його честь, і станув на найвисших сходах, і голосом своїм закликав:

„Браття мої, мешканці цього міста! Послухайте мене, а скажу вам, як бажає бути славлений цар Доброслав. Думав він тільки о вашім щастю і для вашого щастя повидавав свої закони. Але на що здзудуться вам всі прикази його,

коли ви їх не сповняєте? Віддасте честь цареви Доброслазови пам'ятниками і словами, але не славите його своїми ділами. Цар ваш хотів, щоби ви були вільні і просвічені щоби ви любилися як браття. А тут у стіп цьої святині сидять нуждарі і просять милостині. Чи ж не казав цар ваш, щоби багаті попирали убогих? А ви що зробили? Ви збуцували в цілім краю дорогі пам'ятники, на котрих цареви вашому не залежить, а не дали ви помочи і хліба нуждарам, браттям вашим. Почніть робити після волі царя, котрого славите, і дайте з майна свого тим, які нічого не мають, герплять недостатки. Будьте рівні між собою і нехай не виноситься один над другого, ані достатком своїм, ані мудростію своєю. Погнівався на вас цар ваш, коли би побачив як легковажити його прикази."

Коли цар Доброслав так промавляв, в товпі настав рух. Бідаки - каліки почали тиснутися до нього, а провідники цього міста споглядали по собі і шептали собі, ото прийшов якийсь зайдя, який хоче бути мудрійшим від всіх. Тоді скоро завідомили в святині законників, що знають закони царя Доброслава, повбираних в богату одіж і обвішених золотими ланцюхами. Небавом прийшли, скінчивши спів великого гимну на честь великого царя, а станувши перед святинею слухали. Нарід зібраний хилився покірно перед ними, а цар Доброслав не дивлячись на них, говорив:

"...Хто хоче бути послушним царським приказам, нехай в тій хвилі ділиться всім з тими браттями, які у стіп цьої святині просять милостині." — Знов споглянув на знатоків своїх уставів, котрі вийшли зі святині, а видівши їх в богатих одягах і золоті ланцюхи на їх шиях, сказаа до них: — „скиньте в тій хвилі ті дорогі ланцюхи, щоби купити за них хліба для голодних, убрання для нагих, а для тих дім, які не мають де притулитися.

В той час найстарший зі знатоків царських уставів, повний обурення закричав: „Ти хто такий, що хочеш бути мудрійшим від слуг царя Доброслава і знатоків його законів? Яким правом відзиваєшся так гордо до наймудрійших між мудрими?“

Цар Доброслав випростувався чуючи такі слова повні гордості і з милим усміхом відповів: „Я є цар Доброслав, властитель цього краю і датель тих прав, які мають уцасливити моїх підданих.“

Учувши такі слова найстарший зі знатоків законів царських приступив до царя, а підніс на нього руку, звернувся до стоячих при нім і закликав голосом повним зневаги: „О, то зайда якийсь прийшов, підшиваєся під імя найяснійшого царя нашого. Возьміть його і замкніть до темниці!“

Знатокі царських прав знали права, але не знали царя і ніхто не знав царя. Скоро кинулися на свого пана, а звя-

завши його, попровалили до темниці, з котрої вже цар Доброслав не вийшов. Його дворяне і знатоки царських уставів при царськiм дворi через якийсь час непокоїлися, що цар не вертає, але не казали нікому, що цар загинув і панували місто нього, повні радості, що не буде видавати законів, які були би їм немилі.

* * *

Память царя Доброслава до сіх пор живе в краю, над котрим панував: нарід славив його і любив, а знатоки законів його поустановлювали множество свят і торжеств на честь царя і законів виданих через нього. Великою честію оточено корону, яку носив цар, а до дому, в якім мешкав почато небавом відбувати прощі. Велике множество учених і знатоків його законів до сіх пор живе в цім краю і рядять ним через саму память царя Доброслава і через память мудрих його законів. Чимраз нові пам'ятники будуєся в цім краю на честь царя Доброслава, так, що цілий край зовеся від давна державою царя Доброслава. Але нікому на думку не приходить домогатися, щоби закони мудрого царя зістали впроваджені в життє.

Ненависть, пажерливість, темнота, зависть панують далі і тільки малі гуртки людей сповняють царську волю, любляться як браття і вмісто зносити пам'ятники в честь царських законів, роблять і поступають після тих уставів і є щасливі, хотяй через знатоків уставів бувають прозивані дурнями не посідаючими мудрости будівничих пам'ятників і святинь на честь царя Доброслава.

Пер. Петро Олишко

Історія баптистів в Забірю

(Продовженнє)

Якимсь способом ми довідалися, що на Волині в селі Гриковичах є такі самі як ми. Післали ми до цього села двох молодих, охочих братів, щоби там довідалися про їх життя, зібрання і організацію; саме тоді відбувалося там торжество св. хрещення. Там згадані два брати приймили св. хрещення, а брата пресвітера в особі М. Нічипорука запросили до Забір'я.

В короткім часі бр. Нічипорук в товаристві ще одного брата приїхав до нас. Тихесенько одні других завідомили, що до нас загостили браття, вже з великою радістю спішимо всі на зібрання, щоби разом порадуватися з браттями, аж по дорозі стрічаємо братів під конвоєм поліції. Ворог

правди Христової в особі одного противного чоловіка спостеріг, що брата приїхали і зараз дав знати до поліції, щоби нам перешкодити. Запровадила поліція наших братів до одної католицької хати, щоби там перевірити їх документи, бо на дворі було темно. А ми, що йшли на зібрання станули під вікном і слухали як провадили дебату брата з поліцією. Поліціанти почали їх питати: зачим вони поприїздили, чого учать і почали шукати по кишнях, но крім Св. Письма нічого не знайшли. Тоді комендант поліції говорить: „То ви учите людей, щоби не вірити в св. образи, де є то написано в ваших книгах?” Брат Нічипорук взяв євангеліє до рук і відкрив лист ап. Павла до Римлян 1, 23 і читає: „Обернули славу нетлінного Бога в подобину образу тлінного чоловіка, і птиць і четвероногих і гаду.” Нате відповідає комендант: „То правда, що так було, коли люди не вірили в Бога, то вирабляли такі річи, але тепер нарід учений, культурний то цього тепер нема і бути не може.” Брат Нічипорук спостеріг образ, який висів на стіні (а то був образ як Юрій їде на кони і проколює гадину) і показує четвероногий кінь, ось і гадина, нараз на другім образі був когут і каже: „Ось і тепер то саме є.” Комендант вже засоромлений, звівся головою, не знав, що на це сказати, забрав їх документи, залишив їх на ніч в одного брата, нас всіх розігнав, а братам сказав, що завтра рано прийде по них і відставить їх до Рави і віддасть їх до суду.

Ми розійшлися майже усі в сльозах, хотіли остатися з братами, але комендант нам заборонив. На другий день рано прийшов поліціант і відставив братів до Рави і там їх увязнили. Ми пустили телеграм до Здолбунова, до дому брата Нічипорука і завідомили там, що случилось з братами, а самі що дня їх в тюрмі відвідували, хоть було се далеко до десяти кільометрів. Брат Макарія Нічипорука Олексій довідався о пригоді братів і зараз виїхав в сторону Рави, аби їх яким способом освободити, але заїхав лише до Львова і з причини не відповідної посвідки дальше їхати заборонили. Брат Олексій не висвободив братів з тюрми, а був змушений завернути з поворотом до Здолбунова, але вступив до сестри Савіч у Львові і на місце брата Олексія приїхала до Рави сестра Савіч. Коли сестра Савіч прибула до Рави, зараз удалася до суду, аби довідатися, що дієся з братами, але братів вже випустили з тюрми і минулися браття з сестрою, відїхали додому. Сестра Савіч тоді постановила відвідати нас, але се були незнані для неї околиці. Довго шукала, аж на силу в пізний час ночі знайшла. Потішила нас, що вже братів випустили з тюрми, принесла нам веселу новину, що у Львові є наші браття, що в Галичині працює брат Петраш. Велика радість наповнила нас, що ми не самі. Дуже ми були вдячні сестрі Савіч, що

нас відвідала і просили її, щоби вона від нас запросила брата Петраша. По відїзді сестри Савіч, за кілька днів прибув до нас брат Петраш, а було то двайцятого листопада 1921 року. Брат Петраш перебув з нами два дні. Зібрання відбувалось від 10 години рано до 11-тої вечером. Люди ще таких слів ніколи не чули, то не хотіли навіть розходитися. При відїзді всі в сльозах запрошували, щоби брат Петраш чим скорше до нас загостив.

З дня на день приходили люди до пізнання правди, а сатана старався зі своєї сторони шкодити, але все було надармо. Було то на Рїздвяний вечер, коли ми зїйшлися як звичайно на зібрання, а побожні католики напоїли одного пїяка і намовили його, щоби нам перешкодив. Той пїяниця упав до хати і почав переразливим голосом проклинати і ми опустили се мешканнє. а перейшли в друге, но він і там прийшов і ми для спокою розїйшлися.

Другого дня загостив до нас брат Петраш. Вечером відбулося торжественне зібраннє. Богато людей прийшло і слухали з увагою як „Слово тілом сталося“, як Бог стався чоловіком, щоби нас спасти. Прийшов і той пїяниця і брата Петраша запитав: „Чи лїпше одно яблуко здорове чи сто гнилих?“, бр. Петраш відказав, що лїпше одно здорове, як сто гнилих. Пїяниця тоді декотрих повиганяв, удав, що ніби тих слабших, що не розуміють Св. Письма, а з оставшими остався і привитав брата Петраша. Брат Петраш подав йому руку і сказав: „З вас ще буде добрий христїянин.“ Тими словами він дуже утїшився і зараз пішов до дому. Тільки той відїйшов, прийшло двох поліціантів і строго заборонили нам зібрання. Але ще першого грудня до Староства в Раві о наших зібраннях подали ми завідомлення і не було ніякої відповіді, ми думали, що в наших зібраннях ніхто нам не буде перешкаджати, думаючи, що конституція в §§ 115-116 дає нам повну свободу. З цим поліція відїйшла, але около 10-тої вечером ті самі поліціанти прийшли і на ново закали нам зібрання. Ми урадили, щоби рано о годині 5-тїй, коли ще люди будуть спати відбути зібрання. Другого дня рано ще пів до 5-тої зїйшлося багато людєй і чекали, щоби слухати слово Боже. Зараз зявився сам комендант і брата Петраша арештував і відставив до Рави, а помимо того, що комісар в Раві не знайшов вини і відставив брата Петраша до Львова до уряду слїдчого, а що до Львова црибув о 7-мїй годині вечером, то є по урядовїй годині, отжеж замкнули його з якимись комунїстами і так без вечері, без накриття, на бруднїм сїннику, повнїм насїкомих перебув аж до 3-тої години по полудни.

Так переминали дні за днями. Люди не дивилися на тих, котрі нас переслїдували, а горнулися до слова Божого і чим раз число віруючих збільшалось. А противники Єван-

гелії затрівожилися, що всі увірять, а тільки прийдеться їм самим остатися і зачали радитися, як би загасити в Забірю слово Боже. Постановили спровадити священика, бо мовляли нема у нас священика і тому так люди пішли до Булеги *). Зараз чотирох найславніших господарів поїхали до Перемишля до єпископа, щоби той надав їм священика, бо інакше ціле село покине церкву, а перейде на лютерську віру. Небавом рознеслася вістка, що до Забіря приїде молодий священик родом з поблизького місточка Угнова, син славного різника Миколовича. Недовго бавило і він приїхав.

Як тільки показався Миколович до села, зараз показався овочі його науки. Люди почали нас ненавидіти, батьки почали діти свої бити, щоби не ходили до нас і повстало тоді те розділеннє, о яким говорив Христос, Луки 12, 51-53. Повстала велика ненависть, що не можливо було перейти вулицею в білий день, а в ночі, то віруючий був непевний свого життя. Ми однак ані на миг не захиталися, а кріпко вірили, що ми побідимо і нераз в молитві заливались сльозами.

Дня 15-го цвѣтня 1922 р., коли ми зібралися, прийшло до нас двох поліцаїв і почали всіх з мешканя виганяти. Один стояв в дверях і кожного виходячого бив по лицю, однак тільки удалося їм вигнати їх з мешкання, але від правдивої віри євангелської, ані на крок їх не відігнали, а навпаки ще більше дали їм охоти до євангелії.

Молодий піп бачив, що прихильности людей до слова Божого згасити йому не дасться, запросив до себе кількох братів і тим думав їх відвести від євангелії. Зайшов з ними в диспуту, а коли не міг їх побідити, тоді кинувся до брата Дмитра Маяка, вдаряючи п'ястком до голови, кричав: „Ти, дурний хлопе, ти хочеш священика учити?” і вигнав його геть. По тім випадку Миколович впав на иньший спосіб.

В перший день свят великодних в проповіді упоминав своїх парохіян, щоби баптистам не перешкаждали, що вони сами ще повернуться до католицької церкви. Але по богослуженню запросив до себе вїта і цілу громадську раду, котрим сказав: „Тепер то залежить від вас, зробіть так, щоби кожен неродовитий баптист з відси пішов без голови.”

Зфанатизований нарід скоро зрозумів, що має робити. Мабуть той плян уложили ще перед святами, бо перед домом де відбувалося зібрання на громадським вигоні поставили для забави караселю, щоби підступити до нападу. Коли вже зійшлася велика товпа людей, тоді як раз по свяченим яйци. наптиті неликодною горілкою кинулися мов звірі без милосердя з каміннями і колами і почали витягати силою з мешкання і бити хто чим міг: старші били старших, молодь — молодших, так же і діти били дітей. Одній

*) До Булеги для того говорили що від Булеги увірили.

дванадцятьлітній дівчині око ушкодили. Страшний вид показався, не можна його описати. 19 осіб тяжко покалічених, а майже не було ані одного, щоби не потерпів. Були тоді з нами браття з села Вальдорфу, яких ми хотіли скрити і вислали їх на стрих, но ті коли довідалися, то стрімголов їх поскидали. Повідомлений о тім нападі комендант поліційного постерунку п. Борек сказав, що боронити їх не буде. На другий день приїхав з міста лікар і оглянув покалічених. Тоді і п. Борек зявився і списав протокол. По відїзді лікаря банда з вчорайшого задоволення, що так по геройськи воювала, на ново хотіла нападати, але, що ми не зійшлися на зібрання, то кинулася мов гайворонь на хати віруючих. Ми мусіли від своїх домів втікати по лісах. Так перейшли наші свята, то будуть найбільшим нашим історичним днем за євангельську віру.

Тоді загорівся народ ще більшою ненавистю. Наших малих хлопців, та дівчат переступали по дорозі і силою провадили до фігур, до церкви і биттям змушували їх кланятися образам. Коли хто хотів іти на зібрання, то селом було іти неможливо, а мусіли обходити далеко лісами. Миколович намовляв, а потім ганьбив тих, що в їх домах були віруючі. Батькам казав, щоби таких дітей, що відриклися католицької церкви бити, а коли і то не pomoже, проганяти з дому. Мужам казав свої жени силою вести до церкви, бити, а єли не pomoже, то прогнати, а він обіцював дати розвід. Женам казав, не дати їсти своїм мужам. І то всьо пішло до діла і овочі цьої науки зачали показуватися. Багато натерпілися молоді борці Христові і перенесли немало побоїв, а чим більше їх лереслідувано, то вони сильнійше стояли, а навіть своє життя моглиби віддати, коли би до цього прийшло. Зібрання відбувалися, молитви горячі уносилися, діти молилися за своїх родичів, щоби перестали їх переслідовати, жени за мужів, мужі за своїх жен. Багато сліз виллялося з очий тих молодих борців Христових.

П. Олишко

(Далі буде).

Балтазар Губмаєр

Балтазар Губмаєр був провідником баптистів в часі реформації і баптисти цілого світа можуть обходити 400-літню річницю його мученичої смерти в 11 березня 1928 р., як се було заявленим головою Всесвітнього Баптиського Об'єднання Муллінсом. В індексі „заборонених книг” видання Римо-католицькою церквою наводять його імя з Лютером, Цвінґлієм

і Кальвіном, як одного з чотирох „голови і провідники єретиків” і то є також виразом наймодерніших істориків цього періода.

Причина, що він в порівнянню мало видвинутий є та, що його значна кар'єра була так короткою, що цілий рух анабаптистський зівстав скороченний жорстоким переслідуванням і потонутим в крові і так після століття недорозуміння та клевети здавалося, що є приговор на замовчання, як католиками так і протестантами наступить на Губмаєра і його послідователів. Баптистське научне дослідження тепер представляє нам нову картину, дану в католицьким індексі. Губмаєра зачисляють до Лютера, Цвінглія і Кальвіна: характером, наукою, красноріччю і далеко перевищує їх своїми поглядами і впродбачностями, піонер о духовности церкви і вільности релігійної, около триста літ попереді свого часу. Лютер і Кальвін померли на своїх постелях. Цвінглій упав в бою, лише Губмаєр одержав мученичу корону.

Балтазар Губмаєр родився з мало званої нам родини в Фридбургу, полудневої Німеччини в 1481 р. Сам себе підтримував, здобуваючи своє освітання. Він отримав свій ступень науки М. А. на університеті в Фрейбурзі 1511 р., а ступень доктора теології в 1512 р., студії окінчував у славного др. Ека. Від 1512-1516 був членом факультета в університеті в Інгольштаті і в 1515 р. зівстав ректором. В 1516 р. зівстав покликаний за проповідника і священника до катедри в Регенсбургу (Ратісбон) над Дунаєм, у славнім політичним центрі того часу; він став впливовим на ціле місто, через сім років своїми проповідями і своїм керівництвом. Це був його період в католицтві.єп

Около 1522 р. вплинув на нього трактат Лютера і він поступенно прибрав протестанський погляд, що в результаті у жовтню 1525 р. в Цуріху (Швейцарії), він відкрито і публично обявив себе протестантом. Від 1523 до 1525 р. він був пастором в Реформоваій церкві у Вальдшуті, де майже ціле місто й околицю перевів на протестанство. Він підкреслював своє виступлення з католицької віри і на початку 1524 р. вступив в стан подружжій і з Елізабетою Гуглейн, котра з повною вірністю і відвагою прийняла з ним послідню участь. На початку 1525 р. він прибрав погляди так називаємих анабаптистів, прийняв хрещення около свят Пасхи того ж року у Вальдшуті і зараз стався пропагандистом в поширенню анабаптистського вірування.

Коли Австрія під панованням архикнязем Фердинантом-католиком зажадала від міста Вальдшута видання їх любимого пастора Губмаєра, щоб пошкодити цілому його зборови він утік до Цуріха (Швейцарія), де тоді мав вплив реформатор Цвінглій. Тут-же на встид Цвінглієви він (Губмаєр), зівстав арештований і заключений до тюрми, де поніс в'

муки та тортурі, щоби примусити його до відкриття його поглядів взглядом хрещення малих дітей. Під страшними фізичними муками він відкрив (хай він, котрий потерпів на тортурі за своє вірування без захвіяння, кине первий камінь), і був допущеним утечи до Ніколзбурга в Моравії, де гірко жалував на свої слабости.

І там під охороною лорда з Ліхтенштейна від липня 1526 до 1527 р. він сміло поновив свою проклямацію о великім анабаптиськім ученню: о душевній свободі, о відділенню церкви від держави, о духовности церкви зложеної лише з охрещених по вірі і тільки символічний характер свхаристії. Євангельське учення мало за собою багато приклонників в Моравії і народ був наклонний до анабаптиського учення. Успіх Губмаєра був прямо чаруючий. В продовженню одного року в тій провінції він охрестив усіх євангельських проповідників і лорда з Ліхтенштейна. Шість тисяч людей прилучилось до анабаптистів в однім році і много суддів; шляхта з інтересом почала прислухуватися і сторони з краснорічивим проповідником і реформатором. Трактати з під його пера поплинули геть з преси в язичу німецькім і латинськім. Його вплив зростав поступенно до країв. Виглядало, що ціла Моравія станеться анабаптиською.

І нічого дивного, що люди його любили, а вороги страшно ненавиділи, бо він був о собою знання, ревним християнином, знаючий слово Боже по за його часи, краснорічивий проповідник, зрозумілий і могутний писатель, острый дебатер, приємний і гречнійший від своїх сучасників, хорошої рівноваги, пригабливий і заманючий лідер, котрий, наколиб був мав мду, в іти так дальше, був би змінив історію Європи і Реформації.

Но Фердинанд Австрійський, котрий того року став королем Чех і Моравії рішучо посереднюючи зажадав, щоби лорд з Ліхтенштейна видав Губмаєра в його руки. Номожливым було спротивитися і липня 1527 р. Губмаєр і його жена були укватеровані в австрійській тюрмі. Девять місяців вони скиталися в розмаїтих вязницях, голодні, у страшнім зимні, самотні, в більшости часу хорими, часто мученими на тортурі. Сього тілесного мучення високо трівкий і уразливий Губмаєр не міг знести, де знов подався і захитавсь, но при посліднім допиті на тортурі у хвили зізнаньовім акті у Вальдшуті, котрий міг бути вирозумілим яко зрадою Австрійского правительства, він твердо додержав своє становище о духовности церкви, діточім хрещенню і Вечері Господньої. За се Губмаєр на 3-го березня зістав засудженний на спалення живцем на стосі. З настойчивостю був силований, щоб висповідався перед попом і прийняв в послідне обряд причастя з церкви, що він кріпко відмовив.

Березня 10, 1528 р. в Відню він був виведений на

страчання. Жінка його підкріпляла бути мужнім до смерті. Він остав кріпким до кінця — „як скала непорушима” — сказав один противник. Перед смертю просив прощення, наколи кого обідів і виразив своє прощення усім, хто йому заподіяв кривду. Він скінчив своє життя серед полум'я, призиваючи ім'я Ісуса.

В три дні пізніше його благородна жена зістали утоплена в ріці Дунаю. Много офірна помічниця, мужня жінка, з великим запалом, якої баптисти рідко зустрічають в своїй історії. Єлизавета Гуглейн-Губмаєр заслугує на ушановання її в цей день святкування разом з її мужем.

За що-ж вони померли? Вони померли за ідею духовної церкви зложеної з віруючих тільки, за чисту Євангелію Нового Завіту, за безпосереднє общення душі з Богом, за конечність особистого досвідчення з Богом і Його милосердія для свободи душевної і відділення церкви від держави.

Вони полягли протестуючи протів зіпсуття і тиранії Римської церкви, протів сакраменталізму і обрядності, діточого хрещення, трансубстанції, протів ненавернених членів церкви, а особливо вони запротестували на протів насильства і примусу в справах вірування і релігії.

Вони померли недаремно. Хотяй їх послідувателі були розсіяні і повбивані, а їх праця як будьто зруйнованою, но в століттях пізніших їх наука вплинула і менше більше прийняли їх погляди і в усіх вільних краях, і їх наука о душевній свободі і відділенню церкви від держави здобувають свою дорогу. В Америці є це уміщенням в конституції Злуч. Держав.

Так Губмаєрова благородна праця сповняється. „Боже-ственна правда є неумираючою і хотяй під теперішний час вона може бути ув'язненою, наказаною, укоронованою терням, розіпнятою і похороненою до могили, — вона тим більше воскресне знов на третій день побідоносною і запанує у тріумфі по вічні віки.”

Ф. Л. Андерсон

В англ. перев. В. Перетятко

Пояснення: „Анабаптистами” названі ті віруючі, котрі другий раз хрестили тих, котрі були охрещені маленькими. Сю назву дали противники. Слово „анабаптист” означає: „ана” означає знов, а слово „баптист” від слова „баптіздо” означає хрещення.

Як приятелі принесли хорого до Ісуса Христа

Коли Ісус Христос ходив по землі і учив людей, в однім місті, яке називалося Капернаум, знаходився один чоло-

вік, котрий був тяжк хорий. Ціле тіло його було розслаблене так дуже, що не міг сам на ліжку обернутися. Приятелі його, любили його і робили йому, що тільки могли, щоби улегшити йому в його тяжких терпіннях. Коли довідалися, що Ісус Христос прийшов до їх міста, постановили вони занести свого приятеля до Нього і просити Його, щоби Він уздоровив, бо чули, як оповідали люди, що Ісус Христос уздоровить кожного, хто шукає у Нього помочи.

Зібралося їх чотирох, взяли хорого на носі і пішли до дому, в котрім знаходився Ісус Христос. Але коли там прийшли, дуже посумніли, бо дуже багато людей прийшло щоби бачити Ісуса і слухати науку, яку Він голосив.

— Що ж будемо робити? — запитав один з них, котрий помагав нести хорого. — Забагато людей около дому, до середини цього дому не зможемо дістатися — сказав другий.

— Отже що зробимо! — закликав третій — винесемо нашого хорого приятеля на дах, там зробимо отвір і тим способом спустимо хорого просто перед Ісуса Христа і попросимо, щоби його уздоровив.

Зараз всі чотири приятелі взяли хорого, винесли на дах, там зробили отвір, і спустили хорого до ніг Ісуса, Ісус був дуже занятий, учив людей. Узрів перед собою хорого і його приятелів, розжालився над ними узрівши їх змучення і журбу о свого приятеля. Хорий лежав непоружно на ліжку, в котрім був спущений, благальним взором просив Ісуса о поміч. Ісус споглянув на нього, бачив, що чоловік той хорує з власної вини, бо переступав заповіді Божі і жив безбожно. Думав він собі: чи мені Ісус відпустить мої гріхи, чи ні. Тоді Ісус сказав: „Відпускаються тобі гріхи твої.” Хорий учувши такі слова, урадувався дуже, а на його лиці можна було пізнати внутрішній спокій душі його. Ісус знов сказав: „Встань, возьми ліжко твоє і ходи.” —

Розслаблений чоловік, який через кілька літ не міг підвестися з ліжка, тепер встав і зараз пішов до свого дому. Люди дивилися на се, дивувалися дуже і славили Бога. Уздоровлений чоловік, дякував своїм приятелям, що його занесли до Ісуса Христа, а Ісуса любив з цілого серця, що Ісус уздоровив його і простив йому гріхи його.

І ви молодь христіанська, любіть всіх людей, помагайте їм, а найбільше несіть поміч терплячим. Вас Ісус покликав, як ті весняні цвіті, вами украшаєся церква Христова, вами небеса радуються, ви наша будучність, Працюйте без перестанку, приносіть тих нещасливих до Ісуса, а Ісус з цього буде тішитись, а люди будуть вас шанувати.

П. Олишко

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 3-4

Квітень 1928 року

Рік 2

„Ви світло світові“

„Ви світло світові. Не може город сховатися стоячи на горі“ (Мат. 5. 14).

Із повищих слів, сказаних Христом до апостолів, бачимо, як Спаситель високо цинив світло, та яку велику вагу прикладав до нього у своїй науці.

Так, як світло служить до освітлення домів, як по містах так і селах, кожного дому чи вулиці, де лишень це під час темноти потрібно.

Так і світло, яке Христос мав на думці, має свою вищу й важнішу ціль.

Але передусім треба згадати, що світло яке таке, є від когось залежним. Ми маємо у світі різні світла, а власне: електричні, газові, карбітові, нафтові та прочі.

Однакож, світло так довго світить, як довго є сполучене з механізмом, котрий його витворює. Наколиж його контакт із своєю машинерією зірветься, у тій же хвилині воно гасне, бо не має зполучення із своїм джерелом.

Наприклад: Лямпа електрична так довго світить, доки має із централі енергію. В хвилині її перервання, вона гасне, бо не має звязку із творчою силою.

Те саме діється з усіма вище згаданими світлами. Одним словом сказавши: якеб це світло не було, то все таки воно є від когось залежне.

Хоч світло є так залежне, бо само у собі не може існувати, а тимбільше не моглоб само сповнити свого призначення, однакож воно відиграє велику ролю, як по містах, так і селах, бо без нього ніхто не може вночі обійтись.

Але не лишень маємо світло для наших туземських потреб, бо є світло ще важніше, а це: „духовне й вічне.”

Хто є цим світлом?

Господь наш Ісус Христос говорить: „Я світло світові. Хто ходить слідом за мною не буде ходити в темряві, а матиме світло життя” (Йоана 8, 12).

Із слів сказаних: „Ви світло світові” маємо певність, що Христос мав на думці, своїх учеників, а сучасно віруючих в Нього, тим світлом. Христос призначив вірних своїх „світлом світові.” Оскільки воно так, то віруючі мусять мати повний, сильний і безупинний контакт із Тим, хто є тим, що витворює те світло.

Отже є святим обов'язком кожного віруючого в Христа, бути цим світлом, та сповняти свої завдання у темному світі.

Будучи в повнім зв'язку із цим, хто витворює світло, повинен освічувати кожний темний кут.

Бути „світлом в цьому світі”, значить: світити темному у грісі світові правдою, справедливістю, чесністю, та святістю.

Бачимо, ще світ є переповнений: злобою, лиходійством, ненавистю, лганням, ошуканьством, та цього в темряві не видно, бо темрява усе закриває, немов та темна ніч, даючи змогу лиходіям робити найгірший злочин.

Але не так діється під світлом. — Злочинці світла уникають, бо воно їм перешкоджає у їх поганих ділах, яких у днюному світлі чинити не можуть.

Яка ціль цього „світла”?

Інакше сказавши: длячого Господь призначив своїх вірних апостолів, а сучасно своїх віруючих за світло „цьому світові?”

Отже, длятого, що світ безустанно подорожує і має багато небезпек на своїй дорозі, котрі загрожують його здоровлю та духовному життю. Тому кожне нещастя можна бачити лишень при допомозі світла. Ніколи його не спостережеться без засвіченої лампи.

Тому кожний віруючий християнин, має на це памятати, що Христос його учинив світлом, не для того, щоби він ховав його, а лишень був видний усім „як город стоячий на горі” (Мат. 5, 14).

Світло є дане на те, щоби дати людям змогу розрізнити біле від чорного, предмет від предмета, а найважніше вночі до праці. Уночі без світла не можна нічого робити, бо все оточене темрявою. Тим більше без світла не зможуть люде пізнати свого в дійсности згубного стану. Як же світ пізнає Христа? Як пізнає Його світлість, справедливість, правду, любов, та дорогу спасення (Іоан. 14, 6), оскільки Його вірні не дадуть йому світла?

І тому із великою радістю кожний християнин повинен радуватись, що його Христос учинив і призначив світлом цьому світові.

Це дуже почесне становище. Бо будучи сполучені з Христом, маємо великі завдання, т. є., освічувати дорогу цьому блудячому світові. Стежка, якою він іде, є непевна,

блудна, провадючи його до всякого обману, гріха, прокляття та вічної погибели.

О, дорогий читачу! Велике є твоє завдання. Чи застановився ти над тим, що на твоє світло многі дивляться?

Чи ти справді є тим світлом, на котре тебе призначив Христос? Оскільки ні, то старайся ним бути на кожному місці, а жде за це тебе вінець слави.

М. Кеньо

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

Тема: Вознесення Господа нашого Ісуса Христа.
Розділ 1, 1-11.

Аби це зрозуміти, мати науку і благословенство Боже, застановимося наперед над приготуванням до вознесення, а опісля над звершенням вознесення, і в кінці вкажемо ціль вознесення.

I. Приготування до Вознесення.

1. Сорок днів пробував Ісус по воскресенню з мертвих з учениками своїми, розмовляючи з ними про царство Боже, вірш 1-3.

2. В день свого вознесення пригадує їм ще раз обітницю Отця Свого, т. є. Духа Святого, о котрім до них часто говорив і запевняв, що по немногих сих днях його обітниця сповниться, вірш 4-5.

3. Господь з цілою повагою ученикам Своім відкидає надію в тих днях настання царства ізраїльського (Рим. 11, 25-26. Одкр. 7, 3-4) і поучує апостолів, що його царство на землі настане і утвердиться лиш через євангельську проповідь під впливом і в силі Святого Духа, вірш 6-8.

II. Вознесення саме, вірш 9.]

1. Господь піднявся видимо, на знак, що Він в небі є такий, який на землі був.

2. Він знова зійде з неба так, як вознісся на небо. Чекаймо і будьмо готові на Його прихід, вірш 10-11.

III. Ціль вознесення Господнього.

1. Ісус пішов приготувати місце нам. Йоан. 14, 2.

2. Аби знов прийти і вірних забрати до Себе. Йоан. 14, 3. І Сол. 4, 16-17.

Як очікували ученики на виляння Святого Духа. 1, 12-14.

I. В послусі живої віри.

1. Вернулись до Єрусалиму. 1, 4.
2. Прийшли до своїх. 1, 13.
3. Увійшли на гірницю, далі від світа, а ближче до Бога. 1, 13.

II. Всі вони однодушно були вкупі.

1. Чим далі були від світа і від гріха (, 14), тим ближче були Бога. Яков 4, 7-8.
2. Чим ближче були Бога, тим ближче оден до другого, бо любов Божа притягає, вяже і утримує церкву вкупі.
3. Вони знали, що єдність з Господом і братами, то сила непобідима, котра побіждає і до ніг Христа підневолює світ. Учімося і ми цього.

III. Вони молились, вірш 14.

1. Однодушно були вкупі і молились.
2. Вони підносили свої серця, свої руки і очі вгору, звідки очікували помочі.
3. Молитва вязала їх з Богом, з братами і дсстарчала їм сили в очікуванню на виляння Святого Духа.
4. О колиб і ми так робили, Дух Святий і нас оживляв би в любови і до спільної праці кріпив.

Общення перших християн образом для нас.
1, 12-14.

1. Що до їх віри, вірш 12.
1. Що до їх діла, вірш 13.
3. Що до їх молитви, вірш 14.

Що говорить слово Боже про хрещення?

Тільки той, хто через покаяння отримав нове життя.

1. Так хрестив Йоан Хреститель. Мат. 3, 6. Зпочатку покаяння, а потім хрещення.
2. Так виповняючи всяку правду, хрестився Христос. Мар. 1, 9. Христос не потребував покаяння.
3. Так були хрещені Його ученики. Йоан. 3, 22. Христос робив людей зпочатку учениками, а опісля їх хрестив. Йоан. 3, 26.
4. Так було заповідано апостолам. Мат. 28, 19. Перш ніж хрестити треба учити. Марк. 16, 15-16.
5. Так і апостоли уділяли хрещення. Діян. 2, 38-42; 8, 5, 12, 37; 9, 18-19; 10, 47.

6. Так хрестились правдиві діти Божі. Перше за все треба було прийняти Христа у своє серце, а потім хреститися. Діян. 10, 32-34, 45-47; 16, 14-15; 18, 8; 19, 5-7.

Хто має хрестити?

Ті, хто були послані Господом, напр. пресвітери, вибрані церквою, проповідники, пасторі. Діян. 9, 10-18; 8, 38.

Відношення хрещення до спасіння.

Хрещення нас не спасає. Се робить кров Христова. Одк. 1, 5. І Йоан. 1, 7. Хрещення є доказом, що ми вже спасені, що Голгофський хрест і благодать Божя зробили це діло спасення в нашій серцю.

Хрещення має бути звершеним в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Мат. 28, 19.

Хрещення в життю каючогося є першим кроком послуху Богові. Наколи прощений грішник розуміє вартість слів Самого Господа, але не виповняє волі Божої свідомо через хрещення, тоді тим самим він свідкує перед Богом і людьми про свою непокірність Христові, через кров Котрого Бог простив все зроблене по незнанню.

Хрещення є самотнім шляхом для спасенного грішника, котрий прилучується до видимої церкви Христової. „Хтож залюбки прийняв слово його, охрестились; і пристало того дня душ тисяч зо три.” Діян. 2, 41. Всі вони прийняли одного Господа і таким способом стали слугами одного пана, учнями одного вчителя, жовнірами одного старшини, горожанами одного царя, діточками одного Вітця і, як браття в Господі, вони були зєднані одною живою вірою в Бога; вірою, котра є від слухання слова Божого, вірою, котра нас веде різними шляхами, але приводить до одного місця. В тій то відрождаючій і освячаючій вірі, котра є плодом Святого Духа і будується вічній основі відкриття Божого, потребує всякий бажаючий мати життя вічне. Тільки така віра приводить чоловіка до невблаганого бажання виповнити всяку правду Божу, не тільки в воднім хрещенню, але в усіх прочих, єднаково цінних, наказах Божих. Бо один живий Бог, одна спасаюча віра і одно правдиве хрещення.

Чи ми вже навчилися відповідати на всі слова нашого Господа щирим „так, Господи” Мат. 15, 27, або всякий раз, коли Господь говорить нашому серцю, ми відпираємося з Всемогучим, повторяючи: „Ні, Господи.” Діян. 10, 14.

Приятелю мій, трудно тобі йти проти рожна. Не поступай так, як би то ти знав більше твого Спасителя. Се було не раз з апостолом Петром. Він думав, що Господь не робить рахунку в тім, що говорить.

Господь Ісус говорив о неминучих Його стражданнях. Петро говорить: „Ні, Господи, нехай не буде того з Тобою.”

Господь умиває ноги ученикам. Все відбувається тихо і пристойно. Ученики коряться Вчителю, але ось надходить черга на Петра і ось він відповідає: „Не митимеш ніг моїх до віку.” Другим разом Господь говорить про те, що всі відречуться від нього. Апостолові Петрові ту здається, що Господь помиляється і він спішить поправити Його помилку: „Хочби мені з Тобою і вмерти, не відречусь Тебе.”

Мій приятелю! що ти зробив з повеліннями твого Господа? Чи ти вже хрещений? Чи ти почав своє духовне життя? Свідомством слухняності чи продовжуєш до цієї пори свідкувати про твоє невір'я і непокірність повелінням Господнім?

До якої пори?

Пер. В. Перетятко

Найменша з заповідей

„Тим, хто порушить одну найменшу з цих заповідей і навчить так людей, той буде зватися найменшим у царстві небесному; а хто сповнить і навчить, той буде зватися великим у царстві небесному“ (Мат. 5, 19).

У ложних учителів, фарисеїв, та облудників найменшими заповідями були ті, котрі походили з внутрішньої похоті серця, (як стихи 22, 28). Ці гріхи у фарисеїв були найменшими гріхами, яких вони не uznавали за провини.

Для того Ісус з піднесеним пальцем перестерігає і говорить: „Хто поламає, то є зневажить одну після вашого здання найменшу з тих заповідей і навчить так людей, то є впоювати буде, що то не гріх, той буде зватися найменшим, найпоследнімшим в царстві небесному, то є в царстві благодати небесної на землі. А хто сповнить і так буде жити і навчати других, той буде зватися великим у царстві небесному на землі і в небі” (Даниїл 11, 3).

„Р А К А” (Мат. 5, 22).

Фарисеї та жидівські вчителі за великий гріх уважали як хто когось вб'є, а Ісус каже: а я вам говорю вже хто сердиться на брата свого без причини, на того буде суд, а хто на брата свого скаже рака, що по халдейську означає, „фе-на тебе, ти, пустий і нікчемний чоловіче”, той винен буде ради, то значить, повинен бути потягнений перед раду найвищого суду, бо він сповнив великий гріх (1 Йоан. 3, 15). Так само по єврейську „Рік”, означає чоловіка, котрий до нічого не годиться. А хто вже так далеко зблудив, що аж назве брата дурним, той не тільки тим словом брата понизить, але перед людьми зробить шкідливим, від котрого по-

винні люди сторонити: „На того буде огонь пекельний.” Бо той чоловік, котрий своїх братів так понижає і так їм шкодить, тим самим виявляє, якого духа він є дитиною; сином погибелі, а не братом братів.

„КОРВАН” (Мат. 15, 5; Марк. 7, 11).

Хто не знає старожидівських церемоніальних законів, тому трудно буде зрозуміти значіння тих слів, а ще трудніше їх роз'яснити.

„Корван”, по єврейську означає дар (Мат. 15, 5), або жертвопринос (4 Мойс. 21, 27; 3 Мойс. 20, 19; Прип. 20, 20), то є дар призначений на жертву Богові, що приноситься до храму. Така жертва звязана з клятьбою і з присягою, що це, а це призначається Богові на жертву і з цього уділити вже не можна нікому нічого.

Мойсей учив в законі: „Поважай батька твого і матір твою: і хто наляє батька або матір, нехай смертю умре” (Марк. 7, 10). Ви ж фарисеї, облудники, кажете: коли скаже син батькові, або матері: „Корван”, що значить: я вже для вас тату і мамо, нічого не маю, хоч би ви навіть з голоду умирали, бо те, що мені збуває я під присягою призначив Богові в жертву. За такий переступ фарисеї своїх вірних хвалили, але наш Господь ганить їх за це (ст. 13), за таку облуду, що їм важнійший був камінний храм, як жива душа родичів і ближніх. Таких блудних синів і учителів істини не бракує.]

І. Петраш

До моїх братів в Галичині

„Тож то приклоняю коліна мої перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, щоб дав вам по багатству слави своєї утвердитись силою через Духа Його у нутряному чоловікові, щоб Христос вселився вірою в серця ваші, щоб ви, закоренившись і оснувавшись у любови, могли зрозуміти з усіма святими, що таке ширина, й довжина, й глибина, й висота, і зрозуміти любов Христову, що перевисшує всякий розум, щоб сповнились усякою повнею Божою.” (Ефес. 3, 14).

Дорогі серцю моєму браття і сестри в Галичині. Від коли я попросився з вами, я часто, приклоняючи мої коліна, згадував вас в молитвах моїх, щоби Господь вас звершував, утверджував у пізнанню правди, кріпив в вірі і осноував у любові. (1 Петр. 5, 8-10).

Не кожному духові вірте.

Ви знаєте, коли вас гонили, били і карали, тоді наставляли свої плечі за вас лише ті, що вас любили і готові були за вас зложити усяку жертву, бо вони були вам дані Богом і тому зливав Бог на вас благословенство Своє, любов і pokій, а тепер?

Не слухайте нікого

з тих, що приходять до вас з солодкими словами, себе виставляють невинними ангелами світлості, а других перед вами як найгіршим болотом охляпують, щоб їх тим перед вашими очима огидити, аби ви тамтих зненавиділи, а їх полюбили. Дивіться — чиж не робили так і фарисеї перед жидівським народом в відношенню до Ісуса? Любов Бога в серці християнина, публично перед людьми і перед братами, покриває гріхи брата свого, але до очей йому говорить, докоряє і приводить його до uzдоровлення, а фарисеї і Юда зраджує свого брата і губить за його плечима.

Тримайтеся науки Христової і апостольської.

Християнський обов'язок відносно одно до другого в дисципліновій любови.

Коли ти согрішив проти брата твого, як поступатимеш? Ісус говорить: „Коли принесеш дар свій до жертівні, й згадаєш там, що брат має що проти тебе, — зостав свій дар перед жертівнею і йди геть — помирись перш із братом твоїм, а тоді прийди й подай дар твій. Мирись із твоїм противником хутко, доки ти ще в дорозі з ним...” (Мат. 5, 23-25). Богові є приємніша любов в серці дітей своїх, як жертва на вівтарі.

А коли брат твій согрішить проти тебе, як ти тоді поступатимеш? Ісус говорить: „Колиж согрішить проти тебе брат твій, іди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув єси брата твого; колиж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трьох, стало кожне слово. Колиж не послухає їх, скажи церкві. Колиж і церкви не послухає, нехай буде тобі як поганин і митник.” (Мат. 6, 14-15; 18, 15-17. Марк. 11, 25).

Коли хто согрішить проти церкви?

„Коли хто зруйнує Божий храм (1 Кор. 3, 16: 6, 19) — зруйнує його Бог: бо храм Божий свят, котрий єсте ви” (1 Кор. 3, 17. Жид. 3, 6. Мат. 18, 17). „Благаюж вас, браття, остерігайтесь тих, що роблять незгоду та поблазни проти науки, котрої ви навчилися, і ухилийтесь від них.” (Рим. 16, 17-20. Тит. 3, 10-11. 1 Тим. 6, 3-5. Гал. 6, 1-3).

противники з каменям в руках на дім, де відбувалося зібрання і повибивали вікна. Вони гадають, що тим прислуждяться Богові, але тим самим вони вказують тільки, хто вони такі. Справа пішла до суду. Винні понесуть кару і може на другий раз навчаться робити ліпше. Але помимо зусиль противників люде горнутья до євангелії. Молімся за працю в тім селі, щоби Господь й тих противників привернув до правди.

Для великої радості в нашій праці, хочемо, поділитись тим, що бр. М. Лютий повернувши з війська обійме працю духовну в однім із повітів Галичини. Дякуємо Богові, що прибавляє нам нові сили в праці. Братові Л. бажаємо як найбільшого благословенства Божого в праці. Будемо молити Господа про силу духовну звиш для того брата.

Дорогі браття і сестри. Мир вам!

Читаючи „Післанець Правди“, в котрому ви описуєте правду зі своєї праці і терпіння від своїх родичів і земляків за слово Боже і за Христа, Котрий є правдива істина, я, яко уродившийся і вихований на великій Україні, Київщині, не можу вгамуватися, щоби не виразити вам свого співчуття і подяки за отую велику, трудну і святу працю. Працю освітну і ратункову в тих бідних, темних, всіма залішених, за винятком „шаманів“ (духовні, котрі затемнюють) українських селях.

Небезпечна то є праця, про те вдячна. Псалмист каже: „Благословен всякий боящийся Господа й ходячий дорогами Його.“ Українське прислів'я каже: „Бійтеся Бога“. Тому, бійтеся Бога слуги Христові, а Христос поблагословить вас, так що будете споживати плоди рук ваших і добре вам буде. Чоловік боячийся Господа є благословінням для всього народу. Читайте дальш той псалм 128. Боящийся Господа, як король в свої сімі — жінка, діти — всі разом зрослися, як той корч, котрого жадна буря зломити не може.

Не так бо з небаячимися Господа: вони, як полова, котру вітер розмітає. Пс. 1.

„Використовуймо час, бо дні лукаві.“ Царство Боже наблизилось — зараз наближається суд Божий — землетрясіння, непокій, стиск, то є знаки, на котрі маємо пильно уважати. Як би було десять душ в Содомі, боячихся Господа, то не прийшло би нещастя на всіх мешканців.

Трудіться браття й не слабте. Молимося за вас, а ви моліться за нас, щоби й ми могли принести овоч для слави Христової.

Ваш брат І. Карчевський. Краків, вул. Пасторська 7.

Як що хто має кривних у Кракові, то прошу дати мені адрес, щоби я міг їм щонебудь подати. або відвідати їх.

СМИРЕННА ПРОЗЬБА

Мир вам браття і сестри! Пс. 138.

Витаємо вас любовію нашого Господа Ісуса Христа, Котрий обдарив нас Своїми небесними дарами. Ми, браття і сестри, члени баптиського збору в селі Гійчу, пов. Рава Руська, Галичина, гаряче просимо Вас, дорогі браття і сестри, як ту так і за Океаном, вислухайте нашої прозьби. і поспішіть нам на поміч в будові молитвенного дому, в котрому маємо велику нужду. Господь милосерний нас благословляє і прибавляє спасенників до церкви, за що йому слава. Діян. 2, 47. Дім молитви є конче потрібний, але наші сили є за слабі, щоби спромогтись на вибудовання такого, хотяй початок вже маємо. Отже днесь спішимо до дверей вашого доброго серця і просимо як найскорше поспішіть з вашою лептою, пересилаючи на руки нашого комітету І. Підгурецький, Рава Руська, вул. Колейова, у Перетятка.

Зробіть це зараз і не відтягайте. Господь вам вознаградить в багацько разів більше. Витаємо всіх наших братів і сестер по вірі в Господа нашого Ісуса. Благодать Господа нехай буде з вами. (2 Кор. 1, 2-3).

Руков. Михаль Фелик.

Скарб. Іван Михалець.

Р і ж н е

Я Господь Бог твій.

В трамваї їхав жовчний, нервовий пан. В тісноті його штурхали і він гнівався ще більше. Нарешті якийсь жид з клунком за плечима так сильно штовхнув його, що пан більше мовчати не міг і крикнув: — Ах, Боже мій, що ти штовхаєся? — „Я не ваш Бог, я тільки Сруль Фрідман”, — відповів жид, протискаючись далі.

„Я ж вам глаголю: що за всяке пусте слово, яке говоритимуть люде, дадуть відповідь судного дня, бо по словам твоїм оправдаєся, й по словам твоїм осудися” (Мат. 12, 36-37). „Не призиватимеш імени Господа Бога твого марно. Бо не вважатиме Господь безвинним того, хто призиває ім'я Його марно” (2 Мойс. 20, 7).

І. Семенина

Коли безбожник молився.

Раз один місіонар подорожував через великі ліси і заблудив. Але небавом утішився, бо побачив більший гурток кольтоністів, які сиділи біля розложеного огню і слухали мову якогось чоловіка, який, узрівши місіонаря, старався довести в своїй мудрости, що нема Бога, нема неба, нема пекла і нема вічності.

Коли той скінчив свою промову, місіонар став і сказав: „Дорогі друзи, я не буду довго промовляти, бо я втомлений, тільки оповім вам один випадок. Кілька тижнів тому, коли я проходив берегом ріки, недалеко звідсіля, я почув розпачливий голос, і на раз побачив човець, що швидко летів філями до високого водоспаду. В човні був один чоловік, що летів з човном на вірну смерть. Він побачив свою небезпеку і почав в великім страху кричати і гукати: „О Боже, коли я згину в пропасти водоспаду, спаси мою душу і візьми її до себе!“ Я не довго думаючи, кинувся в воду, хватився човна і витяг його на берег і вирятував чоловіка. І той самий чоловік, котрий молився Богу про помилування своєї душі і котрого Бог через мене спас від погібелі, тільки що скінчив говорити вам, що він не вірить, що Бог є, що небо є, що пекло є, і що вічність є.

Бог спас його від погібелі, але він віддаляє свого Спасителя. Про це вже ап. Петро говорить: „Булиж і лжепророки між людьми, як і між вами будуть лжеучителі, котрі введуть єресь погібелі, і відцуравшись викупившого їх Владики, приведуть на себе скору погібель“ (2 Петр. 2, 1).

* * *

Вплив слова Божого.

Слово Боже серце одного чоловіка розмягчає і приводить його до покаяння, серце другого ще гірше занурює в гріхи.

Один віддається в руки Спасителя, другий відходить з прокляттям. Те саме сонце, що розтопляє, розмягчує смолу на вулицях, затверджує глину в неможливий спосіб. Любов, що змягчила і перемінила Петра, послужила Юді до жорстокосердя і зради. Дивись, як слухаєш слово, не ожерсточай свого серця для прийняття правди. щоби не затвердло в гріхах, на вічну погібель.

* * *

Фінляндія. — В м. Таммерфорсі в жовтні 1927 г. згорів кінематограф. 21 чоловіка згоріло, а багато тяжко поранено. Серед згорівших згинув один відпавший молодець. В той нещасний вечір, будши колись пробудженим, а тепер

охолодивши, він рішав: де ліпше йти — в зібраннє віруючих, чи в кінематограф. Він рішив йти до остатнього ізгорів. Нехай здригнуться ті, хто відвернувся від Христа. — „Думаєте, що сі були грішніші від усіх... Ні, говорю вам; тільки ж коли не покаєтесь, то всі так само згинете.” (Лук. 13, 2-3).

* * *

Як умірають люде, що не знають Бога. — Минулого місяця мав показувати у Львові ріжні акробатичні штуки дуже зручний артист Стефан Поліньский. Він мав по линві на одній руці й на одній нозі перейти з верха одної каменниці на другу понад вулицею. Ціла штука мала бути відфотографована для фільму. і дійсно, Поліньский дуже певно виконав першу частину своєї штуки, проходячи, завішений на одній нозі, по линві над пропастью кільканадцять метрів. Цьому видовищу приглядалося коло 30 тисяч людей. Коли Поліньский вже був дістався по линві понад вулицею до другої каменниці, там на ринві посковзнувся, впав на вулицю та розбив собі лоб так, що незабаром помер.

Так в світі погибають міліони людей без Христа.

* * *

Переїзджаючи по Аравійській пуші купець заблудив, захсрував і помер серед тих пісків. Коло нього знайшли його розв'язаний мішок з його дорогоцінностями: золото, перли... котрі він порозкидав серед своїх великих мук. Нащо були йому тепер ті великі багацтва? Вони не могли урятувати його життя; йому треба було води. Одно горнятко води могло урятувати його від смерти, але в пустині сього не було.

Ні золото, ні жадні багацтва не можуть угасити спраги душі людської, котра погибає, хоч навколо її має, але Бог має джерело, котре ніколи не зменшується. Хто знайшов се джерело, ніколи не буде мати спраги. Не маючи цієї води, є подібний до того купця в пустині. †

* * *

Оден легковажний молодий чоловік, прийшов раз зі своєю побожною матірью на богослуження, де чув дуже уподобаюче слово, на тему: „о радости, що буде для праведників в небесах.” По скінченню проповіді звертається до матері зі словами: „Мамо! мене дивувало смутний вираз вашого лица і сльози в очах, тоді, як очі всіх присутніх радісно дивились. Я хочу сказати, що накопи кому небудь можна радуватись з того, що чули, то вам первій.” —

„Сину мій” відповіла мати, „не о собі я плакала, а о тобі. Я боюсь, що ти не удостоїся тої небесної радости.”

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 5

Травень 1928 року

Рік 2

Проповідь Босворта

Я маю тільки одно завдання, одну велику вічну правду, яку я хотів би розв'язати в умі кожної людини: кожний гріх, в котрому люди упираються є згубний для душі. В підтвердження цього положення, я пропоную слідуєчі аргументи: 1) Тому, що говорить Св. Письмо „хто весь закон заховає, а в одному чому згрішить, той стає винуватим у всьому” (Як. 2, 10). Це значить, що та людина порушує дух всього закону, який є любов і загине, подібно людині, яка пильнує, скажемо, 50 законів для здоровля тіла, а вмірає, як що вжис при їді солоного мяса, отруєного птма і новою отрутою. Одно це порушення в стані знищити ту одиноку ціль, яку останні 50 правил стремлять забезпечити. 2) Тому, що упертість, в якій-небудь одній формі гріха не може існувати разом з вищою любовю Бога, що є найбільш потрібним для спасіння. Коли я люблю Бога превище всього, я не можу постійно смутити Його для того, щоб зробити собі приємність, 3) Тому, що правдива слухняність серця, істотна для спасіння і правдива слухняність в одному і постійна неслухняність в другому — неможливі рівночасно, інакше не можна виправдувати людину, що вибірає між веліннями Бога. Це загальна, але фатальна помилка багатьох, що належать до церкви. 4) Христос мусить мати престол в серці кожної людини для того, щоби людина ця могла увійти в Царство Боже, і коли я буду з виду слухняним Йому в багатьох випадках і уперто неслухняний в одному, то це було б подібне до того, як би я перебував на троні і наказував Христові, а не Христос перебував на троні і наказував мені. Христос ніколи не спасає людини, якою він не керує. 5) Тому, що упертість в одному гріхові, чи буде то гріх занедбання, чи ділання — не згідна з каяттям. Каяття — це припинення нашого недбалства до наших обовязків в відношенню до Бога. Каяття — це відмова від гріха, а неможливо ж відмовитись від гріха і одночасно бути упертим в ньому. Людина не кається, доки яка-небудь форма гріха

переважає веління Бога. Ви напевно чули про чоловіка, що вкрав 47 мір сіна з копиці свого сусіди й котрий признаючись в цьому, казав: „рахуйте вже відразу 50, бо завтра я піду за трьома останніми.” 6) Тому, що бути упертим в якому-небудь гріхові, то значить противитись владі євангелія. Ви можете з таким самим успіхом пробувати освітити яку-небудь будівлю, заложивши замість проводників — не-проводники, як пробувати одержати владу Євангелія, щоби воно ділало в вашому житті, в той час, коли ви притримуетесь якого-небудь гріха. 7) Тому, що це не може погодитись зі спасительною вірою. Ні одна людина не мала ніколи можливости „серцем вірувати на праведність” (Римл. 10, 10), аж доки вона цілком не скориться Богові. Потрібне віддане Богові життя, щоби підтримати живу віру. Я благаю вас відмовитись від гріхів і Бог визволить вас з під їхньої влади, як благословить Він ваші душі. „Ваша радість буде тоді непомірною й преславною (1 Петра 1:8). Здорова душа то найвище й найголовніше благо, яке людина може мати. Найперше визволитесь від язви, що розідає вашу душу. Визвольтесь від неї цілком, або ви будете мати горе. Коли б я вказав вам, що ви годуєте вашу корову чим-небудь, що може бути шкідливим для її життя, то ви подякували б мені й змінили б її харч.

Браття, Сестри! робіть так й з вашими душами, як ви зробили б з коровами, бо справа йде про вічний ваш добробут. „Шукайте насамперед Царства Божого та правди Його решта ж додасться вам” (Мат. 6, 33). Людина складається з двох частин: одної матеріяльної й земної, другої духовної й нематеріяльної. Одна вимагає земної їжі, друга — духовної. Євангеліє йде назустріч цим двом потребам. Вони обидві необхідні для певного людського щастя. В той час, коли обидві ці потреби на правних підставах можуть захопити нашу увагу, наш розум і релігія вимагають, щоби та потреба, яка дійсно є більш важною й цінною головним чином звернула б і охопила нашу увагу, а це й є очевидне значіння мого тексту. Я догматично настоюю на авторитеті слів Христа, котрі житимуть і тоді, коли „небо й земля перейдуть“, про те, що чудове Євангеліє Сина Божого так само пиклується про моє життя, одіж і тимчасові потреби, як і про спасіння моєї душі. Для цього потрібно, „щоби я перш за все шукав Царства Божого“, або як переказує ці слова Веймутс „зробив-би Його царство й Його правду своєю головною метою.“ Ісус сказав в проповіді: „Не може людина служити двом господарям; не можна служити Богу й мамоні.“ Це одна з абсолютних неможливостей й ви з успіхом можете й не пробувати цього, бо це неможливо. Ісус також вчив в проповіді, що кожна людина, що не робить стремління досягти царство Боже й правду Його, стоїть

на піску. І з приводу цього Він говорить: „не пиклуйтесь про життя, про їжу, про одіж“, або як переказував ці слова Веймутс: „Відкиньте всі ті турботи, що вас непокоять.“ Нехай у вас на першому місці буде найголовніше, а Бог оддасть вам решту, подібно тому як жінка коли купує краму на убрання, то одержує від крамаря в додаток ниток, або коли чоловік купує чоботи й одяг, то йому додається шнуровки й підтяжки. Ті, що мріють тільки про їжу й одяг, подібні до жінки, яка турбується про нитки, коли у неї немає ще й матерії для одягу, або до — чоловіка, який турбується про підтяжки, коли у нього немає ще й штанів. Ісус сказав „погляньте на птиць небесних: Отець ваш небесний живить їх; а чи не багато ви кращі від них.“ Інакше кажучи, я більш можу бути певним в їжі й одіжі, ніж птиці. Який земний отець живив би своїх птиць й забував-би про своїх дітей. Дяка Богові, мій небесний Отець краще за всякого другого земного.

Багацько літ тому я відкинув усі турботи, що не давали мені спокою й зробився заступником Царства Божого; а тепер закликаю до всього світу, хто може мені перешкодити мати необхідну їжу й одяг. На протязі всіх цих років я ніколи не зазнав страху і гадаю, що й мати його не буду, бо не можу бачити в будуччині нічого, щоб могло принести страх. „Хіба життя не дорожче від їжі, а тіло від одягу.“ Або інакше: коли грішник, ризикуючи своєю душею, може мати надію, що Бог дарує йому життя, — чого Він не обіцяв, — то я напевне можу надіятись, що він годуватиме й одягатиме мене, що Він обіцяв. Шукайте Царства Божого по перше в відношенню що до часу. Молоді жінки, коли Бог каже: „шукайте перш за все Царства Божого, а ви говорите: „я не можу робити цього раніш ніж я не вимію начиння“, ви грішите проти Господа. Шукайте перш за все Царства Божого, маючи на увазі його важливість. Важливість цього вимагає, щоб і наші відношення ґрунтувались на цьому. Все останнє мусить співділати цьому. По перше тому, що це має велику цінність, все ж останнє, порівнюючи, тільки сміття. Після — тому, що без цього немає довготривалої радості, а все друге не може задовольнити. Крім того тому, що тільки тепер єдиний правдивий час, щоби придбати це, і нарешті тому, що це триває вічно. Тут все тимчасове, гине, тоді як все по тім боці певне, незмінне і вічне. Це слова, які мають великий авторитет і тільки ті, хто наслідують їх, будують на камені. „Возлюби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю й всім розумінням твоїм“ (Мат. 22, 27). Любити Бога всім серцем — то найкраще з усіх можливостей у всіх всесвітах. Вся біблія і все, що Бог чинив на протязі минулих 6000 літ, — веде в найвищій мірі до цього єдиного наслідку. Любити Бога всім

серцем — містить в собі всю сучасну релігію і всякий розвиток християнства є розвитком любови. Підпорядкування цій заповіді можливе для кожної людини тому, що ті заходи, які вжито Господом для завершення цього в нас, — абсолютно доскональні. Це є головна ціль всього Нового Завіту, бо Сам Господь обіцяв: „обрізати серце твоє і серце потомства твого, щоб ти любив Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю.“ Не можна більш бажати й шукати нічого другого. Це найбільше багатство, яке людина в стані одержати й яке Бог може дарувати. Це перша й найбільша заповідь, бо це, а не що друге, є виконанням всього закону. Вся наука Святого Письма уложена в цих словах мого тексту й той, хто в найвищій мірі любить Бога, той буде автоматично пристосовувати ту доскональну правду, яка написана в Святому Письмі. Це усуне всякий тягар і всі турботи з християнського життя й дасть відпочинок душі. Єдиним завданням прислужника Євангелія повернути людей в такий стан; я не стремлю ні до чого більшого, ні до чого меншого. Все, що учинив Бог за 4000 літ від упадку Адама аж до часу, коли Христос був прославлений, яко Збавитель світу, все було скеровано до вигнання гріха з людського серця, щоб людина могла бути приведена під безпосереднє і постійне ділання Святого Духа. Вища обіцянка Святого Письма була та, що на протязі євангельського віку Бог пошле виявлення Святого Духа на всяке тіло. Ісус й апостоли вихваляли на протязі всього Нового Завіту цю обіцянку більш ніж хто другий, завше посилаючись на нього, як на „цю обіцянку.“ Сам Ісус називав її „обітницею Отця Мого“ (Лука 24, 49). Величезна наука, яку може збагнути на землі чоловік, є погодження себе самого з зусиллями премудрого і всемогучого Духа Святого, бо Йому доручено виконання замірів Бога на землі. Відсутність зрозуміло написаного учення біблійного про цей найважнійший предмет позбавило мільйони християн щасливого й побідного життя. Це спричинилось до поразки тисячі церков, з котрих кожна могла би користуватись постійним відродженням, коли б тільки наслідувала прості слова божественної заповіді „сповняйтеся духом“ (Еф. 5, 18). За минулий рік тисячі церков не могли дати відчиту хоч би про одного нового наслідувача. Помилка в цій області перешкодила тисячам відроджень, а тому вона є причиною того, що мільйони людей ідуть у вічність без Христа. День Святої Тройці — це умови всіх правдивих духовних служб. Тільки при керовництві і контролі Святого Духа, ми можемо працювати і свідчити з силою. Цей урок лічили таким важливим, що в перших днях Церкви, він був першим. Ісус закріпив його в пам'яті людей, наказавши їм не залишати Єрусалиму і не розпочинати своєї праці, доки вони не від-

чують, що можуть працювати з тією божественною енергією, без якої праця, яка була йому бажана, була не до виконання. Петро сказав в день Святої Тройці: „Для вас бо обітниця і для дітей ваших і для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог ваш“ (Діяння 2, 39).

Християнська тверезість

(Галат 5, 16-22).

Коли апостол Павло був увязнений в Римі за Христову євангелію, певного разу донесено йому про небезпеку, яка загрожувала зборам Галатським. Се була дуже важлива справа, що загрожувала церквам Христовим з боку розпутного життя та давніх поганських призовчань Галатів. Християне в Галації рівнож походили із поган, та ще зовсім не забули давнього поганського культу.

Це могло їх допровадити до духового упадку, наколиб їх Павел не попередив апостольською пересторогою.

Павло поспішив до них з листом, в якому звертається до них з поученням.

В цьому листі головним чином він звернув їм увагу на їх минувшину, себ-то чим вони були у поганстві, коли не знали свого живого Сотворителя Бога в Христі Ісусі, котрий прийшов спасти світ. (Іоан. 3, 16).

Метою його листа було, щоб їх повчити, як вони мають, яко нові люде в Христі, жити, та озброїтись в християнську зброю, якою мають побідити перешкоди, що загрожують їхньому щастю. Тому повчає їх кладючи свою вагу на головні християнські прикмети тверезости, а власне:

1. На силу любови.

Павло писав до Галат, що вони вже увільнені з під закону (Гал. 3, 24; Рим. 10, 4), однакож християнська свобода, се не значить, щоб можна таку уживати, яка кому подобається. Християнин повинен старатись, щоб своєї вільности не вживати для похотей тіла — гріха, та для особистих цілей. Але мусить стремити до того, щоб жити згідно з законами любови. Керуватись тілесними похотями, чи улягати низьким бажанням тіла, означало б — їх повний духовий упадок у звязку з Христом.

Бо натура людська спротивляється добрим шляхотним чинам духа (Гал. 5, 17)). Тому не можна очікувати сповнення їхніх завдань, наколиб вони лишились під її впливом. Під тілесними похотями розумієм всякий нахил людини до гріха.

Для того апостол звертає свою увагу на силу любови, знаючи, що любов доконала великих чудес (Йоан. 3, 16). „Бог є любов” (1 Йоан. 4, 8). А оскільки Він є цією безграничною любовю, то тим більше його нарід має змагатись, щоб йому в земному життю керуватись любовю, та плекати її у своїм серці. Отже любов мусить думувати у всіх, котрі пізнали Христа, яко особистого свого Спасителя, вперш до Бога, та Його діла, а друге в церкві Христовій в цьогочасному життю.

Кожний християнин одягнений в любов, тим сповняє цілий закон „Люби ближнього свого, як себе самого” (2 Моис. 19, 18). Ап. Павло знав добре, що поміж християнами в Галатах панують незгода та ворожнеча, для того остерігає їх перед подібними річами, бо вони приводять їх до упадку та грозять їхньому суспільно християнському життю в Христі.

Людина, що має сповнити якесь корисне завдання чи працю, не має часу звертати свою увагу на особисті невинги та перешкоди. Християнин не повинен входити в диспути з людьми, які його очернують, бо утратить рівновагу, та спокій духа, що принесе йому більше лиха як пожитку. Християнин повинен все терпеливо зносити, тримаючись завше тої вічної любови, якою є Сам Бог.

Далі Павло звертає увагу:

ІІ. На силу духа.

Пише він до громади або церкви в Галатах, щоб вони водились духом, се значить, щоб керувались Св. Духом. Тоді можуть бути певні свої побіди над гріхом і злою натурою тіла.

Кожна людина має злу натуру, яка противиться Св. Духові, що живе в людині. Він старається стримати кожного християнина від того, щоб він піддався грішній натурі.

З другого боку натура змагається перешкодити людині піддатись Духові Божому. Тому в серцях людей триває постійна боротьба. Християнинові позостає лише вибір. Може бути послухний Духові Божому, або гріхові і його натурі.

В людини борються взаємно дві ворожі собі силі. Тож залежить від самого чоловіка, по котрій стороні буде побіда.

З другого боку, Дух Божий спонукує людину до повної злуки з Богом, щоб при помочі своєї волі, керувався духовним життям. Описавши важливість і силу духа, вчислює Павло і овочі духа; є їх девять, а саме:

„Любов, радість, мир, довготерпеливість, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманість.”

Отже каже він, що се суть діла і „овочі духа.” Се значить, що християнин не може вдоволитись одним чи двома з тих добрих діл. Але має мати усі девять і то в цілім своїм життю.

Не може так бути, щоб один мав любов, другий радість, третій мир, але кожен мусить мати усі вище згадані прикмети духові, а ті всі дев'ять творять собою один великий овоч духа.

Тут мусимо звернути увагу, що Павло вчислює добрі діла „овочі духа” і віри не оминає, яку ставить на почесному місці. Тут віра означає — не віру в Бога, а вірне поступовання супроти Бога й наших близьких, шануючи чистоту і справедливість.

Так само і слово „стриманість” означає не лише тверезість чи втриманість від алкоголю і інших річей, але опанування самого себе в чистоті і святості. (Еф. 5, 5; 1 Кор. 6, 9).

Павло говорить, що вірні християне „розпяли тіло своє” себ-то стратили охоту тілесних бажань. Вони провадяться духом. А оскільки Дух Божий керує нашим життям в той час ми Христові, бо робимо те, що від нас жадає Христос, щоб нам сповнити.

Довівши, яку велику роллю відіграє сила любови та сила духа в життю християнина Павло вказує, яку величезну шкоду приносять:

III. Діла тілесні. (Гал. 5, 19-21).

Говорить, що „діла тілесні”, які є явні й які можна докладно бачити, суть ворогами кожного християнина. Подас він цілу громаду або цілий ряд тих блудів, котрі можна було знайти між ще не зміцненими Галатами. Ті блуди можна поділити на чотири часті, а саме:

До першої часті належать чотири перші: „перелюб, блуд, нечистота, розпушта.” Є то блуди зміслові у стислому цього слова значінню.

До другої часті належать два інші сполучені з поганським богослуженням, а саме: ідолослуження, чарування.”

До третьої часті належать ті, що служать причиною до ворожнечі, а саме: „ворогування, свари, ненависть, гнів, суперечки, незгода, єресі, зависть, убивство.”

До четвертої часті належать: „пьянство, бенкети” (клеветні обмови) і прочі. Ці гріхи мали місце не лише в Галації, але і в інших місцях Малої Азії, яких і сьогодні не бракує між так званим „вселенським християнством.”

Отже Павло перестерігає вірних, що хто подібні блуди поповняє, той царства Божого не доступить.

Аби видати „овочі духа” мусимо наперед приготувати ріллю нашого серця, викорінюючи із нього дерево, яке приносить овочі тіла.

Один господар осів на занедбаній ріллі, що була дуже запушена. Кілька літ ніхто її не обробляв, то й там нічого

не було, крім буряну і кущів. Отже та рілля була безужиточна. Мусів він витяти терн, кущі, та бурян, після чого рілля стала приносити бажані овочі.

Так само діється з ріллею людського серця у того, хто дозволив вирости в ньому тернині і всякому бурянові гріха й похотям. Тому треба вже викоренити з нього, а тоді воно видасть бажаний овоч, а се: „Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманість.” Це все прикмети нашого Спасителя. І ми повинні бути до Нього подібні. (1 Йоан. 3, 2-3).

Дорогий читачу! Ти називаєш себе християнином і ним числиш себе. Споглянь чесно на слово Боже і застановись сам над собою, чи ті згадані вище християнські прикмети знаходиш у собі? Чи є вони твоїми?

Любов — чи любиєш ти в ній?

Радість — чи ти є щасливим? Маєш ти цю радість в своїм серцю і на обличчю?

Мир — маєш ти його в своїм серцю? Провадиш ти життя щасливе і мирне?

Терпеливість — чи ти є терпеливим при своїй праці?

О, оскільки ти наведених вище прикмет на маєш, ти є духово німий і нема в тобі тверезости. А як що ти її не маєш, то й нема в тобі Духа Христового. А „хто Духа Христового не має, той не є Христів” (Рим. 8, 9). А оскільки ти Духа Христового не маєш — то ти не є спасений — ідеш на погибель. Подумай над цим!

М. Лютенко.

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

Тема: Як очікували ученики Христові на Духа Святого?
Розділ 1, 12-14.

Апостоли з слів свого Божественного Учителя (Лук. 24, 49), пішли в Єрусалим.

1. Вони відцурались від всього (вірш 12-13).

1. Покинули свої земні заняття, відвернулись від галасу світа (12 вірш).

2. Звернули серця і думки свої до Господа. (13 в.).

3. Учімся і ми від них, тим дамо Святому Духові спосібність і нас до чогось доброго преподобити.

II. Всі вони пробували однодушно в молитві.

1. Чим далі вони відхилялись від світа, тим ліпше прихилялись вони до себе (14 в.), напоминаючи і зміцнюючи один другого.

2. Так і ми повинні зтягувати узол нашого братнього єднання, з котрого, для розпорошених, був би добрий приклад, для слабих підпора, а для світа велика сила.

III. Вони молилися. (14 в.).

1. Серце їх стремило до общення з Христом.

2. Міцна молитва є найліпшим общенням з Богом і братами.

3. О колиб і наше серце завше чуло в собі глибоку і негасиму жайду до молитви (Пс. 42, 1), до общення з Богом і з братами, то скарбниця Божа булаб нам завсігди відчинена наскрізь. (Йоан. 15, 7).

Страшний кінець зрадника — Юди. (1, 15-26).

I. Він сам завинив.

1. Хоч той його сумний вчинок був передрічений про-роками (Пс. 41, 9), то однак не повинен був ним бути Юда (15-16), котрий нарівні з іншими апостолами був призначений до славного уряду (17). Але він ради марної мамони, Господа зрадив, а свою душу погубив.

2. О ви, новочасні Юди, котрі ради марної слави панування, або за кілька срібняків, зраджуєте братів, розколюєте збори, а Господеві, Котрому ви ніби служите, робите велику шкоду.

II. То був застрашаючий приклад Божої справедливости.

1. Спосіб, яким Юда життя своє стратив, є страшний. За здобути сребрянники, набув поле, на котрім відобрав собі життя сагоубством. Чим согрішив — тим був покараний.

2. Найстрашніше було те, що він в одчасві згинув і на віки себе загубив. (19-20). О ви, Юди нашої доби, опам'ятайтеся і зверніть з дороги, котра і вас хоче запровадити у вічну погибель.

III. Його місце зараз зайняв другий.

1. Чи ж царство Боже через такого Юду мало потерпіло? Ні, навіть його вчинок мусив спричинитись до кращого. (20-21).

2. Тим способом зрада Юди була причиною, що апостоли по раз перший самостійно почали в царстві Божому працювати, а з ряду віруючих вибрали ліпшого на місце Юди.

ДАР СВЯТОГО ДУХА. (Діяння Ап. 2, 1-13).

Порівняймо духа перших християн з духом сьгоднішніх, а переконаємося, якого ми є духа. Ми питаємо:

I. Як Дух Святий був їм даний?

1. Вони Його одержали, коли були вкупі, в братній любови, віддалені від світа, пробували на молитві, в общенню з Господом, очікуючи на силу до праці. (1, 8; 2, 1).

2. Так і нас Господь може наповнити (2, 4), але лиш тоді, коли ми відвернемося від світа, а в братнім общенню пригорнемося в молитві до Господа, готові Йому служити і за Його правду умирати. Тоді і ми сталиб учасниками цієї обітниці. (2, 38).

II. Що Дух Святий у них робив?

1. Він орудував: а) Навів великий вітер — Божественної сили і огняної любови на віруючих (2-3). б) Уділив їм великої відваги, звіщати про благодать, котру в собі відчували. (4 в.).

2. Так Він у нас хоче роздмухати запал любови, розголошувати її другим, звіщати ту ласку, котра і наші серця переповнила. (2-4).

III. Що світ розуміє про Святого Духа?

1. Світ дивувався з того (5-11), але: а) Одні побуджені зістали до здивування. (12 в.), б) Другі до насміювання з того, чого не розуміли. (13 в.).

2. Так ще й тепер, дух людський критикує Духа Божого, але вірним Він є джерелом усіх благ.

(Далі буде).

Минуле, сучасне і майбутнє дітей Божих

(Галат. 4, 6-7).

Існують люде на цьому оплаканому світі, котрі добру і солодку мали свою минулість. Зате мали не до описання страшну будучність по смерти. Ми, однак, хочемо зараз говорити про ту клясу людей, котрих минулість була дуже смутна, нужденна і небезпечна. Але зате велика і невимовно щаслива була їх будучність.

Станьмо ще на хвилю вгорі їх благословенного життя і неначе через побільшаюче шкло, дивімось на їх минулість.

„Ти вже більш не невільник еси.” З натури, чи з уродження, кожний є невільником. Є невільником діавола, гріха і свого зрадливого серця. Чи не переконався нераз ти сам, дорогий читачу, що ти є невільником якоїсь невидимої злої (нечистої) сили і своїх згубних налогів? Скільки разів вже з болем серця узнавав і зі слізами прирікав, що те або інше,

вже більше не зробиш? Чи ти дотримав слова? Чи мігся оперти? Правда, що ні? Також і обітниці твої були даремні.

Такими були всі помилувані грішники і діти Божі. Всі служили тілом, духом і душею князеві темноти, та первотинам світа сего: були ворогами Божими і Його правди, спротивляючись і борючись проти Духа святого ніччю і днем.

А яке було їх життя, такі і овочі; який засів, такі і жнива, яка була праця, така їх і заплата. Суворо винадгорував їх чорно-ясний пан. Бо одягав їх в обдерті лахмани, годував своїм потом, а поїв їх сльозами, нераз кривавими сльозами. Як є з тобою, дорогий брате і читачу! Чи ще належиш ти до сих нещасливих невільників? Чи вже увільнений і в тій вільності щасливий, служачи Богові і Спасителеві своєму? Дай на се відповідь Духові Святому.

Подивімось ще на їх сучасність.

„Коли ж син, то і наслідник.” О, що се за ласка і любови повне слово Боже. Колись були невільниками і дітьми діявола, противниками і ворогами Сотворителя свого, тепер синами і любими дітьми Найвищого. Як то могло статись і через кого? На се дає нам відповідь Євангелія свята, коли говорить: „Так бо полюбив Бог світ, що Сина Свого єдиногородного дав, щоб кожен віруючий в Нього, не погиб, а мав життя вічне” (Іоан. 3, 16). „Син чоловічий прийшов, щоб шукати і спасти грішників” (Луки 19, 10). „Вірне се слово і всякого прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ грішників спасти” (Тим. 1, 15). „Котрі прийняли Його, дав їм владу дітьми Божими статись” (Іоан. 1, 12). „Оправдуються дармо благодаттю Його, викупленням, що в Христі Ісусі, Котрого предложив Бог на вблагальну жертву через віру в кров Його, щоб з'ясувати правду свою одпущенням попередніх гріхів у довготерпінню Божому” (Рим. 3, 24-25). „В Котрому маємо збавлення кровю Його і оставлення гріхів по багатству благодати Його” (Єф. 1, 7).

Тих кілька доводів з Письма Святого, вистарчать нам переконати, що, як ми є дітьми Божими, то тільки через Ісуса Христа, Агнця Божого, Котрий взяв на себе гріхи цілого світа (Іоан. 1, 29) і через віру нашу в кров Його, отримуємо спасіння, відродження і стан синівства. Тут працюють три сили Божі: сила слова Божого, сила Духа святого і сила крові Сина Божого, роблячи нас достойними, святими і непорочними перед лицем Божим в любові.

Дорогий читачу! чи маєш ти свідоцтво через Духа Святого, що ти є дитиною Божою і наслідником Христовим? Це пізнати можеш по ділах. Які суть твої діла? Маєш діла тілесні, чи діла Духа? Галат. 5, 19-22, досвідчуй!

Дивімось ще з розвагою на їх майбутність.

„Наслідники Божі через Христа.”

То підтверджують і в інших місцях апостоли, коли говорять: „Колиж діти, то й наслідники Божі, а спільні наслідники Христові...” що по великій своїй милости, знов породив нас на вповання живе... до насліддя нетлінного і непорочного, що не зовяне, сховане на небесах про вас” (Рим. 8, 17; 1 Петр. 1, 3-4).

Слухаймо і подивляймо те ласки повне наслідство, бо ми є наслідниками Бога і співнаслідниками Христа. Нашою вічністю є сам Бог і всі неописані багатства Сина Божого.

Що в майбутньому чекає дітей Божих, ніхто описати не може, ані також апостол Павло, котрий був захоплений аж до третього неба, не знаходить слів до описання, тільки говорить: „Чого око не бачило, ані ухо не чуло і що на серце чоловікові не зійшло, те наготовив Бог тим, хто любить Його” (1 Кор. 2, 9).

Дорогий читачу! Ще раз дозволь запитати тебе: чи ти серцем і душею своєю до Бога дійсно навернений? Чи вже маєш певність і радість спасення? Живеш тепер, працюєш і терпиш переслідування для Христа? Терпиш з боку світа, від ворогів правди Євангелії утиск? Чи зносиш ще все терпеливо? То тоді ти є правдивою дитиною Божою, і наслідником царства Божого, тому радуйся і веселись, бо нагорода твоя велика на небесах.

Перевів Григорій Періг.

3 праці на ниві Божій.

Переслідування в місточку Олещицях-Старих, пов. Любачів.

В вище згаданім місточку Ол.-Старих від недавна тамошні люде почали цікавитись св. Письмом та релігійними справами. На той рух звернув увагу р.-кат. піп, місцевий парох, що ставився до ширення Євангелії надзвичай ворожо.

Одного вечора прийшов він на улаштовану вірними біблійну диспути, цілею котрої було повернути „заблудших на лоно церкви.” Побачивши, що тамошні люде глибоко перейняті євангельским питанням, та що він нічого тут не вдіє, постановив з ними пімстою розраховатись.

Тому, порозумівшись з гр.-кат. місцевим парохом та тамошньою поліцією, взялись разом до розбишацької роботи. Ба, на тім ще не кінець. Рим.-кат. піп побіг до здеморалізованого чоловіка Іваницького з великою грошевою допомогою, по необхідний ратунок для своєї „непобідимої кат. церкви.”

І так, в неділю 1 квітня б. р. Іваницький зібрав коло 30 подібних собі людей, та в порозумінню з місцевою по-

ліцією напав на дім, в котрому зібрались віруючі. Місцева поліція зачала в сусіднім домі, приглядаючись розбишацькій роботі напасників. В разі нападені б боронились, поліція мала їх арештувати.

Отже двом братам з с. Дохнова А. Онишкові і В. Чурі задали неописаних тілесних образень та злючих ран.

Наступної неділі як в р.-кат., так і в гр.-кат. церквах місцеві попи мали похвальні проповіді відносно чину головного напасника, вихваляючи його за „добрий чин в обороні церкви”, та співали йому „многая літа.” От що за сліпота. Чи сучасні священники не наслідують жидівських, котрі кричали: „роспи Ісуса, видай нам Вараву”?

Таж кожний тамошній горожанин дуже добре знає, що Іваницький на се не заслужив. Його розбишацьких чинів ціла околиця боїться. Він недавно вийшов з вязниці, в який за свої злочини сидів 7 літ.

На звернення уваги: „Іваницький, за що ви бете віруючих?” відповів: „Виж добре знаєте, що я не маю жадних засобів до життя; дайте ви мені гроші, то я і попів піду понабиваю.”

Таким чином місцеві священники хвалять Вараву, та його злочини, лише всі кричать одногосно: „Геть з євангелією мира.” О, яка їм велика шкода, що то не середньовічча, а то б знову улаштували інквізіцію, та опивалися б „кровію святих” як в середньовіччю.

Було б бажаним, щоб вищі „владзи” занялись цією місцевою поліцією, та навчили їх, до чого вони призначені, чи до роблення порядку, чи до запровадження анархії?

„От як сторожі безпечности і спокою” спокійно приглядались розбишацькому ділу, та нічого на це не казали.

М. Л.

Р і ж н е

Як відбувся похорон в Кольонії Баптистів.

Дня 1-го квітня ц. р. відбувся похорон в Кольонії баптистів. Невіруючі-католики хотіли побачити, як баптисти хоронять умерших. Браття місцеві і позамісцеві зійшлись, щоби прийняти участь в похороні. Похорон відбувся в неділю. В домі, де лежало тіло відбулось зібрання, на котрім було читане слово Боже, проповідь і молитви. Потім винесено померше тіло на подвірря, де вдруге була проповідь, після чого відправились на цвинтар. Громада нова, свого цвинтару не посідає, тому староство зарядило, що

баптисти мають хоронити умерших на тім цвинтарі, що вже є в громаді. До цвинтаря треба було іти до 7 кіл. Всі йшли разом і співали духовні пісні. Прийшли до цвинтаря, але там знайшли, що браму до цвинтаря було замкнено. Коло брами скупилось було багацько людей. Священик парохії Хлівчини Алишов зі злістю і голосним тоном закричав: „Тут вам невільно хоронити, бо ту є посвячене місце.“ Не дозволив хоронити тіла на цвинтарі, тільки пійшов і призначив місце за парканом цвинтаря. Ті, що прийшли з тілом не могли ставити опору попові, поліціянтові і всій громад:. Народ біг дивиться, як то баптисти хоронять. Одні слухали проповіді, інші знов сміялись, а інші утікали. Опісля вїйт громади почав відганяти людей від нас і кричав: ідіть, люди, на вечірню. Багатьох йому удалось прогнати, але багацько стояло і слухало. Таким чином тіло zostało похороненим за парканом. Після цілоденних трудів всі розійшлись додому. Про цю справу донесено до вищої влади. Побачимо, як віднесеться вищий уряд до цієї справи.

Таких то ми маємо християн-католиків, котрі всіма силами ставлять опір правдивій науці Христовій, але правди не скувати.

„Горе ж вам, письменники та фарисеї, лицеміри! що зачиняєте царство небесне перед людьми; ви бо не входите, й тих, що входять, не пускаєте ввійти“ (Мат. 23, 13).

* * *

Як відбувались свята у Львові?

Один часопис, що виходить у Львові, подає як святкували наші земляки свято Воскресення Христового. Жаль, що до цього часу народ ще не научився, для чого Христос воскрес. Читаючи факти, подані в газеті, ми спостерігаємо, що для багатьох Христос воскрес для того, аби затрути своє тіло алкоголем і опісля підневолитись брутальним стремлінням свого тіла й виявляти свої нехристиянські вчинки. Як видимо, завдяки воскресення Христового многі зупинилися в лічницях, а інші знов за брамами Іванової хати. Замість вознесення подяки Великому Переможцеві над тьмою Ісусові, тут вживаються різні розбишацькі знаряди, котрими кололись, рубались і різались.

Чи то так має виглядати святкування воскресення Христового? Чи то для такої ціли наш любимий Христос страждав? О, ні! Час проснутися вам, що так віддаєтесь гріхові. Час скинути з себе те прокляте ярмо гріха, а почати життя тверезе, життя християнське, життя згідне з наукою Ісуса Христа. Не говорити Христос воскрес устами, але хай Він воскресне у вашім серці. Тоді справді зажи-

сте правдивого воскресення Христового. Хай Юда над вами не панує, а віддайте своє життя Ісусові і Він вас випроводить з цього вашого низького положення.

* * *

Цікавий випадок навернення.

Було велике зібрання. Рано прийшла одна 8-ми літня дівчина на зібрання і, коли вернула додому, то почала просити свою молоду, невіруючу маму, піти на вечірнє зібрання. Мати дівчинки довго спіралась. Дівчинка почала плакати і далі просила: „Мамуню дороженька, йди на зібрання, послухай! Мати постановила виповнити уперту прозьбу дівчини, пішла на зібрання. І коли вернула додому, маленька донечка сиділа коло вікна і чекала. Як тільки ввійшла до хати, дівчинка спитала мами: „Мамуню, чи ти віддалась Господеві?“ Мати відповіла, що ні. Ця відповідь дуже дівчину засмутила. Рано, після зібрання, ми мали відіхати до озера, де мало бути хрещення. Дівчинка знов почала просити матір, щоб їхала з нами на хрещення і щоб вона віддалась Ісусові. Мати не хотіла їхати, але дівчинка з плачем почала просити: „Мамуню, їдь, мамуню дороженька моя, віддайся Господеві. Мати і тут послухала прозьби дівчинки і поїхала до озера. Там ми мали благословенне зібрання, на котрім віддалось Господеві багатько душ, в тім числі і мати цієї маленької дівчини. Коли ми повернулись, то не дивлячись, що була 12 година ночі, дівчинка сиділа і чекала на приїзд матери, а як тільки та ввійшла до хати, дівчинка спіткала її таким питанням: „Дорога мамо, чи віддалась ти Господеві?“ Мати з радістю відповіла: „Так, донечко, я віддалась Господеві.“ Дівчинка кинулась на шию матери і, обливаючи її слізьми, з радости почала цілувати. Так маленька дівчинка привела до ніг Ісусових свою мамуню.

Перев. В. П.

О г о л о ш е н н я

Наколи хто з всечесних читачів „Післанця Правди“ мав би які поважні Біблійні питання, то просимо їх надсилати до редакції Післанця на імя В. Перетятко, вул. Колейова, Рава Руська. Ми їх по черзі будемо вияснити.

Редакція.

Збори Обеднання Славянських Баптистів повідомляють, що бувші місієні працівники Симон Білинський і Петро

Олишко не мають більше жадних зносин з нашою місійною працею.

Комітет.

„**НОВИЙ ЗАВІТ**“ українською мовою буде видано у Харкові, в кількості 5.000, малого розміру. Уже маємо дозвіл на видання і починається робота в друкарні.

Ми маємо багато замовлень на українські Євангелії з Посланнями Апостолів, а задовольнити їх не можемо, бо ці видання були дуже рідкі.

Отже, має відбутися перше видання Укр. Нового Зав. на Радянській Україні власними нашими силами.

Не криємо, що зробити це нам досить важко, матеріальних засобів зараз нема.

Всіх, кому миле і радісне видання Нового Зав. українською мовою, прохаємо надсилати замовлення з задатковою сумою грошей.

Заохочуйте громади і окремих членів замовляти укр. Нові Завіти, з'ясовуйте велику вагу цього видання, його історичне значіння в Євангельській місії на Україні.

Допоможіть в виданню.

Перед. „Б. У.“

Адреса: „Баптист України“. Харків, вул. Жовтневої Революції 31.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуячу адресу:

W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska.

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуячу адресу: W. Peretjatkо, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Sienkiewicza 53.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 6

Червень 1928 року

Рік 2

Божий шлях спасіння

Прошу тебе: вибач мені.

Один знатний чоловік на Сході приготував банкет і запросив багатьох гостей. Коли настав час банкету, запрошені, не маючи відваги признатися, що не бажають прийти, почали відмовлятися самими пустяшними вимовками. (Лук. 14-а гол.).

Перший сказав: „Поле купив я, тому мушу пійти та подивитись на нього. Прошу тебе, вибач мені.”

Пощо потрібний був такий поспіх? Той, що купив, не стратив би нічого, колиб був почекав кілька годин з відвіданням поля.

Другий відповів не ліпше від першого: „Пять ярём волів купив я, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені.”

Воли були вже куплені, гроші за них заплачені, і щоб таке сталося, наколиб воли були постояли одну ніч спокійно?

Але третя відповідь була ще більш безсенсовною: „Я одружився, тому й не можу прийти.”

Чи не міг запрошений йти, беручи зі собою свою молоду жінку?

„Йдіть, бо вже все готове.”

Духовне розуміння цієї притчі всім ясне. Господь, ціною жертви Свого Єдинородного Сина, приготував величній банкет для погибаючих грішників і післав Своїх слуг голосити радісну вістку „усякому твориву.” (Мар. 16, 15).

Він кличе усіх: „Йдіть, все готове.”

Цей заклик відноситься до цілого світу, без виїмку. Всякий, хто бажає, може прийти.

Міліони душ вже прийняли участь в тім банкеті і ділять славу Божу, а інші знаходяться в дорозі туди. Але ще таки є місце.

Світові люде уявляють собі життя християнина похмурним і невеселим. Вони уявляють, що проповідь Євангелія наповняє душу смутком и скорботою — нічого подібного.

Євангелія є добра вість, себ-то вість про велику радість. Запрошені в притчі були звані не на похорон, але на бенкет і в єван. св. Маттея сказано, що то був весільний бенкет.

Запрошені не були з якогось особливого народу, або упривілейованої родини, якоїсь виїмкової сфери людей, багатих і високопоставлених. Навпаки запрошуються бідні, хорі, всіма забуті, що нічого не значать серед суспільства, але такі, що дійсно вірять в благість Божу. Такі люде не повторюють одказу своїх попередників; в них нема ні землі для осмотрення, ні волів, а женщины запрошуються нарівні з мужчинами. Але є багацько інших вимов, котрих вони вживають і котрими оправдуються.

Я ніколи нікому не зробив зла.

Ми часто чуємо подібні вимовки і, може бути, і ти, дорогий читачу, ідеш за нею. Хіба ти дійсно ціле своє життя ніколи нікого не скривдив? Ніколи не згрішив ні словом ні ділом? Ніколи зла і нечиста думка не входила в твоє серце?

Ти ніколи не висловлював драчливих слів, ніколи не збрехав і не подавав злого прикладу другому? Ти завше любив Господа цілим серцем і цілою твоею душею, а ближнього свого, як себе самого?

Ти скажеш: „Аджеж того ніхто не виконує?”

Тепер залиши других. Ти признаєш, що грішив, і ти знаєш, що говорить Біблія: „Котра душа провинить, то та й умре” (Єзек. 18, 4).

Чоловік, котрий нарушить закон тої держави, в котрій замешкує, чи не буде названий злочинцем і винним перед законом? Так і ти читачу, признай себе грішним, винним перед лицем Божим і не стреми оправдатися в своїх гріхах.

Перек. В. Перетятко

„Шукайте Господа, доки можна знайти Його“ (Ісаї 55, 6-7).

Ці слова висловив колись Господь через свого пророка Ісаю до народу Ізраїльського. Це напомнення закликувало заблудший нарід до шукання живого Ізраїльського Бога, від якого він далеко віддалився. До цього блукаючого народу звертається пророк в імени Егови з великим і грімким закликаючим голосом, говорючи: „Шукайте Господа доки можна знайти Його.”

Ці слова дуже багато говорили їм, даючи до зрозуміння, що вони не суть в повній гармонії із своїм єдиним Сотворителем.

Чи справді воно так було? Безумовно так, а не інакше.

Бог ніколи нічого не робить без причини, та певної ціли. Так, як добрий отець нагадує своїм дітям, щоб вони не коїли лиходійств, та вчилися чесноти, так Бог чинить це ще в більшій мірі та любові, щоб тільки охоронити свій нарід від нехибної згуби.

Отже Ізраїль дуже далеко віддалився від свого Господа сил, ходячи своїми власними дорогами гріха, віддаючи Божу честь рукотвореним богам.

Бог, як властитель свого народу, хоч дав йому свободну волю, все таки турбується за нещасним народом, бажаючи його добра й щастя. Чи це саме не повторюється і тепер в сьогоднішнім, так званім, християнстві? Так, все повторюється і „нема нічого нового під небом.” Все стародавне.

Так як нарід Ізраїльський 700 літ перед Христом грішив і жив без Бога, так і сучасний нарід всього допускається в свому життю: ненависти, зависти, ошуканьства, незгоди, облуди і інших річей, що вносять в суспільство нещастя та безладдя. Тому, ці слова і нас обходять і без сумніву відносяться до сучасної людности, що шукає Господа в невластивий спосіб у своїй несвідомости і жиє без Нього. Тому звернім нашу увагу на ці слова, їх значіння та їх ціль і необхідні вимоги.

І. Хто має шукати Господа?

Народ Ізраїльський шукав Господа у своєму віддаленю, та своїй несвідомости там, де Його не міг знайти. Шукав Егови — однак не знайшов. Говорив про Господа, а Його не знав. Але як міг Бога знайти і зрозуміти, коли йшов шляхом власним — заблудшим, який його замість до Бога, провадив в противну сторону. Напомин „шукайте Господа” відносився до всіх тогочасних людей, а сьогодні і до нашого народу, однак і тут були певні відмовні відповіді на той напостин, хоч ніхто правдиво не шукав того напостинуючого Бога.

Учувши пророцьке напостинення, багацько говорило, що це торкається лише певних людей, а не загалу. Але чи таке говорення мало підставу? Безумовно ні! Шукайте — се не сказано тільки ви, старі, молоді, багаті або вчені, а відноється се до всіх, що люблять цей світ і його побажання. Тому кожна людина, яка не знає Бога і Його волі, має шукати Господа. Воля ж Божа є в тому, щоб ми всі були послушні науці Його Сина Ісуса Христа. (Мат. 17, 5). Воля Божа є в тому, щоб кожна людина не вмерла

без Бога, а мала вічне життя. (Езек. 18, 32. Йоан. 3, 16). Кожна людина, що не знає Бога в Христі Ісусі, як свого особистого Спасителя, повинна йти завчасу шукати Його, бож він потребує спасіння і вічної сполуки з Богом. Памятай, що ніхто не унаслідує царства Божого, як що не знайде і не прийде до Бога. Тому кожний чоловік повинен поспішно шукати його, „доки” не знайде.

Треба знати, що без ріжниць стану, походження, всі люда мусять, хоч би не хотіли, прийти до Бога і стати перед судовою столицею Агнця непорочного, котрий за нас вмирав. (2 Кор. 5, 10). Тому кожний читач поставить собі питання: а деж я маю „шукати” того Господа, та в який спосіб?

На се є коротка, але рішуча відповідь: Господа можна знайти на кожному місці, де б хто не знаходився. Бог є всюди і собою цілий світ наповнює. Памятай, що Господа ніхто, а також і ти не знайдеш в якійсь святині чи церкві. От дивись, що великий і святий апостол Павло говорить: „Бог, що сотворив світ і все в ньому, сей неба і землі Господь, не в рукотворених храмах домує (Діяння 17, 24). Те саме і перший мученик Стефан говорить, покликуючись на пророка: „Тільки ж Вишній (Бог) не в рукотворених церквах домує, як говорить пророк. (Діяння 7, 48. 1 Царів 8, 27. Іс. 66. 1). Також не знайдеш Господа у своїм паломництві, в т. зв. святих місцях, в яких сподівається і шукаєш відпусту своїх гріхів. Але в кожному місці, де лише ти знаходишся, чи то в місці, чи в селі, чи в полі, чи в лісі, чи в подорожі, там шукай Господа і скоро знайдеш Його. Як що будеш шукати Його в своїй хатині „в тайні” в покорі, на колінах, то з вірою знайдеш свого Сотворителя. (Мат. 6, 6). От бачиш який твій Сотворитель є великий і всюдисущій, як сказано: „Небо й небо небес Тебе не обіймуть” (1 Царів 8, 27).

З того бачимо, що Бог всюди знаходиться і не треба Його десь в певних місцях шукати. Бога бо не можна десь до чогось привязати на золотому ланцюжку, щоб до Нього приходити, мов до невільника.

II. Коли Господа маю шукати?

Люде, звичайно, прийняли за звичай шукати Господа, аж у своїй старості, коли смерть зачинає їм зазирати в очі. Се дуже смутне явище, бо тоді чоловікові є вже запізно шукати Господа. Він ходив ціле своє життя у світі без Бога і жив вельми безбожно, знаючи, що він грішить, а тепер починає шукати Господа.

Послухаймо, що говорить на се слово Боже: „Шукайте, доки можна знайти.” З цього бачимо, що прийде час, коли будемо шукати Бога, та не знайдемо Його.

Христос Господь говорить, щоб нам нині бути „готовими” (Мат. 24, 44). До нас же говорить Дух Святий: „Сьогодні, як голос мій учує, не закаменюйте сердець ваших” (Жидів 3, 7-8). „Ось тепер день спасіння” (2 Кор. 6, 2. Ісаї 49, 8). Сьогодні день спасіння, а не завтра—завтра можеш вмерти, і де тоді подінеся без Господа?

От так і ти: чи знаходишся в своїй молодості, чи то може в старості, шукай Його „доки можна знайти.” Завтра буде запізно.

III.

Далі кожний читач запитас:

Щож я маю робити, коли почну шукати Господа?

І на се питання не треба шукати відповіді у жадного філософа. Цю відповідь дав і дає сам Бог. Ось послухайте, що Він каже: „Нехай безбожник покине свою дорогу” (Ісаї 55, 7). Се значить, що кожна людина, що шукає Бога, мусить залишити свою дорогу гріха. Замість служити неволі гріха, мусить опустити його, і почати нове, святе і повне Духа Божого життя. Має навернутись з світу темноти до Бога, чудового світла, яке освітить його засмучену душу сьайвом Божої любови. Хто не навернеться до Бога всім своїм серцем, той хочби шукав Його ціле своє життя по відпустях та людьми визначених місцях, ніколи Господа не знайде. Кожний, хто хоче знайти Сотворителя, безумовно мусить залишити свої ледачі вчинки, та всі світські побажання і піти вслід за Господом і з порожнім серцем, в яке Бог вільє свою божественну благодать.

Дорогий читачу! Чи ти вже шукав Господа завчасу? Чи ти вже віддав своє серце Господеві? „Сьогодні день спасіння.” Чи маєш ти спільність з Богом? Чи справді ти вже коли шукав Господа так як Він тобі каже?

Як що ти ще цього не зробив, то зроби сьогодні се, бо завтра буде запізно.

Знай, що ніщо нечисте не ввійде до вічного царства Божого, але лишень омиті кровію Христа, котрі шукали Господа та й знайшли Його (Откр. 21, 27).

Памятай, що доти не вступиш благодати Божої, поки не відвернешся від злого і грішного світа, та не знайдеш Бога любови, за котрим твоя душа тужить безустанно.

Подумай над цим.

М. Лютенко

Чи ти є правдивим христіянином?

Чи ти є правдивим христіянином?

Це питання є дуже велике і важне. Бути христіянином, то значит показувати Христа своїм життям. Це питання і мене торкнуло свого часу, воно теж говорило до мене, чи я є віруючим правдиво, чи лише на папшорті. Раніш чи пізниш всяка людина мусить на це питання дати свою відповідь. Бути христіянином це значить, що ми маємо репрезентувати Його на землі. Маємо „звіщати чесноти Покликавшого нас із темряви у дивне своє світло” (1 Петр. 2, 9). Тепер, здається, цілий світ майже іменує себе християнським. Багацько, навіть, готово вжити кулака, щоб довести, що вони є христіянами. А інші, знов, кладуть хрест на свої груди, показуючи тим, що ось ми є правдивими христіянами. Ще інші говорять: що ж? та хиба ми є поганями або жидами? Так уявляють себе многі, що беруть жида, або поганина, як щось цілком не гідного, а себе вважають за ліпших. Але ні, ми зараз запитуємо, чи ти є справді віруючим христіянином. Починай від себе, а потім підемо до жида та поганина.

Як пізнати правдивого христіянина?

Правдивого христіянина пізнаємо по його життю. Життя мусить бути повне добрих овочів, через які прославляється наш Спаситель. Дерево пізнаємо по його овочах. Добре дерево родить овочі добрі, а лихе дерево родить овочі лихі (Мат. 7, 17). Так і життя христіянина. Добрий християнин старається сам, на скільки він пізнав Христа, жити і показувати діла, повні овочів для царства Божого. Його не треба наганяти до добрих діл, але він сам старається, щоб як найбільш принести овочів для Христа. Правдивий християнин не позволить, щоб якийсь гріх над ним панував. Він, хоч би диявол як найкраще украсив цей гріх і прикрив його своїм жупаном, все таки пізнає, що то є гріх. Всяке зло віддаляє від себе іменем Христовим. Не ходить дорогами злих людей, ані засідає з грішниками (Пс. 1, 1), а любується словом Божим і черпає свою поживу з джерела правди Божої (Пс. 1, 2).

Жадна форма церковна не робить чоловіка христіянином. А тим більше жадний обряд, хоч би він був найкращим для ока, бо це все є мертвою формою і внутрішнього чоловіка змінити не може. Обрядові установи заставляють дорогу до пізнання правдивої науки Христової.

Можливо, що багацько може впертися на тім, що їх гарна назва робить правдивими христіянами. Але це може мати значіння тільки перед смертним чоловіком, і ніколи перед всемогутнім Богом. Господь не дивиться на лице, а на

серце. Чоловік може називатися золотим імям, але наколи його діла не стосуються з „чеснотами Покликавшого” нас, то такий чоловік не є правдивим віруючим. Ми можемо назвати навіть кавалок каміня золотом, але той камінь таки залишається камінем, хоч і названий золотом. Отже назва ще нікого не зробила віруючим христіянином.

Як пізнати фалшивого христіянина?

Щоби розпізнати, чи чоловік є дійсним христіянином, ми мусимо дивитись на чоловіка й його життя очима св. Євангелії, бо для правдивого христіянина керовником в його життю є Євангелія, а не катехизм. Без Євангелії ми не мали би на чім опертись. Грішникові, щоб жити гріховним життям, не потрібна Євангелія, бо він грішить без неї. Євангелія відкриває грішникові блуди, чого він дуже боїться. Вона вказує грішникові, що він має робити, щоб бути спасеним. „Що ж робити нам, мужі, брати” (Діян. 2, 37). Апост. Петро проповідуючи в день пятидесятниці, давав народові зрозуміти, що вони мають робити. Він сказав їм, щоб вони від цілої душі, перш за все: „каялися.” В противному разі до царства Божого вони не можуть надаватись. Св. апостол не говорить, щоб вони йшли десь до якогось „святого” місця і там шукали збавління своєї душі, але говорить: „покайтесь”, то значить змініть своє життя. Почніть на ново його, а старе гріховне життя похороніть, забудьте про нього. „Хиба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилось, у смерть Його охрестились” (Рим. 6, 3). Чоловік нерозкаяний є грішником, не здібним до добрих діл і для царства Божого. Тому раніш чи пізніш треба каятись, наколи хочеш бути правдивим христіянином. Без покаяння, хоч би ти називався найліпшим ім'ям — все буде на дармо. Так, як пізнаємо дерево по овочах, так можна пізнати фалшивого христіянина. Можна грішити і називатися христіянином, але це чоловік сам себе ошукує. „Не ошукуйте себе: з Бога насміятись не можна: що бо чоловік сіє, те й жатиме” (Гал. 6, 7). Людина, котра віддається гріхові, є рабом гріха. Апостол Павло в посл. до Галат наводить різні гріхи, а то: перлеуб, блуд, нечистота, розпушта, ідолослуження, чарування і т. и. і хто бере участь в таких гріхах, одночасно називаючись христіянином, той є фалшивим христіянином.

Як статися правдивим христіянином?

Перш за все, що чоловікові є потрібним, це признати себе грішником перед лицем Божим. Слово Боже говорить: „Всі бо згрішили, і позбавлені слави Божої” (Рим. 3, 23). Отже перед лицем Божим всі є грішниками, від найвищого до найменшого. Але для грішника залишилась лише одна дорога до відзискання свого страченого стану, і це є Ісус

Христос. Його св. пролита кров очищає від всякого гріха. (1 Іоан. 1, 7).

Другим ступнем для грішника є покаяння. Многі задовольняються тим, що їх ще в дитинстві охрестили і вважають, що тепер їм покаяння не треба. Це цілком не згідно з Євангелією. Такий християнин є лише християнином на папері. Метрикальні християне не є правдиво віруючими християнами, понеже вони ніколи в своїм життю не калялись в своїх гріхах.

Поза покаянням є конечна сердечна віра в ім'я Ісуса Христа Сина Божого, Котрий прийшов на цей світ для спасіння грішників. Він прощає грішникові його гріхи, наскільки чоловік сердечно кається в них і робить з прощеного грішника — правдивого християнина. Тоді такий чоловік є здібним до всякої доброї справи, як для свого ближнього, так і для Христа і його Царства.

Дорогий читачу, чи ти вже признав себе грішником? Не задовольяйся поверховними формами, вони тобі й так допомогти не можуть, і ти як був, так і надалі позостанеш грішником. Залиши свою упертість, признайся, що ти є нещасною людиною в цім світі і щиро перед Господом покайся. Повір в Його св. ім'я, а Він тебе оправдає, і ти станеш дитиною Божою.

В. Перетятко

„Кінець світу“

Такі слова переходили поміж нашим народом по цілій Галичині: „кінець світу.“ Справді було це надзвичайним явищем по цілій Східній Галичині. Починаючи від 27 квітня, на протязі кількох днів, нависла була темна мрака над нашим краєм. Ніхто з людей такого явища в своїм життю не бачив. В ночі 27 квітня повітря наповнилось густим пилом. Одні говорили, що це огнений дощ, інші знов, що падав кривавий дощ — всякий давав своє пояснення цьому небувалому явищу. Сонце було затемнене так, що світла соняшного цілком не було видно. Вгорі і внизу було видно за червонілі хмари, а земля була покрита як би кривавим пилом. Пил осідав помаленьку на землю і дахи домів покривались рудим порохом. Всі чекали, що станеться далі.

Між людьми це викликало велике занепокоєння, бо люде собі уявили, що разом з цею мракою наближується кінець світа. Багато почало приготувлятися до цього страшного дня. Ріжні думки пролітали в голові всякого, що на-

стає час, коли не потрібно буде більше орати та сїяти, не потрібно буде школи, ні науки, скоро замкнуться шкільні двері, бо наступає час антихриста. Все скінчиться. А тепер треба подумати про душу. Багацько почало думати, більше про церкву, спішили до сповіди, аби приготовитись до того страшного дня. Люди в обличу цього явища почали більше думати про вічність. Дивне, що людність в спокійні часі не цікавиться Богом, іде своїм гріховним шляхом, але коли побачить якесь явище, подібне до згаданого, тоді починає застановлятися. І це стосується до того навіть, що часто говорить, що Бога нема. Чого боїся, коли ти певно переконаний, що Бога нема. Пс. 14, 1. Почни ж шукати Бога зараз. Чи маєш чекати аж вас якась мрака заставить шукати Його: тоді вже буде запізно.

Одним це явище завдало страху, а інші говорили, що коли впаде груба верства цього пилу, то земля стане урожайнішою. Правдиві діти Божі задивлялись на це явище спокійно. Вони знають, що Христос може прийти кожної хвилини і взяти їх до себе, бо для віруючого й так тут нема царства і спокою. Читачу, що ти думаєш про прихід Сина Божого? Чи ти є готовим на Його світле явлення? „І тоді з'явиться ознака Сина чоловічого на небі; й тоді заголосять усі роди землі, і побачать Сина чоловічого, грядущого на хмарах небесних із силою й славою великою” (Мат. 24, 30). Прихід Христов не буде страшним для тих, що на Нього чекають, але Він буде страшним для тих, що віддаються гріхові. Будь готовим, приятелю, щоб не спізнитись.

Багацько висловлювало різних гадок що до цього явища. але ніхто до цього часу не дав задовольного пояснення що до нього. Одні говорили, що це виникло в наслідок останнього трясіння землі в Булгарії, інші знов говорили, що ціле місто Букарешт зістало знищене вибухом вулканічним, а вчені твердять, що справді мусів вибухнути десь вулкан. Після їх досліджень ствержено, що той пил містив в собі: залізо, магнес і поташ, себ-то все, чого найбільше викидає вулканічний вибух. Але помимо всіх пояснень і тверджень людських, це явище має своє значіння, бо ним Господь нагадує родові людському, що життя чоловіче може скінчитись кожної хвилі.

Будьмо ж готові!

В. П.

Куток молоді

МОЛИТВА ВІРУЮЧОГО КАФФА

Один мурин, на імя Кафф, відзначувався своєю відданістю Христові, своїм прикладним християнством, любов'ю і милосердям між своїми братами. Як чоловіка вельми здібного, дуже часто його запрошували керувати релігійними зібраннями підчас відсутності проповідника. В зібраннях він молився Богу усім серцем і вживав слова, що проникали огнем у саму глибину душі слухачів. Білі і чорні, слухаючі тремтіли і плакали під впливом тої сили, з якою він молився і свідкував їм.

Але завдяки страшному випадковій смерті господаря, Кафф дістався під володіння його марнотравного сина, котрий для заспокоїння своїх кредиторів, в скорому часі продав його на публичній ліcitaції. Каффа купив один поганин, котрого молода жінка перед вінчанням часто слухала його свідкування і молитву. Купуючи, він висловив неспроможньому господареві своє задоволення виглядом і поведінкою Каффа і почав цікавитись його вдачею. Йому оповіли, що в ньому немає нічого негожого, за винятком того, що він хоче молитися і бути на молитовних зібраннях.

„Коли то все“, — сказав поганин, — „то я це скоро виб'ю з нього.“

Він взяв до себе купленого раба, що з сумним серцем лишив свою попередню оселю і братів своїх, рабів, з котрими він був злучений духовними узлами па службі Господу Ісусу Христу.

По закінченню призначеної роботи, першого дня, він відійшов шукати місця для молитви і знайшов його в гущавині молодих дерев близько господаревого саду, де він зараз спустився на коліна і відкрив свою душу перед Господом у вечірній молитві. Жінка господаря Каффового гуляла по саду. Вона чула молитву Каффа і здивувалась, що він молився не тільки про себе, але й за свого нового господаря і господиню. Вона була доткнута до глибини серця і сльози покотились з її очей.

Слідуючої неділі Кафф відійшов на молитовне зібрання віруючих братів-муринів і з зібрання повернув пізно ввечері, щоб, ідучи швидко цілу ніч, на ранок на час бути при роботі в полі. В понеділок рано на запитання пана-господаря, де він був в неділю, Кафф відповів: „я був на молитовному зібранні, маса (пан), слава Богу, то був чудовий час!“

„Кафф“, — сказав господарь сердитим голосом, — „ти мушиш перестати молитися.“ „Я хочу робити все, що ви мені

скажете і що буде в моїх силах, але молитися я мушу. Мій небесний маса мені це наказує робити.”

„Але ти мусиш це залишити”, — сказав властитель, — „і ти мусиш мені це обіцяти тепер, або я тебе буду бити!”

„Я не можу учинити ні того ні другого, маса” — відповів раб.

„То йди за мною, ти, впертий мурина”, сказав властитель пан, тремтячи від гніву, побачимо, кого треба слухати.”

Громада віруючих в Гійчу (Галичина).

Мурина привели, здерли з нього ті лохмаття, що він мав на собі, привязали до дерева і невірющий властитель, цілий в злости, сам почав бити нещасного мурина, рахуючи: оден, два... і відрахував таких двадцять п'ять тяжких ударів пугою.

„Ну, Каффа”, — сказав він, — „чи перестанеш молитися?”

„Ні, маса”, відповів покрівавлений раб, — „я таки буду молитися Ісусу, доки живу.” Він нарахував йому ще двадцять п'ять ударів з страшною лютістю.

„Тепер”, сказав немилосерний недолюдок, — „ти перестанеш молитися, так?”

„Ні, маса”, була покірна відповідь раба-невільника, „Я буду молитись, доки живу.”

Почувши це, недолюдок кинувся на свою жертву і зі страшним шаленством, скрегочучи зубами, продовжував сипати удари на понівечене тіло, поки від знемоги він не міг вже більше ударяти.

„Тепер ти проклятий мурина, чи перестанеш молитися?” — запитав властитель.

„Ні, маса”, — відповів звязаний і окрівавлений раб, — „ви можете мене вбити, але я мушу молитися.”

Тоді ти будеш покараний так кожний раз, коли будеш молитися, або підеш на зібрання.”

Раба відв'язали від дерева. Він позбирав свою одягу, зібрав усі свої сили і подався до своєї темної халупини і, коли прийшов до неї, то з середини можна було почути, як він жалібним слабим голосом співав:

Мої страждання скоро скінчаться,

Тоді більше не буду вздихати і плакати.

Моя викуплена душа взнесеться високо,

Щоби славити Бога до кінця.

Підчас страшного катування, молода дружина пана-власителя з жахом і сльозами на очах дивилась на ту страшну драму і, коли її муж повернув додому, вона сказала: „Мій дорогий, за що ти так страшно покарав того бідного мурина за молитву?” — „Замовчи!” — скрикнув розлючений чоловік, — „ані слова про те більш, бо я тебе покараю так само.”

Решту дня недолюдок шалів, ніби збожеволілий. Він кляв весь муринський рід і проклинав Бога, що його сотворив. Настала ніч. Недолюдок лежав в страшних душевних муках на своїй постелі. Над ранком він закричав: „Я чую себе, що я є побитий! О, Боже, зжалься наді мною! Чи нема когось, щоб за мене міг помолитися?”

„Нікого” — відповіла жінка, — крім бідного мурина, котрого ти так страшно покарав.”

„Він за мене не буде молитися”, — сказав чоловік.

„Він буде, я є певна”, відповіла жінка.

Тоді пішли за ним негайно, бо я далі таким, яким є, не могу жити”, — сказав чоловік.

Пішли за Каффом.

Він прийшов поранений і окрівавлений, очікуючи нових жорстоких мук, але з великим здивованням він знайшов страшного властителя-пана, як він лежить на підлозі і з риданням молить небо про помилування.

„Каффа, чи хочеш, чи можеш ти за мене помолитися?” — було поважне питання до ставшого на коліна раба.

„Так, маса”, — була скоро відповідь, — „я молився за вас і дружину вашу цілу ніч.”

Молились вони і плакали разом, доки тяжкий тягар не усунувся з пробуженого сумління властителя.

Тоді радісний властитель підскочив на свої ноги і обняв чорного раба з викликом: „Кафф, мій прощаючий брате, з цієї хвилини ти є вільним!”

Властитель увільнив свого скривдженого невільника і зі своєю молодою жінкою прилучився до збору віруючих і живучих по Євангелії. Потім разом з Каффом, котрого духовно возродившийся властитель призначив проповідником при своїх добрах, він проповідував того Ісуса, Котрого імя він так зневажав.

Пер. В. П.

З праці на ниві Божій.

Літня пора вже наближається. Діти Божі приготовлюються до великої і радісної праці над спасінням душ. Жнива тепер великі. Нові місцевости відкриваються, де починається проповідь слово Боже. Трудності є великі. Нарід, затуманений фалшивими проповідниками, криво дивиться на Євангелію, але правда бере гору. Діти Божі, моліться за нашу працю, щоб Господь цього літа багацько пробудив до своєї правди.

* * *

Що чувати в Карпатах, в селі Серединці? В нашім селі голоситься Євангелія від року 1923. Є нас тут невелика громадка дітей Божих, котрих Христос покликав і настановив, щоб йшли і овоч приносили (Іоан. 15, 16). Всі пройшли кілька огнів переслідувань, однак Покликавший дав сил все знести терпеливо. І надалі та луна слова Божого доходить до сердець наших, де говорить Христос: „Ідіть і проповідуйте Євангелію” (Мар. 16, 1).

В околицях наших в кількох селах живуть поодинокі діти Божі. В декотрих селах можна робити зібрання. В селі Устянові, де живе бр. М. Ф. я пішов з одною сестрою дня 22 квітня, куда посходились і ті браття, котрі живуть поодинокі в селах. Господь нас благословив: хоч слухачів було й небагато, але радости було багато. По закінченню нашого зібрання розійшлись до домів, а я зі сестрою відправився до села Дзв'яничий дол, де ми мали улаштувати початкове зібрання. До села прибули о год. 3 пп. Тут ми застали бр. О. Ч. і бр. О. Ю. і чотири сестрі та повну хату слухачів. Всі радо слухали слова Божого. Тут, де в перший раз ми змогли проповідувати умершого і воскресшого Христа, ще більше радість наповнила наші серця.

По довшім співі духовних пісень і свідченню слова Божого можна було зауважити, що люди були зацікавлені словом Божим, що розбивало їх закамінелі серця. Тут диявол побачив, що його царству грозить небезпека, присилає він тоді свого слугу аж з нашого села С.; цей слуга наутив своїх прихильників, а особливо раду церковну, подібно, як це діялось в Діянню Ап. 14, 19. Зараз виступив один ревнивий християнин з києм в руці, а за ним інші такі ж ревниві християне. Він почав кричати: „Виносіться звітси.“ „Де ви були, як єгомосьць були в церкві?“ А коли ми вийшли з хати, то почали кричати: „Бийте ту заразу камінням“, і за нами посипалось каміння. На щастя нікому з нас не пошкодили: ні на тілі, ні на духу. Нас потішали слова нашого Спасителя: „Блаженні ви, коли вас безчеститимуть, та гонитимуть“ (Мат. 5, 11-12).

Це нам не є дивним, бо село Дзьвінячий є одно з Галицьких сіл, де нема школи. Ті люди думали, що тим прислужаться Богові. За це вони від свого пастиря на другу неділю отримали похвалу, що вигнали камінням противників зі села. Але надії не тратимо. Віremo, що там будуть вірні діти Божі. Тепер між ними є розділення: одни за правдою, а другі проти.

Через три дні після того ми мали також досить радості, де Господь благословив свою працю в селі Лисковатім. Я там був з бр. Ю., а другим разом зі сестрою, де ми пережили досить радості. Господь присилає нових слухачів, де поміч наша є конечною. Праця є велика, а робітників мало. Просіть Господа жнива, щоб вислав женців на жниво своє (Мат. 9, 38)..

А на третю неділю відправились до села У. Там відбулось коротке зібрання. По зібранню прийшов віт з двома постерунковими. Комендант зараз почав допитуватися господаря дому, хто йому дозволив робити зібрання. Переглянувши книжки і відходячи сказав, що не дозволить, щоб в його селі це було, а як хоче хто, то нехай іде собі до Середниці. Списав протокол і відійшов. Незабаром постарасьмоь дозволення на зібрання і віremo, що нам Господь допоможе.

Дорогі браття, моліться за нашу працю в Карпатах.

М. Кеньо

Дня 3 червня відбулося урочисте зібрання св. хрещення сімох душ у селі Тилятині. Зібрання відбулося в 3 годині по полудні, Хоч погода була досить холодна, але для дітей Божих нема холоду. Хрещення, на котре прибуло багато людей, відбулося в ставі. Браття говорили свідоцтва до слу-

хачів і співали духовні пісні. Хрещення уділяв бр. В. П. Після хрещення відправились до дому, де мало відбутися зібрання і вечеря Господня. Господь вельми благословив дітей Своїх в праці на Його ниві. Яка велика радість є трудитися для Господа Ісуса. Справді нива вже готова. Просім, щоби Господь вислав женців. Моліться за працю в тім районі.

НЕДІЛЯ ВСЕСВІТНЬОГО КОНГРЕСУ.

Видозва до усіх Баптистів.

Баптистам з усіх країв до відома, що Четвертий Всесвітній Баптиський Конгрес розпочнеться в Торонто, Канада, починаючи від суботи 23 червня до суботи 30 червня, 1928 р.

Виконавчий комітет Баптиського Світового Об'єднання взиває усі збори цілого світу до обходження неділі 24 червня, яко Неділі Всесвітнього Конгресу.

Сподіваємося, що в цю неділю молитви будуть вознесені в кождім зборі, як рівнож і в ддмі наших братів за конгрес і Всесвітнє Об'єднання і за всю працю нашої деномінації в усіх частях землі, і що ця нагода буде використаною в проповідях та недільних школах для уділення відповідних інформації, що до Баптиської історії і його засад. А понад усе подякуймо Богові за духа братньої єдності між нами і воздаймо подяку, що ми, яко Його нарід, зможемо ще більш злучатись оден з другим.

Е. Ю. Муллінс, голова.

Кліфтон Д. Грай)
Я. Г. Рушбрук) секретарі.

Що пишуть про „Післанця Правди“

Озеранка, 30 березня, 1928.

Дорогий Брате В. Гутше! Мир вам і домові вашому.

Я кличу Боже благословіння на вас і на вашу працю. Хай Господь благословить журнал „Післанець Правди“, щоб він був правдивим духовним Післанцем для кожного українського чоловіка. Я бажаю, щоб цей Післанець виступив, як воїн, котрий проник би в усі темні кутики нашого народу і завоював кожне серце для Христа. Хай цей Післанець буде як голосна труба, щоби пробудити спячого у гріхах і привести до Христа.

Такого Післанця, як цей, то я люблю. Я старався і буду старатись його підтримати.

Тепер на 1928 рік я зібрав 32 зл. і 40 гр. від девятьох

передплатників, котрим прошу слати Післанця на мою понизшу адресу.

Остаю в братській любові, ваш І. Семенина.

Що пишут браття з Америки про Післанця Правди.

Возлюблений в Христі брате. Мир вам. Посилаю передплату на Післанця Правди від нашої маленької української громади в Гамтрамк, Міч. Америка. Любий брате, даруйте, що так пізно. Прошу висилати 11 чис. до Америки, а за часть висилайте нашим знайомим до Галичини, на адреси, що подав в моім листі.

Отсим кінчу і здоровлю вас сердечно і нехай вас Господь благословить і поможе вам на всякому місці боротись з противниками нашого дорогого П. Правди. Нехай сей дорогий П. П. розходиться по цілій кулі землі, щоби говорив лише правду. Правду, котра була, є і буде во вічні віки, а се Правда Ісуса Христа, Господа нашого і Спасителя.

Здоровіть від мене всіх любячих Господа. Остаюсь найменшим вам братом в Господі.

Михаїл Холєвка.

Камден, 26 березня, 1928.

Дорогий брате в Господі. Впокій вам. Засилаю передплату на Післанця Правди. Висилайте до Америки три числі, а до Галичини дві на адреси, котрі подаю понизше. З передплатою ми стрималися тому, бо тут прийшов слух, що Післанець Правди перестане виходити, але я регулярно дістаю і тішусь тим, що він виходить. (Він є ворогам сілю в очі).

Серечно вас здоровлю і вашу сімю.

Ваш меньший в Христі Василь Колодій.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось инше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуочу адресу: W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska!

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуочу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 7

Липень 1928 року

Рік 2

Причина людського смутку і його ціль.

(Рим. 8, 28).

Сучасний світ переповнений смутком, журбою та безустанним наріканням. Немає людини, котра б не переживала смутку, журби та невдоволення і неохоти до життя.

А те, що люде не застановлюються над причинами, які викликають ці, ні для кого не бажані, чинники — справляє їм велике горе. Однак мусимо згадати, що ніщо без причини не повстає. Так як наприклад дім не повстав сам собою, щоб в ньому людині було вигідно замешкати, так само як в цьому була людська голова і праця рук, так і смуток чи душевний тягар, має без сумніву свої причини, що їх викликали. Багацько людей утікає від смутку в далекі краї, щоб там шукати для себе радощів та утіх. Кожний, хиба цьому не заперечить, що постійний смуток людини — се забиваюча отрута її здоровля, котра вкорочує кожному передвчасно життя. А кожний чоловік хотів би жити як найдовше, та насолоджуватись життєвими радощами.

Мусимо і те пригадати, що Бог, сотворивши перших людей, не післав їх до якоїсь вязниці, але до раю радости, де їх призначив панами всесвіту та невимовних радощів. 1 Мойс. 2, 7-8. Із цього бачимо, що вже згори Бог призначив чоловіка до утіхи, а не до смутку. Филип. 3, 1; 1 Сол. 5, 16.

Чоловікові призначено радуватись, і до цієї радости його закликувано, щоб лише в неї одягнувсь; однак він її часто не переживає. Чому це є так? Чи читач властиво вже застановивсь над цим питанням, чи ні? Аджеж мусить бути цьому певна причина, котру пізнавши, можна легко усунути.

От вам причина смутку:

Читаємо у Св. Писмі таке: Що коли наші перші прародичі через гріх стратили сполучення з Богом, та не маючи сталого контакту із своїм Творцем, котрий є джерелом ра-

дости, були наповнені смутком та жахом, з яким мусіли кри- тись перед Богом. 1 Мойс. 3, 8-10.

Причиною смутку, який сучасний т. зв. християнський світ загнав у долину плачу і сліз, — є брак сталої сполуки із Богом Спасителем, котрий є утіхою і подателем бажаних радощів. От подивімося, де люде шукають для себе радощів і веселости, та й тих не знаходять. —

Гультай — шукає утіхи в музиці та танцях і такої не знаходить, але навпаки, йде домів із обтяженим тілом і пу- стою кишенею.

Піяк — шукає радости в напоях, котрі його роблять нещасним бідаком, руйнують його здоровля та тяжко запра- цьований маєток.

Картограй — шукає знайти своєї радости у картах, ко- трі часто роблять його бідолоахою, а на старість жебраком. Но і що, принесли кому згадані змагання за радостю якусь потіху? Ні! Смуток, смуток, тривогу і гіренькі сльози.

Поки нарід буде в цьому життю своєї радости шукати не в Бозі, а в світі, не знайде її, бо буде ходити своїми до- рогами гріху, блукаючи без Бога. Є і такі, що переживають смуток, хоч і чесно, у своїй набожності живуть, та не шу- кають радощів у світі, як гультаї, піяки та лакомі картограї. Але і їх смуток не є без причини, та має свою ціль.

Апостол Павло говорить у своїм посланню до Римлян таке: „Знаючи ж, що любячим Бога усе допомагає до до- брого” (Рим. 8, 28).

Одній жінці помер чоловік, лишаючи її з малим синком без жадних засобів до життя. Померший був надзвичай до- брим мужем жінці, а також і добрим отцем для синка. Тому полишена вдовиця довгі часи оплакувала свого любимого мужа. Вона вже з-за плачу за мужем сліпоти дістала.

Одного разу малий її синок Івась, підчас плачу, запитав її: „Мамо, чому ви так безустанно плачете?” На се відпо- віла мати: „Моя дорога дитино, що я тобі маю казати, коли ти ще малий, та нічого не розумієш.” На се малвий Івась відказав: „Мамо, хибаж ви ще ніколи не читали у Св. Письмі, що говорить ап. Павло до Римлян?”

Поспішно взяв Біблію і відкрив та дав прочитати своїй зазмученій мамі місце Рим. 8, 28. Вона взяла поспішно Бі- білію і почала читати: „Знаючи, що любячим Бога усе допомагає (служити) до доброго.” Слова ці викликали велике вражіння і потіху.

Вона зараз впала на коліна і почала грімким голосом в молитві кликати до Бога, говорячи: „Боже сил! Ото я лю- блю Тебе і хочу Тобі вірно служити, а Ти мене навістив та- ким неутоленим болем і смутком, забираючи мені любимого мужа і одинокого кормителя. Я дякую Тобі, що Ти мене через от сей великий смуток напівнув, а щоби я Тобі вір-

нійше служила, та знайшла в Тобі садинокую потіху. Отож я сьогодні віддаюсь Тобі цілим серцем і душою на вірність до кінця мого життя. Бо знаю, що ніхто інший, лише Ти є моїм прибіжищем потіхи." Пс. 46, 1. В тій молитві вона віддалась Богові та цілком направились до Нього.

Тягар і самоток опустили її серце і душу і вона стала дуже щасливою і веселою. За се вона вставши від молитви, сердечно подякувала синові, та з радости почала цілувати Його, що він, такий хлопчина, вказав її на потішаюче місце у Св. Письмі, через котре вона пізнала причину самотку, та знайшла потіху.

О який би щасливий став наш нарід, наколиб пізнав причину і ціль гнетючого самотку, та поспішно направився б всім серцем до Бога, як та вдовиця. Бо там, де Бог запанує в серцю людини, там самоток не має місця. Те серце лишень може радість наповнити щастям і вдоволенням.

Дорогий читачу, що борешся зі самотком! Як що хочеш бути повним радости і вдоволення, то знайдеш їх, коли зробиш так, як ця вдовиця.

Твоя радість і щастя залежить від Господа і тільки Він тобі може і хоче таку дати. (Мат. 11, 28. Ісаї 55, 1. Иоан. 7, 37).

Зроби це ще сьогодні, а знайдеш те, за чим твоя душа тужить.

М. Лютенко

Біблійна наука про Святого Духа

(Иоан. 16, 13).

Насамперед застановімося над наукою Святої Тройці, а опісля над наукою Святого Духа.

1. Наука про Бога в трьох лицах.

I. Бог Отець, Його діло перед основанням світу.

1. Сотворив ангельський світ. 1 Мойс. 1, 1. Йоана 38, 7.
2. Сотворив ангелів. 3. Призначив челоличество. Єфес. 1, 4-5. Рим. 8, 29. 4. Зроджує і призначає Спасителя. 1 Петр. 1, 20. 5. Мешкає в світлі неприступним. 1 Тим. 6, 15-16. 6. Жде на відновлення усього. 1 Кор. 15, 24-28.

II. Бог Син і Його діло в часі:

1. Він був в лоні Отця. Иоан. 1, 18; 17, 5. 2. Він увійшов у тіло. Иоан. 1, 18. Рим. 8, 3. 2 Кор. 5, 19. 3. Він звершив діло свого Отця. Иоан. 17, 4; 19, 30. 4. Він стався нашим життям. Иоан. 6, 57; 14, 6. Єфес. 2, 18,

III. Бог Дух в серці віруючих:

1. Працює над віруючими. 1 Мойс. 6, 3. Пс. 139, 7. Діян. 7, 51. 2. Працює в віруючих. Езек. 36, 27. Єфес. 3, 16-17. 3. Працює через віруючих. Діян. 6,5; 7, 55-56. 4. Прославляє Христа. Иоан. 16, 13-16; 17, 1.

2. Наука про Святого Духа. Над слідуючим застановимось:

1. Над особою Святого Духа. 2. Над хрещенням Духом Святим. 3. Над сповненням Духом Святим. 4. Над Дарами Святого Духа. 4. Над веденням Духом Святим. 6. Над запечатанням Духом Святим.

I. Особа Святого Духа.

1. Святий Дух говорить. Діян. 13, 2; 8, 29; 10, 19; 11, 12. 2 — свідчить. Иоан. 15, 26; 16, 13. 3 — наставляє. Діян. 20, 28. 4 — докоряє. Иоан. 16, 8. 5 — досліджує. 1 Кор. 2, 10-11. 6 — печалиться. Ісаї 63, 10. 7 — заборонює. Діян. 16, 16. 8 — вчить. Иоан. 14, 26. 9 — уподобається. Діян. 15, 28. 10 — можна спротивитись. Діян. 7, 51. 11 — засмучується. Єфес. 4, 30, 12 — заступається за нас. Рим. 8, 28.

II. Хрещення Духом Святим.

Біблійне хрещення є трояке, а власне: 1. Хрещення Йоанове на покаяння. Діян. 19, 4. Мат. 3, 2. 2. Хрещення апостольське на спасіння. Мат. 28, 19. Мар. 16, 16. 3. Хрещення Господа нашого до діла. Діян. 1, 8; 2, 4; 6, 10-11.

а) обітниця дана. Мат. 3, 11. Мар. 1, 8. Лук. 3, 16. Иоан. 1, 33. 1 Кор. 12, 13. б) обітниця сповнилась. Діян. 1, 5; 2, 17; 11, 16. в) програма, після котрої Святий Дух мав звершати діло спасіння: Єрусалим, Юдея, Самарія, До кінця землі. Діян. 1, 8.

Але Ізраїль свого Месії не прийняв. Иоан. 1, 11. Свого Спасителя відцурався. Мар. 8, 31. Діян. 4, 11. 1 Петр. 2, 4, 7. Царя свого розп'яли на хресті. Лук. 23, 20-23. Учеників Христових гонив і вбивав. Діян. 7, 51-52; 5, 40-41.

Задлячого Дух Святий покидає Ізраїля, то є Єрусалим і Юдею, а починає:

1. Від Самарії. Діян. 8, 14-17; 10, 9-48. 2. До кінця землі. (Нарід поганський). 3. Тепер чекає на навернення жидівського народу. Рим. 11, 25-27. Християне з обрізання не могли цього розуміти (Діян. 11, 1-8) і апостолів до цього треба було приготувати. Діян. 10, 9, 20. Самаряне покались і охрестились, але Духа Св. не прийняли — бо Спаситель від жидів, для того мусів ап. Петро прийти, котрий мав ключ до царства небесного і на них класти руки. Діян. 8, 14-17.

Коли нарід Ізраїльський навернеться цілковито, тоді

сповниться пророцтво Йоїля 3, 1, Діян. 15, 15-17, Амоса 9, 11-12.

1. Відбудує дім Давидів, але вперв навернуться. 2. Решта з людей. Рим. 11, 25-27. Усі народи в час 1000-літнього царства.

III. Сповнення Святим Духом.

1. Умови, під якими Святий Дух сповняє. Якова 4, 5-10.
2. Ціль сповнення. Єзек. 36, 27. Гал. 5, 25.

IV. Дари Святого Духа. 1 Кор. 12, 8-11.

1. Слово премудрости (вірш 8). 2. Слово знання (8).
3. Дар віри (9). 4. Дар сцілення (9). 5. Дар роблення чудес (10). 6. Дар пророцтва (10). 7. Дар розпізнання духів (10). 8. Дар мови (10). 9. Дар викладання язиків (мови) (10-11).

Пояснення:

1. Дар премудрости. Ісаї 50, 4-5. Діян. 6, 9-10.
2. Дар знання Божественних тайн. Осії 4, 6. 2 Петр. 4, 10. Діян. 20, 26-27. 2 Кор. 16, 13. Апостол Павло мав обидва дари. Діян. 13, 1.

3. Дар віри. Господь вимагає віри. Мар. 1, 15. До Жид. 11, 6. Йоан. 6, 29. Рим. 10, 14-17. Яков 5, 13-15.

4. Дар уздоровлення: Апостол Павло многих уздоровляв, навіть воскрешав, але по скінченню біблійного пляну спасіння бачимо, що: а) він сам себе не міг уздоровити, б) ані других. 2 Тим. 4, 29. Фил. 2, 25-27. 1 Тим. 5, 23, але є можливе. Яков. 5, 13-15.

5. Дар роблення чудес. Діян. 2, 43; 5, 12; 6, 8. 2 Кор. 12, 12.

6. Дар пророцтва. 1 Кор. 14, 29-32. Що розуміє апост. Павло під словом пророцтво. 1 Кор. 14, 3. Діян. 21, 10-11. Єфес. 4, 12-16. Апостол Павло ставить пророцтво на першій лінії з наукою. 1 Кор. 14, 3.

7. Дар розпізнання духів: а) Духи є ріжні. Єфес. 6, 12. 2 Кор. 11, 14-15. 1 Тим. 4, 1-5. 2 Тим. 3, 1-9. 1 Царів 22, 15-28. 19, 23. Одкр. 16, 13-14. 1 Йоан. 4, 1.

8. Дар мови тим же духом: а) Духовних дарів є сім. Ісаї 11, 2. Гал. 5, 22. Рим. 12, 6-8. Одкр. 1, 4. Єфес. 4, 11-12. Лишень у Коринтян вичисляє апостол 9 дарів, але мову і товмачення мови ставить на останньому місці. б) Мова язиком є тайна молитва. 2 Кор. 14, 14-17.

9. Дар викладання мови, про те молитесь. 1 Кор. 14, 13.

До чого мають служити духовні дари?

1) До свідчення. Діян. 1, 8. 2) До збудовання тіла Христового. Єфес. 4, 7, 13. 1 Петра 4, 10. 3) На те, аби в зборі усе діялось пристойно і порядно, щоб ніхто не входив в чуже діло. 1 Петр. 4, 15; 5, 1-4. До Жид. 13, 17.

б) Як можна одержати дари Духа Святого?

Дух є в зборі і дари свої уділяє кому сам хоче. 1 Кор. 12, 11, а не коли ми хочемо... 12, 29-30. Вірмо, що ми з Христом умерли, погреблись, воскресли і заняли місце на небесах. Рим. 6, 6. Єфес. 2, 4-6. 2 Кор. 5, 14-15. Дбаймо про це, а Дух Святий дасть нам призначені дари напевно. 1 Кор. 12, 31 до 13, 13. Вказує апостол ще кращу дорогу.

V. Ведення Духом Святим. Рим. 8, 14.

Дух Святий водить тих, котрі: 1. Цілковито віддали себе Господеві. Рим. 12, 1. 2 Кор. 5, 15. 2. Звершена слухняність: а) котрий слухняних провадить 'до відродження. Яков. 1, 18-19. 1 Петр. 1, 23-25; б) котрий вимагає і веде до святости. 2 Кор. 6, 14-18, веде до праці. Рим. 12, 11. 1 Сол. 1, 3; в) правдиве становище до братів. 1 Иоан. 2, 9-11; 1, 7. Иоан. 15, 13. 1 Кор. 12, 13.

Почім це пізнати?

1. Вони мають духовне життя. Рим. 8, 9-11. 2. Вони мають духовну силу. Рим. 8, 14. 3. Вони мають духовну молитву. Рим. 8, 26. 4. Вони мають вдячне серце. Єфес. 5, 20. 5. Вони мають любов до братів. 1 Петр. 5, 5. Єфес. 4, 31-32. Фил. 2, 5. 6. Вони мають певність спасіння. Рим. 8, 38.

VI. Запечатання Духом Святим.

1. Не день спасіння. Єфес. 1, 13-14, 4, 30. 2. На утвердження. 2 Кор. 1, 21-22.

Порадник

(Ісаї 9, 6).

Кожна людина в життю на землі, часто потребує поради. Там де є добрий поради́ник, є велике щастя. Коли люди ідуть за порадою доброго поради́ника, то уся справа їх іде цілком добре. Слово Боже говорить, що без поради розпочате діло, розбивається, як же поради́ників доволі, воно остойтсья. (Пр. Сол. 15, 22). Поради́ник завсігди мусить бути мудрійшим і розумнійшим від тих, котрим він хоче уділити доброї поради.

Є досить поради́ників лихих, котрі радять людей на зло, а не на добро. Той, що це пише, був також дуже заведений порадою чоловіка і то ученого. Тепер я переконався, що не завсігди треба іти за порадою чоловіка, бо часто порада чоловіка запроваджує до пекла тих, що хочуть іти до неба. Щоби про цю правду переконати дорогого читача, мушу навести сліду́ючі факти:

Оден поважаний чоловік, випозичивши собі у вірних християн, Новий Завіт, видання Василян у Жовкві, що було потверджене отцями кат. церкви, пішов до місцевого гр.-кат. священника радитися, чи можна читати ту книжку і чи можна так жити, як в ній написано. Згаданий священник на те дав йому таку пораду: „Книжку, котру ти взяв десь від еретиків, кинь від себе геть далеко, щоб не принести до села зарази.” Бідний чоловік послухав такої несправедливої поради і залишився надалі в темряві. Бо говорить: „то вчений і духовний так мені радив.”

Другий, знов, молодеш в Пустріках, купив собі від вірного християнина польський Новий Завіт і також пішов до місцевого священника порадитися, чи не буде гріхом читати ту книжку, яку він собі купив від баптиста. Цей священник дав йому знов таку пораду: „Читати ту книжку можеш, за це гріха не буде, але жити так, як вона каже, не мусиш і навіть не зачинай, бо то без потреби. Вистарчить тобі до спасіння, коли будеш триматися кат. церкви і її слухати.” Чи це є правда? Ні!!! Ці поради обидвох священників не згодні з наукою Господа нашого Ісуса Христа. Бо Христос сказав до своїх учеників: „Ви приятелі мої, коли робите все, що Я заповідаю вам. І знов: Ідіть же, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Сьвятого Духа, навчаючи їх додержувати всього, що Я заповідав вам; і ось Я з вами по всі дні до кінця світа. Аминь” (Іоан. 15, 14. Мат. 28, 19-20). Апостол Павло каже до вірних: „Тільки достойно благовістя Христового живіть.” В другому місці: „В огні поломяному даючи відомщення тим, що не знають Бога і не коряться благовістю Господа нашого Ісуса Христа. Вони приймуть муку, погибель вічну, від лиця Господнього і від слави потуги Його“ (Фил. 1, 27. 2 Сол. 1, 8-9).

Далі хочу сказати, що єдиним і досконалим порадином для грішників на землі є Господь наш Ісус Христос, Котрий кличе: „Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, і Я впокою вас. Візьміть ярмо (обовязки) моє на себе, і навчіться від мене: бо я тихий і смирний серцем; то і знайдете відпочинок душам вашим“ (Мат. 11, 28-29).

Господь є наш Спаситель, учитель і радник. Він радить кожному грішникові, на його добро. (Пс. 25, 8). Він безпорадних приймає і ласкаво дає їм добру раду, не вимагаючи за це від них жадної плати.

Дорогий читачу, если ти потребуєш в чім поради, то іди на пораду до Господа. Він тебе прийме і дасть тобі раду, котра буде для тебе найліпшою. (Псал. 32, 8). Тою порадою для тебе, для мене і для всіх людей є Його слово, свята Бібля. Ідім за тою порадою всі, а буде все гаразд.

Ю. Кубрин

КУТОК МОЛОДІ

ХАТА В РУІНІ.

Дуже сумний вид показує нам хата господаря, котрий занедбав її поправу. Дах обдертий, вікна вибиті з полуманими рамами, двері без завісів стоять похилені. Загорода поломана, навкруги пустка, тільки купи грузу можемо коло неї бачити. Можемо собі уявити, який її вигляд з середини, коли її поверховність так виглядає; і дійсно внутрі повно сміття, бо-

лота, бо обдертий дах не може дати захисту від дощу, котрий дістається до середини. Бачимо тут недбалість над своєю власною хатою господаря, котрий не дбає про її поправу, навіть дошки, котрі стоять під хатою, можна б зужити для поправи хати, даремно гниють. Наколи б цей господар почав працювати над своєю хатою, стараючись допровадити її до порядку: покрити дах, вставити вікна, двері гарненько побілити, вичистити сміття, тоді в ті хати запанувала б радість. Але до цього є потрібна старанність.

Руїна цьої хати вказує нам зразок людського життя, чито поодинокі людини, котра не старається про свою душу, та про чистоту свого життя. В такій людині є недбалість до праці, до ощадности, тверезости, та до чистоти свого тіла. Все в руїні. То є хвороба моральна. Від сего починається упадок життя людського та здорового і чистого зміслу для розвитку кращої будучности.

Наколи господар постарається дати цій хати порядок, покіль фундамент та стіни надаються до поправи, але занедбує надалі, то помалу зігніє дах і гниль добереться до стіни і все обернеться в руїну. Так буває з життям людини, коли не обновлює його. То буває навіть з краєм і з народом, через незгоди та занедбання науки, край стає розвалиском, а нарид підпадає в неволю.

Бог любови ніколи не бажає впровадити своє твориво до упадку. Він на те сотворив людину і дав їй всю красу світа, щоб училась, як дорожити своїм життям, а працювала над своєю душею так, щоб заховати її в чистоті для свого Творця. Великий пророк Ізраїльського народу Ісаїа показує недбалість свого народу, котрому за недбалість грозить руїна, що й сталось. Ісаї 1, 4-7.

За хатою стоїть гарна з копулами церква, котрої обов'язком є опікуватися над опущеною хатиною. Але церква стоїть собі байдужо. Хай валиться до решти хатина, ніхто не дає їй помочі.

Дорогий читачу, чи ти коли застановлявся над хатиною свого життя, в котрій хоче мати мешкання Бог, твій Творець? (Єзек. 37, 26-28. 1 Кор. 3, 16). Чи ти даєш собі питання, що буде з твоєю душею, коли твій будинок тіла розвалиться? Чи думаєш, що на тім кінчиться твоє життя? Апостол Павло говорить, що тіло розпадається, а душа переноситься в вічність. (2 Кор. 5, 1). Чи маєш надію на Христа, подумай добре та приглянься до хати свого життя. Смерть кожної хвилини може загостити до тебе з ви роком. Яку маєш для неї відповідь?

Г. Д.

З праці на ниві Божій.

27-го травня с. р. відбулося урочисте зібрання в селі **Вільки Мазовецькі**, де мало місце вінчання бр. М. Коростіля з сестрою М. Гайдучок з Гійча. Вінчання відбулося після полудня при великим згромадженню людей. Були тут браття і сестри з окружних сіл, як рівнож много гостей і приятелів, котрі бажали бачити вінчання віруючих християн-баптистів. Були тут також і жиди, котрі з зацікавленням придивлялися бігові того торжества. Ізза натовпу людей шлюб відбувся на ганку, а всі зібрані були перед хатою, бо хата була б не вмістила всіх зібраних.

Програма була задовольюча. Хор відспівував пісні духовні. В слові брали уділ слідуючі браття: М. Ф., І. П. і В. П. Речі говорилися про значіння і як мають відбуватися християнські весілля. Всі слухали з увагою. Для многих це було в перший раз в їх життю. Діти Божі справді раді, що Господь їм відкрив свою правду, що вони розумно відбувають свої весільні торжества. Не було тут ні п'яного, а навіть ніхто не думав про алкоголь, всі тверезо провели цей радісний час, як подобає дітям Божим. Чи настане час, що наш нарід візметься за Євангелію, відкидаючи свої поганські

звичаї і пічне служити Господеві розумно. Зараз наші люди навчені, що коли нема на весіллію алкоголя затрууючого їх голови, то це не весілля, але коли вже голова добре крутиться, заливаючися до скрайности, то говорять, що було „добре весілля.”

Після шлюбу прийняла уділ молодь того ж збору, прикрашуючи програму своїми деклямаціями, котрі торкали серця слухачів. Господь чудово благословив своїх діточок, котрі з радістю розійшлись домів. Молодій парі бажаємо благословенства Божого в їхнім життю на славу Божу.

* * *

24 червня с. р. відбулося св. хрещення в селі Грибовичах. Коло другої години пополудню вийшли браття і сестри до ріки за селом, де мало відбутися хрещення. Хор того ж збору відспівував духовні пісні, а після бр. В. П. виголосив проповідь на тему: „Коли і кого маємо хрестити?” Слухачів було багато, котрі уважно слухали слова. По тім б осіб, віддаючись Господеві, вступили в вічний союз з Господом Ісусом. На закінчення місцевий брат І. Чорний, закінчив зібрання коротким словом, після чого ми відправились домів, де відбулась вечера Господня.

* * *

В суботу дня 30 червня с. р. бр. І. Підгорецький прибув до села Гадані, де мало відбутися зібрання. В тім селі первий увірував бр. І. Савяк, котрий по можности свідчить людям о Христі. Вечером того ж дня посходилися на зібрання і почали співати пісні. Нарэз входить старшина села (війт) з своїм заступником, котрі припинили спів, переводячи ревізію пашпортів, заарештували дві сестри і два брати, між ними і бр. Підгорецького. Одного брата замкнули до шпіхлеру, а інших розмістили по хатах. Ті, котрі були по хатах мали нагоду свідчити о Христі майже цілу ніч. В неділю рано відставлено їх до постерунку в Каменці Струмислової, де комендант зібрав протоколи і, дізнаючись, що всі є баптистами, увільнив їх. Браття і сестри відправились до села Товмач і там цілий день славили Господа. Це дало ще більше отухи їм, аби свідкувати за імя Ісусове. Видимо, що тьма ненавидить світло. Все инше має місце, але для Євангелії місця нема між людьми. „Візьми сього (Ісуса), відпусти ж нам Вараву” (Лук. 23, 18).

Урочисте закінчення 1-го р. школи Біблійної в Лодзі

Проминув рік нашої науки шкільної в Семинарії Біблійній Словянських Баптистів. Цей рік був для нас роком Божого благословіння в школі, в котрій ми відчували себе щасливими, зближуючись що дня до дальшого і глибокого пізнання науки, в котрій бачили те жерело, з котрого виходить вода все свіжа чиста і здорова.

Збір християн-баптистів в селі Каменка Буди.

В цім першім році науки кожен із нас зобачив як велике і поважне діло Боже, котре вимагає ґрунтового вишколення і посвячення на полю евангелії.

Урочисте закінчення нашого шкільного року відбулося дня 24-го червня в салі збору Полських Баптистів при вул. Абрамовського. Саля зібрання о годині 4-й по полудні була переповнена сдухачами слова Божого. Брат М. С. Лесік, пр. школи розпочав зібрання молитвою, дякуючи за благословіння Божі.

Почім просьпівано пісню хорому, котру виконав місцевий хор. А по хвилі настала тиша, присутні зацікавлені були дальшою програмою, що має наступити. Але в саму цю хвилину бр. Кужава повстає і підходить до брата М. С. Лесика з гарним букетом пахучих квітів, щоби віддати пошану в

іменню студентів за так щирю братерску любов в цілорічній науці. В коротких словах бр. Кужава зазначив, які вражіння і переконання мав студент зпочатку року, а які при кінці. Вказав на те, що перед школою, були такі мрії, що в школі не буде труднощів, бо вже широко є ознайомлений Біблією та наукою, але наколи споглянув в кінці року, то zobачив перед собою неначе цей горизонт (то є небосклін), котрий здається нам, що простір до нього не є далекий, але на-

і сестри в Христі Ісусі. Я ваша сестра родом з Вільок Мазовецьких (Матвіїв), витаю вас словами Господа нашого Ісуса Христа: „Мир вам!“

О, возлюблені, читаючи вашу смиренну прозьбу, в дорогом „Післанцю Правди“ я не можу мовчати, щоб не відізватися до вас, моя дорога родино. Бо хоч ми далеко є тілом одні від других, но духом ми є зєднані кровю Ісуса Христа. О, слава Йому, Алилуя, що Він нас примирив з Богом і дав нам право називатись і бути дітьми Божими, а также братами і сестрами. Нема в мене слів, котрими я могла б високо вознести Його святе ім'я, за Його велику любов, яку Він оказав над нами. Вже другий рік, як читаю за ті великі чудеса, що Господь творить, в моім ріднім селі, а також в цілій Галичині. Серце моє торжествує і много раз заплачу з радости перед моім Господом. О, як би мені хотілось бачити вас, бути разом з Вами в зібранню і славити Його. Браття мої і сестри, я не бачу ваших лиц, але чую

вашу любов щирю до Господа. І слава Богу за вас, що ви не боялись нічого, все переносили і переносите за імя Його. О, велика нагорода ваша на небесах. З радости за вас браття, я окроплю цей лист сльозами. І так, дорогі браття і сестри, стійте так далі і дивіться на нашого Господа Ісуса Христа, Він є наш Побідитель. Тепер відкликаюсь і ділом на вашу смиренну прозьбу. Посилаю вам і мою лепту п'ять дол. на поміч будови молитовного дому. О, яка радість, що Господь удостоїв мене, що я можу положити хочай одну цеголку в стіну молитовного дому, де мається славити Його святе імя. Дай Бог, щоби в тім домі многі і многі знайшли притулок в ногах Ісуса Христа.

Посилаю моє щире поздоровлення для братів і сестер по цілій Галичині. Бувайте здорові. Ваша меньша сестра в Христі Антоніна Пуховска.

Тепер відзиваюся і до вас, дорогі браття і сестри, що жисте тут за океаном. Спогадаймо звідкіль ми приїхали і за наше життя, як многі з нас жили в бідності, голоді і холоді, але слава Богу, що ми приїхали до Америки, де Господь нас обдарував чудними дарами. Можу сказати, що многі з нас жиємо розкішно, мешкаємо не в одній хатині ціла родина, але маємо по кілька кімнат, для щоденного нашого життя. Маємо м'ясо і білий хліб кожний день, тай пішки ходити не хочемо, або їхати трамваєм, але маємо свої власні самоходи. Лектрикою освічуємо доми наші, переємо, замітаємо дивани і т. д. Фортеп'яни, грамофони і радія чудово нам грають, коли лише захочемо. О, великі дари Божі. Но спогадаймо наших братів и сестер, що вони так не живуть, бо того не мають. То чиж ми, маючи достатки, не поможемо браттям нашим в їх недостатках? О, хай так не буде. Відкликнімся на їх прозьбу, бо що ми зробимо для них, то ми зробимо Господеві. Ми багато за це читаємо в Святій книзі Біблії.

Сподіваюсь, що ми однодушно відіземось на клич наших братів і подамо наші руки їм на поміч. Амінь. А. П.

* * *

Від імени братів і сестер в Гійчу складаємо щирю подяку всім, хто приспів нам на поміч в будові молитвенного дому. Просимо перечитати повище письмо кілька раз і помолитися, а потім зробить то, що вам совість ваша і добре серце ваше наказує. Будови і половини не буде в тих силах що маємо. Нужда є велика. Зима прийде, а молитвенний дім ще не готовий. Моліться, щоби Господь відкрив серця нашим братам віруючим і вони приспіли чим найскорше нам на поміч.

Р і ж н е

Лист з Румунії

Любий Брате Перетятко! Мир Божий вам. Дякую вам, за вашого листа з дня 31-3 с. р. Я тільки що повернув до дому з криміналу, де відсиджував три неділі, присуджених мені в році 1926, за читання на зібранню слова Божого про мертвих богів, що не спасають, як Ісаї 44; Еремії 10, Пс. 115 і інші. - Повернув застуженим, з відмороженими пальцями на руках. Я лежав хорий, а коли полекшало, то дитя тяжко закорувало і другі особи в дому, так що трудно було скорше відписати. А найбільше те, що не маємо жменьки муки на мамалигу в домі, не говорячи про інші недостатки.

Ще раз кажу, любий брате, жменьки муки! Невірні не повірять і не відчують, і не побачать, але діти Божі не можуть не бачити. Може моє дорікання є як Іовове, то прошу хоч ви помоліться за мене, любий брате, бо кождий спішить до свого обовозку, як левіт і священник.

З журналів я отримав перше число. Любий брате, пішліть мені решту чисел з цього року. Рівнож 7 осіб замовилиб „Післанця Правди“ тільки щоб заплатити в літі, бо не в силах тепер. Коли є можливим, то прошу вислати від 1-го ч. с. р. всім.

Господь з духом вашим.

В. К.

Надходять до нашого відома зажалення від передплатників нашого часопису „Післанець Правди“, що не дістають по якімись причинам Післанця. Отже наколи Післанець Правди до вас не доходить, то просимо з тою справою звернутись карточкою до адміністраційної експедиції „Компас“, Лодз, вул. Гданьска 130, а вони постараються справу залагодити.

Рівнож звертаємося до шановних читачів „Післанець Правди“, з просьбою о попертя нашого часопису. Ми покладаємо всі наші зусилля, аби його заповнити духовними статтями, котрими кождий читач мігби будоватися. Позатим є наш часопис не лише для віруючих, але й для тих, котрі ще не мали нагоди бути на наших зібраннях і читати Євангелії. Отож просимо поширювати журнал й приєднувати передплатників, збирайте добровільні датки на фонд журналу. Хто є довжником, просимо негайно свій довг вирівняти, бо инакше хтось інший мусить за вас платити і тим

ви остаєте тягаром для другого. Коли Христос висвободив вас з тьми гріха, то чому не подати руку нашому ближньому. Отож беріться до праці зараз. Читайте журнал, ширте його і помагайте з любовю.

Також просимо надсилати відповідні статті до уміщення в журналі, як рівнож і відомости з праці, як то з євангелізаційних рухів, переслідувань та гуртків молоді то що.

СПРОСТУВАННЯ.

В числі 5 з місяця травня була вміщена стаття під назвою: Діяння Святих Апостолів в формі гомілетичній. Цю працю веде брат І. Петраш, просимо прийняти це до відома.

Ред.

Блудний син

Отче, дай мені частину маєтку, що
припадає мені. Лук. 15, 12.

Було у Отця раз два сини,
І радісно жили всі враз,
Але молодший, без причини
Смутить серце Отця нараз.

Каже Отцю: дай часть мою,
І зіставив рішаний він дім.
І пішов в чужу сторону,
Але Отець все думав о нім.

Син в далекій там стороні
Розпускає майно Отця,
З дня на день ще має вповні,
Але приходить все до кінця.

Розпустив все, що Отець дав
І почув він голод на раз.
І чужий пан його найняв,
Щоби свині його він пас.

Пасе свині, але голод все
Відчуватись гірше дає,
Зі свиньмі він їв би уже,
Але ніхто його не дає.

Опамятався: Каже піду
До Отця я свого назад,
Якщо прийме, вірним буду.
Ох! Як бути з Ним я вже рад.

Скажу: Отче! я согрішив,
 Прийми мене хоть як слугу.
 Перед Тобою я провинив,
 Здійми з мого серця тугу.

Встав іде в Отцівський дім.
 А Отець його вже пізнав,
 Далеко іде на зустріч Він,
 Обіймав сина і цілував.

Не достоїн бути Твій син,
 Бо згрішив перед Тобою.
 Я прощаю тебе з цих вин,
 Будь сину ти вже зі мною.

Отець каже слугам своїм:
 Принесіть шату цю нову,
 І на руку перстень вложіть
 І чоботи дайте йому.

І гостину справив Отець,
 Вернувшому синові своєму,
 Заколений був там телець,
 Радість стала дому всьому.

Веселіться з сином моїм.
 Отець слугам розказав:
 Я тужив по синові моїм,
 Але вернувся, він не пропав.

В. Колодій

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось інше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуючу адресу:

W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуючу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 8

Серпень 1928 року

Рік 2

Поширення євангелизму на Вальдорфі та в околиці.

Хоч вже було нераз згадано в євангельській пресі про нашу єванг. громаду в Вальдорфі, однак я хочу про неї подати щось подрібніше, а саме: Звідкіля там взявся євангелизм? Як його там поширено, а також звернути увагу на життєву ріжницю вальдорфських євангеликів, а їх побратимів католиків.

Село Вальдорф біля Львова, Городецького повіту, було ще в р. 1902 кольонією німецькою. Тепер воно заселене трьома національностями, а чотирьох віроісповіданнях, себто: греко і римо-кат., євангеликами та мойсеївцями (жидами). Тому, що німці всі разом ще в р. 1903 вибрались до Німеччини, закупили цю кольонію українці, поляки та жиди.

Хтоб сказав, що це село таке в дійсности велике, але ж ні. Воно мале, бо лишень складається із 24 родин, але заслугує на історичну увагу.

До світової війни люде у нас жили собі всі разом спокійно та дружно. Наколи вибухла світова війна, принісєла багатьом плачу, болю, страху та несподіваного нещастя. Але каже апостол Павло, що „любячим Господа, все допомагає до доброго” (Рим. 8, 2). Тому ж то мешканці Вальдорфу, так як і інші, мусіли підчас відступу російських військ із Галичини, утікати до Росії. Однак вони не поїхали в глибінь Росії, а осілись на Волини на опустілій німецькій кольонії Топче, біля місточка Корця, рівенського повіту.

В поблизу кольонії було рівнож й українське село Топче, в яким було маленьке стадо Євангельських Християн Баптистів, котрі були повні місійного духу. Вони старались євангеліє Христове якнайширше поширити, де лишень удалось. Тому вони сходяться на молитовні збори, де залюбки слухають Божої мудрости. 1 Кн. Цар. 10, 8.

Недалеко с. Топча було с. Желізняця, де також була громада Євангельських Християн Баптистів, але числом до-

силь велика. Через свій великий місійний запал, а також чисте християнське життя, вони робили великий крок наперед, через що звернули на себе увагу і нас галицьких біженців. Примірне їх життя дуже подобалось одному вальдорфцеві О. Підгорецькому, котрий пішов до евангеліків на молитовні збори. Запізнавшись із суттю евангелізму, — в короткому часі він увірував в св. Євангелію, змінюючи своє попереднє життя, за що був дуже зненавиджений своєю жінкою, братами та цілою ріднею. Але про те він не уважав на ніщо, лишень утверджувався у слові Божім, Мат. 10, 36-38. Він лишень чув голос Божий як Ісаїя 55, 1-4, та те що пізнав, в тім і встояв, не дивлячись на перешкоди та тяжкі терпіння. (1 Сол. 5, 21).

В р. 1918 прийшлося назад вертати до Галичини. Справді було тяжко розставатись О. П. із дітьми Божими, але вертав у духово темну Галичину з тією вірою, що й тут рознесе евангельську вістку. Але ж що? Тут його спіткали труднощі, так, що про Євангелію ніхто не хотів нічого слухати, бо мовляли: „то чуже, схизматицьке і т. п.“

Уніяцький піп неспівомим помічником в поширенню евангелізму.

В р. 1920 захорів батько Підгорецьких. Як то по кат. звичаю, старший брат і тоді ще противник свого брата евангеліка, привів до хорого батька попа. Попові вже доносили, що О. П. „ширить якусь нову віру.“ Піп приїхавши до хорого, зачав О. П. дорікати, що він „ширить в його парохії ересь“, а коли zobачив в нього Біблію в російській мові, тим більше розлютився. Тоді звернувся до старшого брата В. Підгорецького, (не знаючи, що сей є противником евангелізму) з пропозицією, щоб він купив собі Новий Завіт в українській мові, подаючи відповідний адрес до Львова. В. Підгорецький ще тогож самого дня, для переконання в правдивості Євангелії, поспішив до Львова та купив Новий Завіт так, як йому піп приказав. Прийшовши додому, зараз із великою цікавістю порівнав його з російською, чи оден із другим згоджується. По переконанню в правдивості Євангелії, В. П. дотеперішній противник рівнож став евангеліком. Тоді О. П. стало краще, бо вже мав свого рідного брата подвійним братом себ-то по тілі і по вірі.

Люде наколи почули, що Підгорецькі мають Євангелію з аprobanteю еп. Шептицького, яке піп казав купити, почали з довірям слухати, бо мовляли: „Ходім, будем слухати, бо се правдиве Євангелію, котре піп казав купити.“ Тепер для бр. бр. Підгорецьких зачинаються правдиві жнива на ниві Божій, при яких вони і не полінувались, збираючи доспілий овоч своєї праці. В короткому часі заснувалася у Вальдорфі громада Євангельських Християн Баптистів.

Бр. бр. Підгорецькі не поперестали на самім Вальдорфі, вони ширили Євангеліє, де лишень мали нагоду. Засіяли слово Боже і в с. Забірю, равського повіту, де перший прийняв Євангеліє Гр. Булеба. †

Але почались переслідування зі сторони державного уряду, які спричинювали попи, боялись втрати своїх легких доходів, та введеного авторитету. Було справді їм легко євангеликів переслідувати, бо вони були позоставлені без

Збір Християн-Баптистів в Вальдорфі, Галичина.

всякого людського захисту, будучи самі, але зате Божа поміч була завше близько.

Тоді вальдорфські євангелики ще нікого з наших громад не знали, та з жадною громадою в Галичині не були скомуніковані, думаючи, що вони перші й послідні. Але чим більше єванг. переслідували, тим більше Євангелія ширилася, як у Вальдорфі так і Забірю, бо огонь любови до слова Божого змаганно розгорювався. Часто євангелики тих двох громад взаємно себе відвіджували, та й так ділилися своїм біблійним знанням, поглиблюючись у біблійній правді.

Відтак вальдорфські євангелики своїм віруванням та примірним і практичним життям звернули на себе загальну увагу свого оточення — та викликали: Відріжнення між собою, а католиками.

Кожний хиба знає, що темнота від світла втікає, Йоан. 3, 20-21, та мусить перед світлом уступати. Отже вальдорфські євангелики стали в дійсности тим світлом своїмому блищому

та дальшому оточенню, світячи світлом християнського життя. Вони сміло наминали, як Ілія Ахаба, тих, котрі ходили дорогами гріху, розпусти, п'янства, та нераз розбишацтва. Не бракло їм відваги докорювати своїм співмешканцям за їхні гріхи. Все те робили в ім'я любови до свого Спасителя, та до бродячих в гріхах своїх ближніх.

Се не подобалось аматорам розпустного життя, що євангелики суть їм такою сіллю в очах, Мат. 5, 13, зачали обурюватись та гніватись на них, що вони з ними не тягнуть „невірною ярма“ 2 Кор. 6, 14; 1 Петр. 2, 12. Прийде неділя, євангелики збираються коло слова Божого, повні радости, спів лунає та захоплює серця і душі многих так, що не знають, де й коли сей святочний день подівся. Натомість, католиків можна бачити на забавах, при алькоголю, танцях, а також на закінченні при біятиці.

Нераз наші католики хоч євангеликів ізза своєї невідомости ненавиділи, то однакож завидували їхній радости та єдності, о якій навіть ворожо успособлені попи, часто з амбон до своїх вірних висловлювались із узнанням.

Не раз аматори алькоголю, гри карт, прокльону та зімсти, дивувались, мовлячи: „як можуть ті недовірки так тихо, чесно та вздержливо жити?“ Бо євангелики, ведуть себе згідно з Євангелією Христовою, тому й відкинули алькоголь, знаючи, що його аматори царства Божого не наслідують. 1 Кор. 6, 10. Вони не заходять в гру карт, бо се є гонорове кривдження своїх ближніх, що рівняється обманству, яким переступаєть заповідь Богу, яка говорить: „не побажаш жадної річи близького твого“ 1 Сол. 4, 6; 2 Мойс. 20, 17. В них не вчуєш проклону, бо ж вони знають, що одні уста мають, яким покликані славити Господа. Яков 3, 10. Також дивувало багатьох те, що євангелики не злорічать та й не віддають зло за зло. Чому? Тому, що кожний євангелик слухає Христа та його благословенної науки. Мат. 5, 38-39.

Ця ріжниця дуже не раз денерувала багатьох, але завдяки своїй бадьорости, євангелики могли ширити євангельську ідею з досить скорим темпом вперед. Вони так своїм життям ріжнилися від свого оточення, як день від ночі.

Тому Господь признавсь до їхньої праці, та чудово благословив своїх дітей тим, що Євангелія з Вальдорфу поширилась і в другі села, як: Вишинці, Міхалики, Майдани, Юленівці, Забіря, а з Забіря до Гійча, Вільок, Камінки, Салаші, Рави Руської, де продовжує працю бр. Перетятко і в другі села й міста.

Так Бог пригортає до своєї живої церкви людей, що блукали в гріхах цього світа. Євангелія шириться з дня на день по цілій околиці, а люде з подивом глядять на їх повне радости життя, радо спішать в ряди борців за євангельську віру. Фил. 1, 27.

П. Підгорецький.

Людина і її невдячність у світлі слова Божого.

Дуже мало людей задає собі питання, що таке чоловік. Для чого він такий а не інший? Чому він таку має натуру, а не кращу? Для чого він такий злий і невдячний своєму Господеві? А ті, котрі задають собі такі питання, не завжди знаходять на них відповідні і властиві відповіді.

Тут хочемо обмежитись на відношенню людини до Бога, на що пошукаємо відповіді у слові Божому.

Правда, що Св. Письмо багато говорить про людей, бо найбільше воно займається людською судьбою. Тому як що ми хотіли б говорити про людей у світлі слова Божого, то мусили б писати великі томи, щоб розглянути чоловіка із усіх боків його натури. Тому, хочемо обмежитись лишень до духової сторони чоловіка себ-то чим він є для Бога і яке займає становище зглядом свого Сотворителя.

От послухаймо, що говорить апостол Павло про чоловіка, пишучи свого апостольського листа до Єфеської церкви.

„І вас (оживив) що були мертві провинами й гріхами вашими“ (Єф. 2, 1). Із повищого бачим, як Павло твердить, що людина, живучи безбожно, є духово мертвою, і як така не живе для Бога. А позаяк не живе для Бога, то є для Нього мертвою.

Кожний хіба знає, що чоловік коли умре, переходить у нечинний стан. Це значить, що він тратить життя, себ-то: рух, почуття, свідомість, розум, слух, та всі дані йому від Бога до життя дари. Не раз, а се роблять завжди майже всі люде в т. зв. християнськім світі, що наколи виправляють помершому похорон, то роблять всі можливі паради.

Напр.: В містах на похороні буває музика, домовина помершого удекорована вінцями, учасники похорону несуть у руках запалені свічки і т. п.

Все це для ока дуже гарне. Але щож? Чи цей помершій є свідомий цього, що його тілу віддають таку парадну і послідну услугу? Чи встане та подякує учасникам похорону за офіровану услугу? Ні! Бо він позбавлений життя і всіх дарів, та й не може бути вдячний за всі віддані услуги, бо він є без чуття та свідомости.

Тому то нарід християнський, який би мав бути Богові вдячний за всі післані дарі, є Йому невдячним. Чому? Тому, що він є духово „мертвий.“

Бог післав чоловікові у великій своїй любові Спасителя, котрий йому приніс спасіння, терпів і умер на хресті за людські гріхи, а людина за се не є вдячна. А навпаки, все робить Богові наперекір, чим засмучує лице і серце справедливого і повного любови Господа.

Бог не лишень старається про людське спасіння, бо Він у великій своїй благодати дає всі необхідні дарі до туземського життя.

Напр.: що до тіла. Чоловік так чудово фізично обдарований від Бога всіма кінчними дарами, як: Зір, щоб розрізнити предмет від предмета, та до пізнання всего, що наповнює світ. Без очей чоловік зівстав би залежним від когось, щоб його водів, а це відобралоб йому його певність, незалежність, та фізичне щастя.

От бачиш, дорогий читачу, що ти маєш за великий скарб від Бога, якого не вмієш оцінити.

Слух — який служить до взаємного порозуміння. Без нього кожний є вельми нещасний.

Розум — до розсуджування всіх переживань психічного життя, та поняття всього, що оточує нас. По утраті такого, чоловік стає нужденним та до нічого не здібним, стаючись великим тягарем для своїх найближчих.

Руки — до праці, котрі суть йому дані до услуги його тілу. Без них людина, не так що, до нічого не здібна, але навіть, не може сама по людяному пожитись.

Ноги — до скорого переносення тіла з місця на місце.

Чудово Бог обдарив своїми дарами кожную людину, бо без ніг чоловік рівнявбися земському плазуновн, а за се він уживає сих Богом даних дарів до своїх, а не Божих цілей.

На місце славити ними Господа, хвалить світ і „князя темноти“, через що умирає для Бога. Єфес. 2, 1-3.

Всевишній також посилає всі необхідні дари для поживи тіла, як всі хлібні рослини, а на них: росу, дощ, погоду, тепло, та своє благословенство, з якого добуваємо наш щоденний хліб.

Одним словом, так, як тіло залежне від повітря, води і хліба, так чоловік є залежний від Бога.

Але чому тоді людське серце є таке лукаве і невдячне відносно тої віковічної Любови? (Ерем. 17, 9). Тому, що кожний чоловік, котрий не жиє з Богом, є против Нього (Мат. 12, 30). А хто против Нього, цей є ворогом Правди, котрою є Христос (Діян. 13, 10, Иоан. 14, 6). А хто є ворогом Правди, цей є син диявола і слуга гріха (Діян. 13, 10. Иоан. 8, 34). Наколи слуга гріха, то й він є умерший в нім для Бога (Єф. 2, 1).

Тому то, як повище надмінено, чоловік мертвий є позбавлений всіх дарів і тим стає нездібним до нічого.

Мертвець має очі — не бачить, має уші — не чує, має уста — не говорить, має руки — не робить, має ноги — не ходить, бо в нім немає життя, хотяй посідає всі члени тіла.

Так само, хоч кожний християнин має так багато дарів від Бога, він їх не бачить і не вміє оцінити таких. Він мертвий для Господа — дивиться і не бачить тої чудової опіки

Господньої. Думає, та не розуміє свого Сотворителя. Слухає, та й не чує голосу Божого, котрий його кличе до Себе в ріжний спосіб, бо аж 1900 раз просить людину до Світла через своє слово, яке звется Біблія. Має уста, та ними не славить Господа, а навпаки, уживає їх до слави „князя світа цього“, як сказано: Тими устами „ворогує, свариться, клеветє і бреше, чим засмучує Духа Святого“ (Гал. 5, 20; Єф. 4, 25 і 29-30; Рим. 3, 14; Пс. 10, 7).

Має руки — уживає їх до грабіжи, та пролиття крови, а не до слави Божої. (Іс. 1, 15). Має ноги — не ходить дорогами Божими а шляхами розпусти, бо дороги Господньої не знає. (Рим. 3, 17; Ісаї 59, 7-8).

От що говорить слово Боже про людину, котра є „мертва“ для Нього. Для того то, запанував у світі гробовий смуток, немів над мертвим тілом і люде стали нездібними чинити волю Віковічного. Тим більше не можуть бути вдячними Господеві за Його опіку. Також не можуть бути щасливими у світі, бо там, де нема Бога, розпука і горе панує. Однак із цього смутного і жахливого стану є ще вихід для всіх людей, котрі люблять Спасителя.

Дорогий читачу! Ти хочеш ожити із своєї духової смерти, то послухай, що говорить до тебе Бог:

„Устань, сонний (спячий) і воскресни з мертвих, той освітить тебе Христос“ (Єф. 5, 14; Ісаї 60, 1; 59, 1).

Деж місце для мерців? Чи не в темній могилі?

Деж місце для духових мерців і смерти, як не „в озері огнянім?“ (Одкр. 20, 14).

Навіщо ж тобі бути мертвим для Бога й жити без Нього і в вічності не оглядати Вічного Світла? (Одкр. 21, 7-8, 23).

Поспіш до Нього чим скорше, а оживить тебе. Він где і кличе тебе (Мат. 11, 28). Вчися від Нього, зможеш бути щасливим і здібним до вдячності за післані тобі Ним дари, а ввійшовши у вільність, будеш сполучений із своїм Сотворителем у вічнім і щасливім раю.

М. Лютенко

Історія ушної сповіді.

Жаден нарід хиба не привязаний так до релігійної традиції та всіх забобонів, як наш український, завдяки своїй несвідомості. Не за одні річі в своєму фанатизмі, готов голу віддати, як за Христову постанову, не знаючи, що се, чи инше є постановою попів, чи вимислом людським, на церковних соборах.

Напр.: хоч би взяти ушну сповідь. Багацько раз люде питають про сповідь, уважаючи її Христовою постановою, та вірять, що вона містить у собі надприродну — спасаючу силу. Тому, що наш нарід дуже мало займається освітою, а ще менше релігійними справами, приймаючи все від попів на віру, з засадою: „Послушать, молчать і не розбивать“, ми хочемо історично усвідомити в неодних дотичних питаннях наших людей.

Дуже будем раді, наколи читачі „Післанця Правди“, прочитавши історичні події, зможуть і другим побратимам щось історичного розказати.

Ми всі разом одногослоно кличем: Геть із темрявою! Хай освіта підносить наш нарід із занепаду і багна темряви. Не хочемо лишень для себе знання задержати, але бажаємо з найменшими нашим братом ним поділитись. Се є наше гасло, бо й Христос, наш Спаситель, Сам для себе не жив, а для всіх. Мат. 20, 28.

Хай наш нарід очиститься із тих забобонів та релігійних пересудів, а зрозуміє де є правда, якої треба триматись.

Міліонам людей невідомо, що колись почавши від 325 року в Нікеї, відбувались часто церковні собори у різних містах, що їх скликували єпископи, а пізніше папи, на яких постановляли різні віроісповідні точки, як напр.: молитви за померших, молитва до пречистої Діви Марії, пости (середа і п'ятниця), молитва до св. Йосифа, молитви до образів, постановова чистилища і багацько інших т. п. постанов.

Всі такі річі постановлювали на таких соборах, на яких не мали голосу, ані вірні, ні духовники нищої кляси, а лишень папи чи патріархи зі своїми єпископами.

Тому то, своїми видумками, занечистили Христову науку так далеко, що сучасний нарід завдяки своїй некультурности, не може розрізнити науки і постанов Христа від науки і видумок попівської ієрархії.

Ми наразі порушимо деякі річі, з якими найчастійше спотикаємось, не держачись хронологічного порядку.

Наколи се подамо, то опісля будемо від початку хронологічно подавати всі історичні події по порядку.

Тепер хочемо взяти ушну сповідь, і розглянути: хто і де її встановив і для якої ціли?

І. Хто і де встановив ушну сповідь?

Сповідь ушну не встановив ані Христос, ані Йоґґ апостоли. Нема в Євангелії ніяких слідів, щоби Христос, або апостоли когось сповідали на ухо, або дали приказ, щоби так сповідь практикувати. А позаяк сего не знаходимо, маємо тим самим доказ, що се не було волею Божою, щоби так сповідати, тай зі сповіди торгівлю закладати.

Історія каже: Що папа Інокентій III в р. 1198-1216 був дуже хитрим, та безперечно найбільшим. Був незломного характеру, так, що з кроку нікому не уступав. За його часів багато ним постановлено нових релігійних річей, бо він як папа до всього втручався і всім керував. Він не лишень що інтересувався справами церковними, але ще більше державно політичними.

Тому то на схилку свого панування, Інокентій III скликав репрезентантів церкви на знаменитий четвертий лятеранський собор в р. 1215, на котрім і патріярхи Сходу були присутні. Отже папа Інокентій III в р. 1215 постановив ушну сповідь на 4 лятеранським соборі, де згодом наказано під загрозою екскомунікації (виключення із церкви), що кожний християнин раз до року мусить йти висповідатись.

На тімже соборі також постановлена св. інквізиція (нищення через палення тих, котрі протиставились до попівських надужить в кат. церкві).

З того бачимо, що тут не Христос і не чиста ідея постановили ушну сповідь, а була инша причина.

II. Причина і ціль постанови ушної сповіді.

Отже як вище сказано, що тут не була причиною чиста ідея християнської церкви і думки, щоби тим церкві помочи, але тут було щось иншого, а се: Десь, коло року 1173 Петро Вальдо з Ліону у полудневій Франції, бачучи ціле безголів'я у життю кат. духовенства, а тим більше занепад у церкві, почав голосити Христову Євангелію. Він дуже скоро розширив свою діяльність, через побільшування прихильників.

В недовгій часі повстала секта, котра взяла назву від свого основателя Вальдо-Вальденси. Вони голосили: що треба жити дослівно так, як учив Христос у своїй нагорній проповіді. Їх метою було голосити Євангелію, а з огляду на те, що світські люде мали проповідувати Євангелію, через те їх усунено з кат. церкви. Зпочатку вони мало ріжнились від католиків, однак з часом, коли знання св. Письма у них збільшилося, і їх ріжниця від католиків збільшилась. Вони не вірили в складання присяги, не вірили в кару смерті, в війну, завше по двох їх ходило проповідувати Євангелію, а одинокою формою їх молитви, була молитва Господня. Вони вели побожне життя, але не вірили в чистилище, ані в молитви до святих, і за померших: відкидали всі свята окрім неділі.

Через своє побожне життя яке підтверджувало їх проповіді, вони дуже скоро поширювались. Вальденси не лишень у Франції мали своїх прихильників, але також у Німеччині, Австрії, Італії і Швайцарії.

За повище наведені свої вірування, Вальденси зтягнули на себе папський гнів, а також і цілого катол. духовенства.

Тому то в р. 1215 на 4 лютеранським соборі, постановлено проти них інквізицію, щоб їх вигубити.

Але на тім ще не кінець. Папа на тімже соборі постановив ушну сповідь, не на спасіння душі, але для помочі інквізиції, щоби було лекше нею вишпигувати вірних, та скоро впоратись з „еретиками.“ Для тої то ціли постановлено ушну сповідь.

М. Лютенко

З праці на ниві Божій.

З праці на ниві Божій на Підкарпаттю. Іоан. 4, 35-36.

Господь вельми добрий і милосердий, що навідав й нас на Підкарпаттю. Він і в нас знаходить загублених и спасає погибших. Луки 19, 10.

Вже від 1919 року почав Господь у нас будувати свою живу і святую церкву з живих камінів. (Мат. 16, 18. 1 Кор. 3, 16-16. 1 Петр. 2, 1-10). Тепер на Підкарпаттю слово Боже широко поширилось поміж нашим народом, бо вірні діти Божі вже є в 13 селах. В повіті Добромилським: у Войтковім, Трісьцянциу, Грозові, Юркові і Лісковатім. В пов. Ліскім: у Станьковім, Середниці, Пашовім, Вільшаниці, Устяповім, Солині і Полянчику. В пов. Кросно: в с. Вільхівцях. Позатім в двох місяцях: в Долішних Устриках і Перемишлю. Що за радість для нас і для ангелів Божих на небі, котрі задля одного каючогося грішника торжествуют перед Богом. Як сказав наш Спаситель Ісус Христос. Лук. 15, 1-10.

Збори вірних на Підкарпаттю стало відбуваються на підставі слова Божого в слідуєчих місцевостях: у Войтковім, Лісковатім, Станькові, Середниці, Устяновім, Вільхівцях і місті Перемишли. Працюють у нас на ниві Божій слідуєчі браття: Ф. Махнік і И. Лодзінський — у Войтковім. С. Барна — у Станьковім. С. Чула, С. Романик з передовим братом М. Кеньо — у Середниці, Устяновім, Лісковатім, і в інших місцевостях. А в Перемишській окрузі працюють И. і В. Ярошевичі і И. Кузьняк. На обіздного працівника на цілім Підкарпаттю є покликаний від 1924 року брат Ю. Кубрин.

До цієї пори Господь покликав з темряви до свого світла на Підкарпаттю около 30 родин, котрих налічується до 150 душ. Належимо до Обеднання Гал. Бап. в Галичині і до Обед. Славян. Бап. в Польші. Але найбільша радість для нас є та, що ми належимо до Господа Ісуса Христа і ми не свої, а Христові.

Ми перенесли і ще переносимо від світа багато зневаги, гонень і терпінь за правдиву віру Христову. Але ми цього

не жалуємо і жалувати не станемо, а радуємося і прославляємо Бога за цю участь в стражданнях Христових і віremo, що в одкриттю слави Його радуватись і веселитись будемо. 1 Петр. 4, 12-16.

Усі ми на Підкарпаттю браття і сестри по благодаті Божій в Христі Ісусі молимося усякого часу Богові, за тих працівників, котрі нам багато допомогли в пізнанню Бога і правди Його, котрими є: браття І. Петраш, І. Підгорецький, М. Лютий і В. Перетятко. Слава Богу, за тих працівників Христових, котри за правду Христову були гонені перед суддів під багнетами, замикані по тюрмах, биті по лиці, зневажені і заклинані так званими „християнами.”

Ми тим братам шлемо щирий християнський привіт і поздоровлення, і бажаємо для них від Господа усякого добра й Божого благословіння в праці на ниві Божій.

Ще одно хочу сказати, Господь наш Ісус Христос сказав: „І багато лжепророків устане і зведуть многих“ (Мат. 24, 11). А святий апостол Петро сказав про них тими словами: „Були ж лжепророки між людьми, які і між вами будуть лжеучителі, котрі введуть ересі погибельні, і відцуравшись викупившого їх Владики приведуть на себе скору погибель. І многи підуть за їх погібеллю, котрі дорого правди хулитимуть; і в зажерливости придуманими словами вас підходитимуть, для котрих суд з давнього часу не гаїться і погібель їх не дримає“ (2 Петр. 2, 1-3). До цього часу їх тут не було, але тепер починають появлятися. З одної сторони трясуні, з другої бадачі. Перві не поступають згідно зі словом Божим (1 Кор. 14, 12-13; 19, 27-28, 33), а послідні не вірять, що чоловік має безсмертну душу. Прирівнюють чоловіка до скотини (Юди 1, 17-19), сотвореного на образ і подобу Божу та критикують науку Господа Ісуса. (Мат. 25, 41, 46. Одкр. 20, 15).

Всі ми віруючі на Підкарпаттю просимо усіх дітей Божих молитись за нас і цілу працю Христову на Підкарпаттю, щоби Господь нас сохранив від тих, котрі не ідуть простою дорогою, але роблять згіршення в ділі Божім. Ми бажаємо остатись вірними дітьми Христовими аж до смерти аж на віки. (2 Сол. 3, 1-5).

Ю. Кубрин

* * *

Кольонія Баптистів. Хоч коротеньке її існування, але овочі з духовної праці вже показуються. 7 липня с. р. відбулася велика урочистість на кольонії Баптистів, пов. Равського, де 7 осіб на березі ріки визнали перед Богом, його ангелами і богатьома свідками, що через кров Ісуса отримали спасіння, шлюбуючи, що вже будуть жити з Христом, в Христі і для Христа.

Щоби порадуватися з братами і сестрами на Кольонії, браття і сестри зійшлися з різних сіл на цю урочистість, як то: з Гійча, Салашів, Забір'я і Каменки. Їх далека подорож свідчить о їх ревности до діла Божого. В присутности наших дорогих гостей бр. П. виголосив проповідь на тему: „Хрещення Ісуса Христа в Йордані“ (Мат. 3, 13-17). Були тут також многі, що в перший раз чули слово Євангелії. По хрещенню всі повернули назад до зібрання, де відбулася вечеря Господня, після чого розійшлися додому.

Цю велику радість ми пережили в Кольонії Баптистів, котру належить записати золотими буквами в історії. Слава Богу, праця на ниві Божій розвивається. Браття і сестри, не забувайте нас в ваших молитвах.

І. Сохань

* * *

Велика радість в Гійчу. Дня 12 липня с. р. відбулося велика урочистість в селі Гійчу, пов. Рава Руска. Зібрання розпочалося від 9 години рано і тревало до вечора. По ранішнім зібранню, після маленької перерви, браття і сестри відправилися до ріки. Дорогою всі йшли і співали духовні пісні. Люде збігалися з околичних сіл і прилучувались до громади дітей Божих. Було тут багато гостей, котрі в перший раз мали спосібність почути євангельську проповідь. Над рікою були виголошені проповіді, що торкалися хрещення. По обох сторонах ріки стояли слухачі, котрі з великим зацікавленням слухали проповідуюваної Євангелії. Перед хрещенням браття на однім березі співали пісню: „Скажіть мені браття і сестри“, а кандидати на противні стороні відспівували: „Мандруємо до Ханаану...“ Була це вельми цікава картина. Господь благословив чудово свою працю. Опісля 16 осіб перейшли через Йордан св. хрещення, тим сповнюючи заповідь Христову, засвідкували, що бажають жити для Господа. Многі з слухачів від того часу почали більше думати про своє жигтя.

Дорогий читачу, чи ще в своїм життю не переживав такої радості, яку переживають діти Божі. Повірть всім серцем в Ісуса Христа і будеш мати цю радість в серцю своїм. Аلیلія.

Присутній

* * *

27 липня с. с. навістила страшна градова буря село **Середницю** і околичні села, пов. Ліско. Град величиною великого яблука падав цілої пів години і знищив весь засів на полі. Браття наші по вірі, як і селяне вже минулого року віднесли подібну шкоду, а цього року потерпіли поновно.

Поміч їм тепер конечна. Отже кому є відкрите серце поміж їм в їхньому смутному положенню.

Відповідь на надіслані Біблійні питання.

Веде І. Петраш.

1. Питання. Мат. 11, 11, котре звучить: „Істино глаголю вам: Не явився між народженими від жінок більший од Иоана Хрестителя: найменший же у царстві небесному більший од него.”

Найменший в царстві небесному більший від Иоана Хрестителя. Як це розуміти? Читай так: Істино я, Ісус, глаголю вам, мої слухателі, що аж до цього часу на протязі цілого Старого Завіту, не родився ніхто з жінок, як звичайно родяться люде (14, 1. 15, 14), і не явився більший пророк від Иоана Хрестителя, останнього пророка Старого Завіту, котрий мав би таку велику ласку і такий потішаючий уряд нерсонально на Місію показувати пальцем (Иоана 1, 29), як він. Наименший же з проповідників Євангелії царства небесного Мат. 4, 23, котрий проповідував людам не майбутнього, але вже присутнього Спасителя, прощення гріхів і життя вічне (Діян. 10, 38-43). По скінченю свого життя і діла на землі, такий є в царстві небесному більший від нього, себ-то від Иоана Хрестителя, котрий Месію лише в стані пониження показував й проповідував, але благовісник Нового Завіту проповідує Христа розпязого, воскресшого, возвишеного і сидячого на престолі слави Вітця свого. Для того уряд Нового Завіту є більший й славніший від Старого Завіту. З цього бачимо, що дар урядовання і ревність не роблять ще чоловіка христіянином, але відродження з духа правди й любови.

2. Питання. „Люде ж, що йшли з ним, стояли здивувавшись, чуючи голос, нікого ж не бачивши” (Діян. 9, 7). „Ті ж, що були зо мною, виділи світло і полякались; голосу ж не чули, що той глаголав мені” (Діян. 22, 9). Брунець.

Відповідь. Чули і не чули, як це розуміти? Насамперед мусимо звернути нашу увагу на те, що тут маємо перед собою два справоздання: одно оповідання євангелиста Луки (9, 7), а друге апостола Павла (22, 9). Євангелист Лука у своїм справозданню згадує те велике здивовання ідучих з апостолом Павлом, котрі чули голос, себ-то якісь звуки з неба, але слів, що той голос говорив вони не чули, чи не розуміли й нікого не бачили.

Апостол Павло сам про те дає справоздання в голові 22, 9 і говорить про те, що тоді на нього й на його спут-

ників зробило велике вражіння і каже: „Ті ж мої спутники, що були зі мною справді виділи світло з неба, ясніше від сонця і полякались; голосу ж не чули себ-то поодиноких слів, що глаголали мені, вони не розуміли... Але апостол Павло розумів все, що Ісус до нього говорив, для того питаючись, заговорив: „Що робити мені, Господи!“ Спутники ж його, чули лише звук, як ті люде, в Євангелії (Мат. 13, 13), порівняй Дан. 10, 7 і єван. Іоана 12, 28-29, котрі чули й не чули. Одні говорили, гримить, другі казали це ангел говорить з ним, але Ісус і Іоан розуміли, що це голос з неба говорив... А скільки є ще і сьогодні таких слухачів Євангелії: вони чують її голос й навіть притакують головою, але що вона говорить і від них вимагає, вони не чують і не розуміють.

„Вважайте оце, як слухаєте“ (Лук. 8, 18).

Страшна катастрофа на морю.

Недавно затопився на Тихому океані військовий пароплав „Андамос“, що перевозив 150 рекрутів і багато цивільного населення, між котрими зноходилися жінки і діти. Понад 300 осіб знайшло смерть на дні моря. Страшна буря загнала пароплав на підводну скелю, де від сильного удару пробилось дно пароплава. Через ті отвори почала тиснутись сильно вода до середини. Вкоротці після чого почав пароплав тонути. Радйова станція від сильній бурі не могла випустити ратункових сигналів, але станція помічника змогла заледві випустити оден сигнал з прозьбою о ратунок. За тим спущено ратункові човни, но сильні фалі їх покрили. Заледви змогло спастися 4 осіб, котрі почіпались маштів розбитого корабля і зістали сильними фалями пригнані до берега. Капітан відібрав собі життя, коли пароплав погрузався в воду. Около 100 трупів вода вже пригнала до берега.

Дорогий читачу, перечитай о цім страшнім випадкові і задумайся. Ти також пливеш своїм маленьким човном по океані цього життя. Ти мало думаєш, можливо, що твій корабель може скоро розбитися і ти мусиш розставатися з цим світом. Люде, котрі утонули, можливо, мало думали про вічність, аж коли прийшла страшна пора розлуки. Знай читачу, що це зробила сильна буря і то в саму середину ночі. Христос говорить: „Тим і ви будьте готові; бо, котрої години не думаєте, син чоловічий прийде“ (Лук. 12, 40).

Чи ти є готовий, читачу, коли і Христос тебе покликав в сю ніч? Є оден великий капітан, що провадить наш маленький човен по певному місці цього життя. Він ніколи не допустить, аби Його пасажири віднесли поразенне. Цим капітаном є наш Господь Ісус. Старайся о той корабель, де керманичем є Христос.

В. П.

ЄДИНА ПРАВДА.

Слово Твоє правда. Йоан. 17, 17.

Дня 14 травня 1912 року, помер певний шведський писатель Аугуст Стріндберг, котрого слава розходилася поза межі Швеції. Твори його не є й найменьш такими, щоб указували на автора, яко християнина, але все ж він тішився великою почесстю. Читачі, що оцінюють твори цього певного писателя, повинні також знати його останні слова, що були висказані одного дня перед смертю до його доньки. Він покликав її до себе, поцілував і вказав її на Біблію, що лежала збоку, з котрою не розставався через цілий час хороби. „Дорога Грето“ — сказав до доньки „вже покінчені рахунки життя. Білянс вже замкнений.“ Дотикаючись пальцями святої книги (Біблії), він указав з натиском: „То є єдина правда.“

Такі були останні слова великого шведського писателя. Справді було би дуже радісним, наколи б люде, котрі знають його твори могли пізнати також те Писмо, котре він назвав: „Єдиною Правдою“ і, котре було ним, є і буде на віки. (1 Петр. 1, 24-25).

„Бог хоче, щоб усі люде спаслися і до розуміння правди прийшли“ (1 Тим. 2, 3-4).

Пер. Ю. Кубрин

Поздоровлення від делегатів з Канади.

Четвертий Всесвітній Баптистський Конгрес в Торонті, Канада.

Від всіх славянських братів і сестер делегатів Всесвітнього Конгресу Баптистів, в місті Торонто, Канада, до братів і сестер в Галичині і на Волині, бажаємо вам радості. Поздоровлення наше вам всім від нас. Боріться за правду Божу, стійте кріпко у вірі, яку нам дарував Бог Отець через Ісуса Христа. Ми з вами у святій війні. (1 Тим. 1, 18).

За тим привітом слідує 26 підписів власноручних з різних країв: Великої України, Америки і Канади.

За ті щирі привітання наших братів щиро їм дякуємо.

Йди тепер.

1. Як ми шлемо молитви,
Як ти чуєш біль душі,
Як тя кличе Отець твій,
Чи ж не прийдеш, брате мій?

Приспів: Йди тепер (2)
Йди до Господа тепер.

2. Ти далеко заблудив,
На що бись так далі жив;
Наверни лице своє,
Як ті ласку Спас дає. — (Прис.)
3. Світ тя обманув, збрехав,
Він покою ті не дав.
Вернись до Христа скорій,
В Нім Однім найдеш спокій. — (Прис.)
4. Прийди, визнай кожний гріх,
Він сцілитель ран твоїх,
Все життя Йому віддай;
Він тобі дасть чудний рай. — (Прис.)

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуячу адресу

W. Peretiátko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуячу адресу: **W. Peretjátko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 9

Вересень 1928 року

Рік 2

На якій основі будуємо євангельську церкву?

(Мат. 7, 24-25).

Багацько наших побратимів інших деномінацій, задають нам питання, відносно наших змагань, себто: на чім ми будуємо „ту нову Єванг. Церкву.”

З огляду на те, що вони несвідомі про наші духовні змагання, ми хотяй вкоротці, хочемо подати маленький на-черк, відносно будови нашої церкви, та одинокої скали, на якій опираємо нашу будову.

Нехай же їм ясно буде, що „се нічого нового”, як вони мовляли, що „то нова наука, нова віра, та нові кимсь постановлені принципи.” Ні, тут немає нічого нового, а все те стародавнє, чого наші праотці своїм життям заперлися, до того ми повернулись у 20-му віці назад. Тому на Нім опираємо всі наші змагання, та усі духові підприємства. Опираючись на одній великій і непохитній скалі, все, що з не-походження Божого, а з людських видумок впливає, від-кидаємо.

Не віруєм в жадні людські додатки попівської фільзофії, яких так багато до божественної науки Христа, клерикальна ієрархія нанесла. Чому? Тому, що ми міцно віруємо в Христа, як в досконалого Спасителя і Бога, а людина як уломне ество (Рим. 3, 23), нічого Богові не може попра-вляти, а тим більше удосконалювати. Тому Євангельська Церква основується на скалі слова Божого, яким є Бог, (Йоан. 1, 1; Одкр. 19, 13, на Св. Писмі, та на живій вірі в Ісуса Христа, Марк. 11, 22).

Ісус ясно говорив писменникам, котрі против Нього виступали, кажучи: „А всякий, хто слухає сі слова мої, та й не чинить їх, уподобиться чоловікові необачному, що збудував свій будинок на піску; і полили дощі, й надійшла повідь. і забуяли вітри, й наперли на той будинок; і впав він, і велика була руїна його” (Мат. 7, 26-27).

Тому то ми євангелики, будучи послухні Христовому рішучому наказові, будуємо церкву на підвалинах чистої і незмінної науки Ісуса Христа, та погоджуємось з ап. Павлом, котрий твердить: „Іншої бо підвалини ніхто не може положити окрім тієї, що положена, котра єсть Ісус Христос“ (1 Кор. 3, 11).

Завязуючи основу Єванг. Церкви між українським народом, опираємось на Бозі, та Його слові, котре „є Правда“ (Іоан. 17, 17). Так як каже Христос: „А слово, що чуєте, не мое, а пославшого мене Отця“ (Іоан. 14, 24). Для того нам не страшні: ні вітри, ні бурі, ні дощі, ні повіні, бо сам Христос сказав: „Небо і земля перейдуть, а слова ж мої не перейдуть“ (Мат. 24, 35. Мар. 13, 31. Лук. 21, 33). Так: „Слово Господне пробуває по вік“ (1 Петр. 1, 25). Проте ми взяли правдивий ґрунт під будову церкви Христової, твердий немов скала, лишаючи пісковисько, та всякі додатки та людські дочинки до Христової науки. Маємо чисту воду з джерела непомильної Правди, котрою є Христос, Иоан. 14, 6. Ми рівнож підносимо міцний голос разом з апостолом Петром, котрий сказав: „Господи, до кого ж нам йти? у Тебе слова життя вічного“ (Іоан. 6, 68).

Отже основою для Євангельської Церкви є Христос, цей „знехтуваний камінь“ який є для своєї церкви головним углом. Тому, ми євангелики з великою радістю в серцях дякуємо Богові Отцеві, що дав нам таку певність на дорозі наших заходів, що знаємо, що Христос і Бог є для нас „усіх і над усіма (нами)“ (Єф. 4, 6). Для того Христос, а не папа „голова тілу і церкві“ (Колос. 1, 18. Єф. 1, 22; 4, 15; 5, 23).

Отже для євангельської церкви, Ісус Христос є каменем угольним, певним, дорогоцінним, та міцним. „Хто в нього вірує, той не засоромиться“ (Ісаї 28, 16. Рим. 9, 33. Мат. 21, 42. Мар. 12, 10. Лук. 20, 17).

Звідси бачимо, що лишень Ісус Христос є і мусить бути „угольним каменем церкви“, о чім і пророцтва свідкують висказані з воли Бога небесних Сил. (Ісаї 8, 13-14). Те саме і твердить великий апостол поган, котрим був Павло. (Єф. 1, 21-22; 2, 19-22).

Так, як ми віруєм в Божу силу та Божу премудрість, 1 Кор. 1, 24, опираючись в нашій будові лишень на науці Ісуса Христа, знаючи, як каже апостол: „Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і на віки“ (Жид. 13, 8).

От де наша основа міститься. — Не в людських видумках, не в папській гордості, але в одинокім нашім Спасителю Христі, без Імени котрого ніхто не спасеться, Діяня, 12. Віл є нам: Учителем, Спасителем, Дорогою, Дверима, Пастирем, Світлом, Правдою, Посередником, Царем і Братом. (Мат. 23, 8. Єф. 5, 23. Иоан. 14, 6; 10, 7, 11 і 14; 8, 12; 12,

35-36. Иоан. 14, 6. 1 Тим. 2, 5. Колос. 2, 10. Мат. 12, 49-50; 23, 8).

Маємо надію, що сей короткий начерк, опертий на науці Христа, дасть вповні змогу зорієнтуватися читачеві, на чім ми основуємось, та на чім будуємо евангельську церкву.

Гасло наше: Геть з людською філософією! Колос. 2, 8. Геть із теорією! Геть з клерикальним деспотизмом! Хай живе в нас Христос, а ми в Ньому, Иоан. 15, 4, до чого хай Бог кожному допоможе.

I. Сохань

Програма християнської віри в життю християнина.

Наш світ, в якому живемо, є так змеханізований, що в кожній царині життя є необхідна програма. Там, де хтось береться без начеркненої програми до якогось підприємства, там скоріш чи пізніше спостереже певні браки, а то й шкоду. Ми також живемо в наших часах в оточенню різних людей, партій, які також мають свої відповідні програми. Бо так воно є. Без програми — нема цілі. А щоби була ціль, треба і до неї йти по певному програмові.

Але на жаль, мусимо тут згадати, що існують певні одиниці так скомбіновані програми, що лише відповідним особам приносять зиск чи славу, а зате народнім масам велику шкоду.

Ми яко християни, маєм свій програм, -котрий походить не з людської філософії, а з науки великого божественного учителя Христа. Тим програмом є слово Боже, яке не є лише для певних одиниць, і яке нікому не принесе шкоди, як що хто його буде міцно держатись. Можна спіткати в наші часи також тих, що криються під покривалом Євангелії, і що показують ніби програм походить з того невичерпаного Жерела. Але коли приглянемося ближче, то побачимо що иншого. Вони розбив ють єдність дітей Божих, заочлочуючи спокій, а все те роблять з особистих причин.

З такими хитрунами приходиться нам віруючим провадити завзяту боротьбу, щоб не допустити їхньої філософії та підступства (Кол. 2, 8). Сим вони хотять накидати „мертвих костей” та ними задавити, ще неутверджених у слові Божім.

Тут вже яко щирі наслідники Христові, мусимо виставити на світло денне програм чистого християнства, хоч вся тьма та світова сила і неправда противляться її чистоті.

Тому ще слабі духом і неутружені в правді Божій християне, не маючи програму, слабнуть не беручись за зброю Божого слова. (Єф. 6, 17). Однак вони мають дати свідоцтво про свою віру, надію, спасіння, та про своє щасте загробного життя у Христі. Про те, декотрі прихильники, бачучи се, не вміють розпочати правдивого християнського життя, не знаючи на чим оперти свою віру спасеного поклонання. (Мар. 11, 22. Фил. 1, 27. Мар. 16, 16).

Для цього то я рішив, при помочі Божій, зібрати кілька вказівок християнської програми, на чим мають опертися ті, котрі бажають бути спасеними, і вірними своєму Господеві аж до кінця.

Хочу особливу увагу звернути тих, котрі почали просліджувати св. Євангелию, щоб читачі „Післанця Правди“ могли опертися в даний час, лише на вічній книзі Біблії, та могли противостати наступаючому ворогові.

От як цей програм має виглядати:

I. Програм християнської віри в життю християнина.

1. Нехай зверне увагу на Його чудове народження. (Мат. 1, 25. 1 Йоан. 3, 5).

2. На життя, науку та чудеса. (Йоан. 1, 14. Мат. 5, 2. Йоан. 11, 44-45).

3. На смерть і кров, яко на єдину дорогу до спасіння. (Йоан. 19, 18. Жид. 9, 22-28; 10, 20).

4. На воскресення Ісуса Христа. (Мат. 28, 6-7. Лук. 24, 46).

5. На вознесення Ісуса Христа. (Лук. 24, 51. Діян. 1, 9).

6. На Його заступництво за нас. (Рим. 8, 34. 1 Петр. 3, 22).

7. На Його другий прихід до вірних. (Жид. 9, 28. 1 Сол. 4, 16. Діян. 11, 11-12. Зах. 14, 4).

II. Програм христ. що до Біблії чи слова Божого.

1. Зверни свою увагу, що Біблія є боговдохновенною книгою. (2 Тим. 3, 16. 1 Кор. 14, 37. 2 Петр. 1, 20-21. Жид. 1, 1. Ісаї 40, 16. Одкр. 1, 13. Авк. 2, 2. Єр. 1, 9. Гал. 1, 11-12).

2. На вдячність за слово Боже. (1 Сол. 2, 13).

3. На свою повинність біблійного знання. (2 Тим. 3, 15. Йоан. 5, 39. Іс. Нав. 1, 8. Мат. 22, 29. Колос. 3, 16).

4. На прийняття Біблії через віру. (Йоан. 2, 22).

5. На заховання і сповнення її. (5 Мойс. 6, 6-7. Пс. 119, 57, 67 і 107. 5 Мойс. 5, 2 ; 28, 44).

6. На її кермування. (2 Тим. 3, 16. Пс. 119, 105).

7. На її цілість. (Одкр. 22, 18-19. 5 Мойс. 4, 2. Прич. 30, 5-6).

III. Програмом християнина є хр. життя.

1. Христос лишив приклад, що і ми маємо з Ним страдати. (1 Петр. 2, 21. Рим. 8, 17. 2 Тим. 2, 3; 3, 12. Діян. 14, 21-22).

2. Розп'ятись і вмерти з Христом. (Рим. 6, 2-7. Гал. 2, 19).
3. Воскреснути з Христом.
4. Освятити життя добрим чином. (1 Тим. 4, 12. 1 Петр. 1, 16; 2, 12).
5. Мати любов до всіх. (1 Петр. 4, 18. Мат. 5, 44. 1 Йоан. 4, 20).
6. Для Бога чисте життя. (Гал. 2, 19. 2 Кор. 5, 15).
7. Життя з овочами Св. Духа. (Гал. 5, 22-23).

IV. Програм христ. є проповідувати людям.

1. Що кожна людина є грішна. (Рим. 3, 1-10; 5, 12. Йов. 15, 14. Ісаї 48, 8. Пс. 50, 7. 1 Йоан. 14, 4. 1 Тим. 3, 5).
2. Без перестанку вказувати грішникові на самотнього Спасителя Христа. (Йоан. 1, 29. 1 Кор. 1, 22-23. Діян. 4, 10-12. Мар. 10, 45. Гал. 3, 13. 1 Петр. 1, 18-19 і багацько інших).

І так, оскільки хто буде керуватись цим програмом слова Божого, тому будуть зайві його особисті справи, а всі його змагання будуть не на його, а на славу нашого Господа і Спасителя Христа, котрий за нас умер і воскрес.

Вище начеркнена програма хіба є дуже ясна, бо має своє опертя на підвалині слова Божого. Той її не зрозуміє, хто не схоче її зрозуміти.

Подаю се дорогим братам і сестрам у Христі, для їх застановлення, а тим більше для духовного утвердження в їхній мандрівці до небесної вітчизни, де будемо перебувати по віки з нашим любим Спасителем.

Хайже читачі „П. П.” прослідять всі подані цитати, а в той час зрозуміють свої завдання відносно Христа і своїх ближніх в цьому життю.

Зібрав І. Підгорецький

Історія Еванг. Християн-Баптистів у Станькові, пов. Лісько.

Вже доходить дві тисячі літ, відколи наш Спаситель Христос явився на сей світ, щоб „зруйнувати діла диявола”, та вирвати нарід з під його власти.

Христос бажав спасти й ущасливити людство, через сполуку кожної людини з Богом, від котрого вона через гріх віддалилась. Але коли застановимось над цим питанням, то переконаємось, як нарід ще далекий від тої Христом встановленої цілі. Чому то так, запитаємо? Тому, що ті,

котрі мають замір нести те світло (Іоан. 12, 46), самі його не мають, а головню в ньому не ходять (1 Іоан. 1, 7).

А коли запитаємо їх, чи маєте спасіння, то в них нема відваги на відповідь: „так“ (1 Іоан. 2, 28). Но і як же слухачі провідників зможуть пізнати, те визвольне з гріху та тьми Світло? Як щось кому хтось схоче дати, то мусить то перше сам посідати (1 Петра 5, 2-3). Тому то, Бог як добрий Отець, щоб людей рятувати, ріжних до цього уживає способів.

Так і світова війна нанесла не мало лиха, але й принесла багато добра та корисного поступу і знання. Через світову війну люде були розігнані в усі части світа, так, що одні від других багацько добрих річей перейняли, а й не мало таких, котрим принесла лихо.

Отже і з наших Карпат були люде розігнані як і інші в усі сторони світа, що вертали додому із повними здобутками культури та знання.

Із сусіднього села Войткови добромільського повіту, вернув із російського полону додому один добродій, а сучасний у Христі брат Ф. Махнік, також не без надбання. Щож він такого приніс додому? А найкращий та найдорожчий з усіх скарбів землі, що ніхто та ніщо не може знищити, а саме вістку про любов Божу до людей, котра хоче все людство спасти.

Нераз ми чули, як дяк співав у церкві: „Памятайте, християне, щоя з вами потім стане, всім по смерти іти треба, чи до пекла, чи до неба.“

Тут пекло поставили на перше місце, але нам не сказали „отці“, яким робом його уникнути, і хто нас може з нього визволити, як нас цього учить св. Євангелиє.

Бр. Ф. Махнік, через своє прикладне життя, та через ревність до поширення Христової Євангелії звернув на себе загальну увагу цілого свого оточення. Він усильно старався викликати цікавість своїх ближніх до євангельської ідеї, стосуючись лишень до Христової науки уміщеної у св. Євангелії. Наколи про се учув у нас І. Барна, що якийсь там войтківець повернув з Росії та ширить „якусь нову віру“ й перестав проклинати, та й усе полишивши поспішив до села Войткови. Тут запізнавшись з ним, котрий І. Б. радо свідчив о любові Божій до роду людського, та що ніхто не може чоловіка спасти, як лишень Христос. (Діян. 4, 12).

Він також прочитав 24 голову від Маттея, а відтак 1, 14-15 від Марка, зазначуючи, що треба каятись в гріхах та вірити Євангелії. І. Барна відразу зрозумів ціль Євангелії, та увірував в неї; вернувши домів зачав і другим оповідати про любов Божу до грішників. Але не відразу було се всім зрокумілим, та не всі зараз повірили цьому євангелію, бо лишень 7 душ перейнялись духом Христової науки.

За кілька тижнів прибув до нас брат Ф. Махнік, щоб поглибити нас у знанню євангельської правди, а також щоб многим показати дорогу до тої віковичної Правди (Иоан. 14, 6). Люде коли почули о прибуттю Ф. М. вскорі наповнили дім. Будучи не всі одної думки, одні йшли з цікавості, другі з жадоби пізнання, що се є таке євангелизм, треті з ненависти, щоб як мовляли: „набиймо того войтківця.” Та наколи почули слово Боже, розійшлися спокійно додому, мовлячи: „Як се від Бога, то буде ширилось, а як від людей — розпадеться.”

Так нас до р. 1921 було лишень 7 душ, але Господь нас чудово благословив, посилаючи багатьох слухачів, а радости не було кінця, так, що збирались около слова Божого, де нас Бог укріпляв у євангельській вірі. (Фил. 1, 27).

С. Барна

Діяння Святих Апостолів

Євангельська історія в формі гомілетичній.

(Апостольська проповідь під впливом Св. Духа. Діян. 2, 14).

З перечитанного для нашої науки беремо три факти з події Святого Духа і Христових апостолів, і так:

1. Перша апостольська проповідь. 2. Перше апостольське хрещення. 3. Перша апостольська церква.

I. Перша апостольська проповідь.

1. Вимагає від нас послуху (14 вір.). 2. Направляє блудне розуміння (15 в). 3. Опірається на обітничі пророків (16 в). 4. Предметом апостольської проповіді є Христос (22 в).

а) Його смерть (22 в)., б) Його воскресення (24 в)., в) Його вознесення (33 в)., г) Його пановання (36 в).

II. Перше апостольське хрещення.

Хто може бути хрещений?

1. Той, кому слово Боже змягчило серце (37 в). 2. Той, котрий просить поради (37 в). 3. Той, що щиро покався (38 в). 4. Той, кому прощені гріхи (38). 5. Той, котрий залишив все (40 в). 6. Той, котрий охоче прийняв апостольське учення (41 в). 7. Такі можуть бути хрещені (41 в).

III. Перша апостольська церква.

1. Її характер: а) Тривали в апостольській науці (42 в). б) Пробували в общенню (42 в). в) В ламанню хліба (42 в). г) В молитві (42 в). д) Були одним тілом

(1 Кор. 12, 13), для того одним серцем і одною душою. (Діян. 4, 32). е) Що дня пробували в церкві (4, 46) і славили Бога.

2. Її благословенство: а) її велика сила (Діянн 4, 32). б) її велика ласка (4, 35). в) її великий страх (5, 11). г) її ознаки і чудеса (5, 12). д) її вірність (5, 14-16).

Чудом уздоровлення кривого (Діян. 3, 1-11).

Особлива причина до цього: 1. Стан нещасного (Діян. 1, 3). а) Він був кривим від уродження; б) Він був жебраком. 2. Його прохання милостині: а) При дверях храму. б) В Петра і Йоана.

II. Застосовання Петра до кривого (Д. 20, 4-8).

1. Його промова: „Подивись на нас“ (4). а) Ціль цієї промови (5). б) Наука, як нам поступати з такими, котрі шукають ратунку. 2. Його уздоровляюче слово: а) В кім лежала уздоровляюча сила кривого? (6 в). б) В Ним й ми можемо творити чуда.

III. Успіх цього чуда (Діян. 3, 8-11).

1. Відносно уздоровленого: а) Він стався цілком здоровим. б) Він прославляв Бога. в) Він даржався апостолів (11 в). 2. Відносно людей: а) Дивувались усі. б) Оточили учеників.

I. Петраш

(Далі буде).

Як повинен жити християнин?

В практичнім своїм життю християнин більше всего славить Христа і становить ту сіль і те світло, про котре говорить Спаситель. Смутним є чути про такі вчинки християн, котрі не відповідають Христовому Духові, і котрі не прославляють його імени, але хулять Його.

Приповідка говорить: „Паршива вівця все стадо заразить.“ О як шкодять славі Христовій і християнській святости ті „паршиві вівці.“ Як християне повинні дбати, щоби заразливої вівці не мати у своїй череді.

Треба пам'ятати, що правдивий християнин є більмом в оці світовому чоловікові, котрий старається зловити його в якім-небудь нехристиянським учинкові, щоб з задоволенням потім всюди трубити: „Дивись, який це святець, що називає себе віруючим християнином, що він зробив... ось вони всі...“

В більшості таких випадків, напади і осуди на християн віруючих є неправдиві і вірити їм не можна, але є це одним злюбимих способів діавола, щоб чим-небудь очернити і об-

мовити правдивого християнина, тай чим-небудь шкодити праці Христовій. Отже для того всім віруючим треба бути обережними, старанно вникати у своє практичне життя, щоби воно в усім відповідало Христовому життю і могло світити перед людьми, не взираючи на всі напади, пльотки і брехні, котрі можут бути їх уділом.

Не треба смуткувати над тими обмовами, але треба тішитись, бо Христос сказав: „Блаженні, коли ненавидітимуть вас люде, й коли проженуть вас, й осоромлять імя ваше, як зло, задля Сина Чоловічого“ (Лук. 6, 22).

Слава нашому Спасителеві, що правдиві роджені від Духа християне знаходяться в усіх верствах суспільства. Є багаті і бідні. З князівського роду і є селянської верстви: учені і безграмотні; високого знання — мудрі і низшого урівня ума — бідні.

Але всі увірували в одного Бога, мають одного Христа і народжені від одного Духа. Між собою всі рівні, всі браття во Христі, всі діти Божі. І всі становлять велику сімю, велику нерозлучну церкву Божу, великий збір святих по всій землі, котрих скоро приходячий Господь Спаситель забере з землі і притягне до Себе за облоки, де вічно будуть перебувати з Ним і зі всіма святими.

Практичне життя християнина, в залежности від положення, котре він займає, ріжно проявляється, але воно основується на заповіді: „Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всією думкою твоєю, та ближнього твого, як себе самого“ (Лук. 10, 27).

Коли я є відданий і люблю свою жінку, або свою дитинку, то ця любов перевищує навіть мою любов до себе самого, понеже я охотно віддам своє життя за них; я виявляю повне пеклування про них; я тішуся можливістю достарчити їм все ліпше, і спішу виповнити всяку їх прозьбу тай запобігти їх бажанням. Я не стану їх кривдити, або грішити і гнівати, тому що я їх люблю, і колиб витворював що небудь шкідливого або неприємного і негідного їм, то се не булоби доказом моєї любови до них, а противно.

Таким же чином ми приймаємо Христа в своє серце, і любимо його всім серцем, і ми Ним живемо і ходимо Його слідом і любимо Його слово і все життя наше в Христі, і все практичне життя наше основане на Його евангелії, і кождий крок нашого життя, і кожде слово наше має керуючий приклад і заповідь Христову. Христос є завше з нами. Наколи ми приходимо у якесь місце і зауважимо, що Христос в тім місці не зможе бути, то ми виходимо з того місця.

Ціле життя християнина з ранку до вечера і з вечера до ранку в Христі і з Христом.

Пер. В. П.

Засади віри.

I. О святім Письмі — Біблії.

Віremo, що свята Біблія була написана мужами Богом нахтненими і є досконалою небесною скарбницею небесної науки¹⁾, котрої автором є Бог цілею для спасення²⁾; правдивою без жадних блудів, а є предметом³⁾, яке вона виявляє засади, з котрих Бог буде нас судити⁴⁾, і для того є і остане аж до кінця світа правдивим джерелом християнської лучности⁵⁾ і найвищою регулою, котрою всі людські поступовання, визнання і здання мають бути суджені⁶⁾.

Місця з Біблії, котрі вчать про те:

¹⁾. 2 Тим. 3, 16-17. Всяке писаннє богодухновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий. (І також 2 Петр. 1, 21. 2 Сам. 23, 2. Діян. 1, 16; 3, 21. Іоан. 10, 35. Лук. 16, 29-31. Пс. 119, 111. Рим. 3, 1-2).

²⁾. 2 Тим. 3, 15. Котрі може тебе вмудрити на спасеннє вірою в Христа Ісуса. (1 Петр. 1, 10-12. Діян. 11, 14. Рим. 1, 16. Мар. 16, 16. Іоан. 5, 38-39).

³⁾. Прип. Сол. 30, 5-6. Всяке слово в Бога — чисте . . . Не додавай нічого до слів його, щоб він не доказав тобі твоєї неправди. (Іоан. 17, 17. Одрк. 22, 18-19. Рим. 3, 4).

⁴⁾. Рим. 2, 12. Скільки бо без закону згрішило, (стільки їх) без закону й погине; а скільки в законі згрішило (стільки їх) законом суд прийме. Іоан. 12, 47-48. І коли хто слухає слова мої . . . слово, що Я глаголав, воно судитиме його останнього дня. (1 Кор. 4, 3-4. Лук. 10, 10-16; 12, 47-48).

⁵⁾. Фил. 3, 16. Одним правилом жити і те саме думати. (Єфес. 4, 3-6. Фил. 2, 1-2. 1 Кор. 1, 10. 1 Петр. 4, 11).

⁶⁾. 1 Іоан. 4, 1. Любі, не всякому духові віруйте, а досвідчайте духів, чи від Бога вони. Ісаї 8, 20. Звертайтеся до закону та до обяву. А вони, — як не так говорять, як там сказано, то нема в них світла. 1 Сол. 5, 21. Всього досліджуйте. 2 Кор. 13, 5. Самих себе розбирайте. (Діян. 17, 11. 1 Іоан. 4, 6. Юди 3. Єфес. 6, 17. Пс. 119, 59-60. Фил. 1, 9-11).

II. Про правдивого Бога.

Віremo в одного Бога, правдивого живого Бога, недослідимо мудрого Духа, Котрого імя є Єгова, т. е. Всемогучий, Сотворитель і Найвищий управитель небом і землею¹⁾, невисказано похвальний у святости²⁾ і достоїн всякої похвальної чести, довіря і любови³⁾ і, що в єдинстві Божім лучаться три особи: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий⁴⁾, рівні собі в усіх божеських досконалостях⁵⁾, творять ріжні чинности, но разом у великі спасительній праці⁶⁾.

Місця з Біблії, що учать про те:

¹⁾. Іоан. 4, 24. Дух — Бог. Пс. 147, 5. Розумінню його нема міри. Пс. 83, 18. Тай щоб знали, що ти, котрого імя Господь, один еси найвисший над цілою землею. (Жид. 3, 4. Рим. 1, 20). Єрем. 10, 10).

²⁾, 2 Мойс. 15, 11. Хто тобі подобен... славен святостю твоєю. (Ісаї 6, 3. 1 Петр. 1, 15-16. Одкр. 4, 6-8).

³⁾. Марк. 12, 30. Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю. Одкр. 4, 11. Достоеєси, Господи, прийняти славу і честь і силу; Ти бо створив єси усе, і волею Твоєю (усе) єсть і створено. (Мат. 10, 37. Єрем. 2, 12-13).

⁴⁾. Мат. 28, 11. Йдіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина і святого Духа. Іоан. 15, 26. Як же прийде Утішитель, що Я пішлю вам од Отця, Дух правди, що від Отця виходить, Той свідкуватиме про мене. (1 Кор. 12, 4-6. 1 Іоан. 5, 7).

⁵⁾. Іоан. 10, 30. Я і Отець одно. (Іоан. 5, 17; 14, 2-3; 17, 5-10. Діян. 5, 3-4. 1 Кор. 2, 10-11. Фил. 2, 5-6).

⁶⁾. Єфес. 2, 18. Тим, що через Його маємо приступ обоє в одному Дусі до Отця. 2 Кор. 13, 14. Благодать Господа Ісуса Христа і любов Бога, і причасте святого Духа з усіма вами. (Одкр. 1, 4-5; 2, 7).

(Далі буде).

З праці на ниві Божій.

Урочистість в Забрію.

Дня 28 серпня ц. р. відбулося урочисте зібрання в селі Забрію, котре було подякою нашому Господеви, за Його поміч, котру зсилає в своїх благословіннях в праці.

Зібрання розпочалось в 10 год. рано, котре переводив бр. Перетятко з слова Божого, Пс. 15. Салька переповнена була братами й сестрами та гостями, котрі з цікавістю слухали слова Божого, котре є радисною новиною для кожного, хто прагне спасіння.

Опісля бр. Підгорецький говорив на тему: „Правдива радість” Ісаї 25, 9, зазначуючи, що правдиву радість має лише той, що витрвало йде за голосом Євангелії.

Пополудні відбувся дальший тяг нашого торжества, де ще більше прибуло гостей. Зібрання мало дальше свій духовний настрій, в котром узабрав місце бр. Домашовець з повище згаданими братами. По скінченню зібрання браття і сестри приготувались до знімки фотографічної, котру тут подаємо.

Збір в Забрію є одним з первих зборів, що найбільше причинився до поширення Євангелії на початках і спасінню ближніх, котрий багато потерпів, але неустаючи й досі в надії на Господа, тримаючись вірно Євангелії, котра є порою в найтрудніших хвилях. Ціле торжество нашого зібрання украшував місцевий хор, котрий співав на хвалу Богові. Передовим братом є тепер бр. Маяк Димитрій. Г. Д.

Дорогий Брате Перетятку. Мир вам від Господа!

По довшій обсервації хочу дещо вам паписати про мої спостереження у місійній праці в Снятині та околиці.

Від 25/IV 28. т. є. від мого прибуття до Снятина, відбулося в Снятині, Залучу і Потічку разом усіх 38 біблійних зборів, на котрих як коли, було багато людей, більше як сто, нераз більше як 200, часами кілька сотен, а нераз було по 50 і т. п.

Ту, в тих околицях люде суть дуже занепокоєні, та шукають за якимсь духовним задоволенням, із великим невдоволенням до уніяцької церкви. З початку, неомало щодня мав у себе по кількох людей на авдієнції, котрі з цікавістю засягали інформацій про програм і суть євангельского християнства. З великою цікавістю слухають голошене їм св. Євангеліє, але й завдяки їх несвідомости суть дуже неляканими.

Зараз по моїм прибугю до Снятина тутешні „отці духовні“ зачали на все горло з амбон кричати до людей, що „хто піде на євангельські збори, поповнить великий гріх, котрий буде караний огнем пекольным, а на відступників, котрі стануть євангеликами, уряд наложить великі податки“. Нема неділі, свята, щоб не сипались громи з амбон із усіх церков на євангельський рух. Наразі люде приходять на збори, але дивлять ся на кінець боротьби. Місцевий парох Оринчук, зараз на початку пішов до староства за жалобою на мене, „що якийсь там суботник нарушує в його парохії спокій, щоб старіство забороніло мені робити збори.“

Дня 13/V 28. прийшда поліція, переглянула мої папери, забрала мене з книжками на ~~постарушок~~, а відтак комендант яко знаючий Баптистів пареглянув ~~книжки~~ і посвідки зараз мене звільнив. Люде наколи зобачили що мене поліція тайно провадила, а ту зараз звільнила, почали ще більше цікавитись, що се таке. Парох Оринчук уживає всіх своїх зусиль, щоб запобігти своїй небезпеці. Однак, хотяй він має 5000 родин у своїй парохії, всі люде суть проти нього, та його не слухають, понеже він дуже погано з людьми обходиться, та хотяй є целебсом, з найбіднішого послідну шкуру здирає за треби, за те всі люде стали йому великими ворогами.

Роздавши 23 кл. підчас зібрань в тім часі ріжних євангельських трактатів, котрі парох Ор. разом із своїм братом ходив та збирав ті брошурки до себе, „щоб, як мовляв, темні й дурні люде не читали, бо вони того не розуміют.“ Одні з чесноти віддавали, другі свідомійши не дали попови тих брошур, через що нераз мало до бійки не прийшло між людьми а попом. Прийшло до великого конфлікту між людьми а попом Оринчуком, так що люде ховали померших

без попа. Піп, зобачивши що це загрожує, як сам виразівся, його ремеслу та гешефтові, зачав йти на уступства, так, що вже кількох померших поховав без грошей.

Але на доказ наведу оден факт, як люде люблять попа Оринчука, дали добре свідоцтво дня 8/VII 28. в селі Потічку, снятинської парохії.

В вище згаданім селі від половини червня б. р. зачали відбувати ся євангельські збори в місцевій читальни „Просвіта“, на котрі приходило не мало ціле село. Наколи піп

те слухати ту одного чоловіка, котрий нас не хоче попу-

Збір Християн-Баптистів в Забірю. Галичина.

Ор. се учув потрясло ним аж до печінок. Сам нічого не зарадить щоб припинити збори, а особісто боїться до читальні прийти, щоб недістати кулакової почеси, бо він знає, що потічане то нарід поривчий, можуть знов і його вбити, так як в кінци 19 року вбили вже одного попа.

Отже дня 8 липня приїхав піп до с. Потічко з своїм братом, котрого післав до читальні яко члена виділу „Просвіти“, щоб він розігнав збори; а сам скрився в однім домі. Він думав, що як люде будуть по його стороні, то й він до читальні прийде, а позаяк всі люде стали по мойй стороні, піп в читальні не явився. Прибувши до читальні заставши поверх 150 людей, зараз отворюю молитовні збори, а в тім

являється брат попа Оринчука і перебиває мені мову, закричав: „Прошу перше людям сказати: хто ви такі єсьте, звідки приходите, хто вас сюди прислав і в якій цілі?“

На се я відповів: Уважаю за зайве перед вами не легітимуватись як перед некомпетентною особою, понеже люде мене вже добре знають хто я такий, бо наколи б не знали, тоби мене сюди не запросили.

„Хто вас ту запросив, покажіть?“ питає пан Оринчук. Чи маю вам показати пальцем як пастух за чередою, ось цей мене запросив питаю?...

Тоді звернувшись до людеи, таи питаюсь: люде, чи ви маєте щось проти мене, то я вийду звідси? Не роздав крик: „Ні, ні! Ми вас запросили, ми вас хочемо слухати.“

Тоді я звернувся до п. Ор. і кажу: но бачите вже котр мене ту запросили? І тоді вивязався між людьми а паном Оринчуком наступаючий діалог.

Оринчук: „Люде! Подаю вам до відома, що сей пан в образи не віре.“

Люде: „Нім сей пан не вірував, то ми нічого не знали, бо він не гонить образів, а що твій брат (піп) не вірити в образи, то ми вже давно знаєм, що він не вірить.“

Оринчук: „Що, що? Чи це можливе, застановіться?“ На се встає оден чоловік таи каже: „Так єсть! Бо коли моя мама понесла образ до твого брата, то він назвав образ не котрим була Пречиста зі Спасителем балваном огидним, таи не хотів його освятити.“ На се Оринчук: „Певно, як був погано намальованиий, то мусів так сказати.“ „Щоб ви сказали, якби я вам вашу фотографію так погано зробив?“ На се чоловік: „Фотографія належить до людеи, а образ до святости.“

Тоді Оринчук: „Люде! Та що ви його слухаете, та то від 30 до 50 долярів, щоб тільки я став їх місіонарем, та я не хотів.“ На се люде: „Е, е, то за мало 50 дол. бо твій брат ані на тиждень не хотів йти за 50 дол., бо він має кілька раз по 50 дол., бо звідки він бере гроші щоб grunt скупавати і свині вагонами до Відня відсилати?“ (Піп Оринчук як люде прилюдно кричали гандлює свинями під чужою фірмою на ширшу скелю і відсилає вагонами безрогидо Відня).

Тоді Оринчук: „Люде! Та він є поляком, та поновляє нам великий злочин національний.“ В тім я витягнув метрику, й показую людям, що естем українцем. На се люде: „Та ми знаєм що він бреше.“ Ту знова Оринчук: „Люде! Та він є Баптиста.“ На се люде: „Хай він буде і турком, але він нам правдиву Євангелию Христову голосить, а твій брат сьогодні допудня нам в церкві байки оповідав замість Євангелиї.“

Тут бачить пан Оринчук, що всі против нього, тоді бе-

реться за інше оружє, тай каже: „Понеже естем членом виділу Тов. Просвіти, маю право голосу, понеже ту є читальня, а читальня є для Просвіти, а не на ціли сектярські, ані політичні.“ В тим зірвався оден чоловік у злости зложив кулаки тай питає Оринчука. „То тебе ту чорт приніс до читальні як тобі треба було 18-тки, тай робив політичні збори, а тепер не можна ту євангелії проповідувати?“ Тут зачинаються зі двору порозуміватись знаками, щоб Ор. набити.

Оден чоловік встає і запитався людей, кажучи: „Люде! Тепер 20 століття, кожний має право голосу, та чиж ви хочете слухати ту одного чоловіка, котрий нас не хоче допустити до нашого напрямку, що ми так довго через нього мучились?“

В тим просять мене, щоб я проповідував. Не можу проповідувати в такім неспокою і злости, бо євангеліє є для мене за свята річ, щоб її в такий спосіб безчестити, говорю: зробіть перше спокій, тоді я можу проповідувати. Тоді всі зачали просити, кажучи: „Проповідуйте, а ми постараємось о спокій.“

Так но я зачав отворювати євангелію, хочачи їх проханню задость учинити, п. Оринчук знова зачав мені перебивати, шо „ви наражуєте читальню на розвязаня, краще не робіть цього.“ Люде вже вийшли з терпеливості тай зачали кричати до Оринчука: „Мовчи! якщо хочеш ту бути, а ні забирайся, бо ми тебе ту не просили до читальні.“

І знова хтось із людей: „Та дайте йому 8 грошей та хай забирається та йде собі.“ Тоді Оринчук звернувся до людей та й питає: „Люде! то ви мене так низько оцінюєте?“ В друге голос із між людей: „То забагато 8 грошей, дайте йому 2 як дідови, щоб як найскорше винісся із відси.“

Пан Оринчук вже незнає, що має робити, бачить шо всі вже хотять його набити, кидаючись до нього (лишень прозьба моя їх успокоїла), звертається до людей із питанням: „Люде! Ви хочете, щоб цей вам проповідував?“ „Так! так!“ рознісся грімкий голос усіх людей разом, котрих було около 500 душ.

Тоді прискочило двох мужчин і ліктями обернули пана Оринчука від стола, а відтак рушились другі тай ліктями виштуркали його за двері.

В той час зробився спокій, п. Оринчук стояв на дворі, а я свобідно проповідував.

Опісля через дві неділі була присутня поліція, щоб мені не перешкоджали, та щоб спокою не нарушувати.

Як бачите, люде мають прагнення визволитись із попівської неволі, бажають пізнати щось ліпшого, та наразі не всім пізнали в чім міститься суть євангельського християнства, не можуть здецидуватись на повне зірваннє з унію.

Вірю, що дасть Господь, що прийде колись час правдивого духового пробудження, коли люде пізнають в Христі свого особистого Спасителя, до котрого також навернуться, віддыхаючи вільним духовим життям. Йоан. 8, 32-36.

Моліться, щоб в скорім часі Господь післав овочи моєї праці, щоб люде пізнали любов Господа та знайшли в Ньому спасіння й разом із нами славили одного Триєдиного Господа.

З братерським поздоровленням М. Лютий.

ПОКВІТУВАННЯ.

Слідуючі збори і поодинокі особи зложили на дім молитви в Гійчу, Галичина: Збір в Раві Руській — 47 зл.; Кулява — 21 зл. 20 гр.; Каменка — 62 зл.; Грибовичі — 50 зл.; Вальдорф — 30 зл.; Львів, збір бр. Чапліка — 60 зл.; С. Закалюк, Америка — 35 дол.; А. Пуховська, Америка — 5 дол.; Д. Ковалик — 5 зл.; Ю. Кубрин — 10 зл.; В. Перетятко — 20 зл.; І. Підгорецький — 10 зл.; В. Пенцарський — 6 зл.

Всім жертводавцям щиро дякуємо. Просимо о дальшу поміч. Дім молитви і в половині ще не вибудований, а зима за плечима. Прочитайте вірш з еванг. св. Мат. 25, 40.

Комитет будови.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуючу адресу

W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуючу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 10

Жовтень 1928 року

Рік 2

За ким ти йдеш?

„Йшлож за Ним слідом велике множество народу й жінок, що голосили й плакали по Йому.” Лук. 23, 27.

Люде земної планети, які діляться на різні мови, племена о ріжнородній расі чи барві, є так устроєні, що нема жадного хоч найменшого племени, якеб не мало своїх вождів. Вже так сотворено в натурі, що не лишень люде, але й саранча має своїх вождів, коли разом виходить. Всі народи завше та всюди призвичаїлись мати когось, хтсб їм супроводив у їхньому змаганню. Цілий світ пнеться до якоїсь ціли, взносячись на крилах sweї здібности, але ніколи ані на крок без проводирів.

Історія нас учить, що не оден нарід став дуже бідним, наколи безкритично дивився на своїх вождів, котрі шукали своєї слави, а не добра sweї суспільности. Вони стались зрадниками свого народу, через що дана суспільність скотилась у безодню упідлення та встиду. Було й нераз так, що ті вожді своїми хитрощами заслїплювали маси, ведучи їх у прірву заглади, як також у релігійному напрямку в вічну загибель.

От вам приклад: Індія. Індіяне цей великий 360 мільоновий нарід, пішов у 560 р. перед Хр. за Буддою, котрий учив, що нема жадної заплати за добро, як також кари за зло (!?), а лише є вічний спокій „Нервана.“ То людям подобалося, та й вони пішли за Буддою, як за релігійним вождем, наука котрого нікому нічо не дала, та помочи не може. Та шож мають тих 450 мільонів визнавців Будди з його науки, котра розширилась не лишень в Індії, але також у Хінах і Апонії? Чому ж то така легкодумність у так важких справах як вічність?

Всему цьому завдякує людська байдужність, та призвичаїння до залежности вождів, а не до самостійности.

В р. 622-632 ціла Арабія, Палестина, Сирія, Мала Азія, Персія, Египет, Північна і Середна Африка та Турція під на-

сильством, хоч східні краї були вже більш як 600 літ християнськими, пішли за Магомедом, де через насилля запроваджено „Іслам.“ Таким чином потерпіла східна церква, на місце котрої поширився 200-мільонової „Іслам.“

Магомед, будучи фанатиком, забув про Христа яко Спасителя, а поставив нову і блудну науку, говорячи: „Є Оден Бог (Альляг) і Його пророк Магомед.“ А далі у своїм „Корані“ учить: „Вірь в Бога, Ангелів, в Його слово, в Його пророків, у воскресення мертвих, та в день суду.“

Можливо, що хто з читачів скаже: „Таж це добра наука, — чи релігія.“ Ми скажемо, що ні! Він поминув одно з найголовніших, — жерело спасіння, про котре мовчить, себ-то про Христа. Він же ж не дає певности, ані надії спасіння у своїй науці, як Христос. Діян. 4, 12. Йоан. 3, 36. А в чім же наша головна ціль, як не позагробове життя — спасіння у Христі? —

Адже ж наука Магомеда заподіяла мільонам велику шкоду, не витримуючи критики. Не можна ж її порівнати з наукою Христа, котра сполучує, кожду віруючу людину з Богом. Рим. 5, 1-2. Єф. 2, 18. Йоан. 6, 47.

Англія пішла за Векліфом, Чехословачина — за Гусом, Німеччина — за Лютром, Швайцарія — за Цвінглім та Кальвіном і т. д., бо вони були носіями релігійної свободи, які промощували поневоленням Римом дорогу до повороту з темряви до Христового світла та до первісного апостольського християнства.

А ми українці, за ким сучасно маємо йти в духовному питанню? Чи ж слухати нам людей, котрі не про спасіння, а про власну славу стараються, та й знаходяться у безустанній погоні за мамоною? Ні! Ми маємо за ким кращим йти. Жид. 12, 2 „За Князем мира“ Ісаия 9, 6; 11, 2-3.

А тепер уявм собі картину минулості, котра нам показує на ідучого чоловіка, а за Ним Симона з Киринеї несучого тяжкого хреста.

Що ж це був за Чоловік?

То Ісус Спаситель — іде окровавлений, і укоронований не золотою короною як Цар царів, але терновою увінчаний, у мовчанню і смиренности в дорозі, на Голгофу. — Він не злорічив своїм напасникам, котрі Йому в лице плювали, насміючися з Нього, а з хреста заносить за них молитви до небесного Отця.

А що ж Він зробив їм злого? Нічого!

Він без взгляду й надприродно всіх любив та помагав, як: „Мертвих воскрешав, хорих уздоровляв, голодних кормив, сліпим дав прозріння, смутних потішав, німим дав мову, а безнадійним надію на вічне життя.

Любий читачу! За ким ти йдеш? Чи за мильніми людьми, чи за Спасом любови?

Диви ж, що Будда Індіянам та прочим нічого не по-міг, та й не лишив їм жадної надійної потіхи.

Магомед Арабам і прочим теж нічого не дав, але ще, те, що мали вони у християнстві, від них відобрав.

Не надійся на жадного чоловіка, бо Господь каже че-рез свого свідка Еремію, говорячи: „Так говорить Господь: проклята людина, що вповає на людей. (Ерем. 17, 5).

А даліше говорить Псальмопівець: „Не вповайте на кня-зів, на сина чоловічого; нема в його спасіння“ (Пс. 146, 3). „Всі люде обманьчиви“ (Пс. 116, 11). Наколи ти йшов до спасіння за посередництвом людей, то ти дуже помилив ся — бо „Один Посередник між Богом, а людьми Господь Ісус Христос“ (1 Тим. 2, 5). Послухай що Він каже: „Коли хто хоче йти за Мною, нехай одречеться себе, й візьме хрест свій шодня і йде слідом за Мною“ (Лук. 9, 23).

Тепер позволю собі тебе запитати: для чого ти є хри-стіянином і в якій ціли ти думаєш сучасно йти за Христом? А можливо, що ти по традиції звешся християнином, та своїм поганим поводженням духово розпинаєш Христа? Можливо, що ти в своїй несвідомости будучи в байдужности знаходи ся на дорозі вічної загибелі?

Приятелю (лько) подумай над тим. Памятай, що: 1) Ти знаходишся на дорозі до вічності, та мусиш умерти — але коли? 2) Ти в день Суду мусиш стрінуги Господа — але як? 3) Ти мусиш провести вічність — але де?

Як що ще ти не є навернений, то навернись до Христа — Він тебе прийме, та слухай Його й служи Йому, а Він тобі дась вічне життя. (Йоан. 3, 16; 5, 24).

Але коли ж ти маєш прийти до Нього?

Не завтра — а ще сьогодні! (2 Кор. 6, 2).

Можливо, що ти ще до сьогодні не знаєш за ким ти йдеш і кому служиш, то від тепер знай за ким тобі йти та кого слухати. (Діян. 4, 19).

Йди — за Христом, а Він станеться твоєю потіхою, Йоан. 14, 27; Пастирем, Йоан. 10, 11-14; Учителем, Мат. 23, 8; Дорогою, Йоан. 14, 6, і Дверима 10, 9. Він очистить тебе своєю кровію 1 Йоан. 1, 7, зеднавши тебе зі своїм Отцем Єф. 2, 16, а коли скінчиш свою мандрівку, як поеднаний із Богом, одержиш віковічий вінець спасіння, лиш йди за Хри-стом, а не за людьми — Мат. 15, 14.

Е. Свобода (з Волині).

М. С. Лесік

СВЯТІ РИЗИ

(З польського пер. Г. Домашовець).

ВСТУП ДО ПЕРЕКЛАДУ

За дозволом бр. М. С. Лесіка, П-ра Семинарії Тео. С. Баптистів. Бр. Лесік уложив цю брошюру для польського народу, котрий переважно належить до римо-кат. церкви і твердо вірить в таємничу силу святих риз. І моїм бажанням було, щоб цей матеріал, опрацьований з найкращих джерел історії, щоб його вмістити в нашій журналі П. П. деб читачі мали добру інформацію про святі ризи греко-кат. церкви, котрі походять частиною зі сходу та заходу.

Наш нарід український, що живе на тарені Галичини та Волині, від часів Берестейської унії себ-то від 1596 р. мусить підлягати двом релігійним впливам: східньо-грецькому і західно-римському. Як східна так і західна церква має велику пошану до святих риз, підчас богослуження. Ось ризи, без котрих не може відправляти духовник: стихар, епітрахиль, пояс, нарукавники, фелон, та інш. Ці святі ризи мають якусь велику силу святощів в очах нашого народу. Наколиби хтось сказав з еретиків, що це не є святе, то греко-кат. й римо-кат. та православні стали б до боротьби і боролись би аж до крові, з-за цих святих риз. Священники так глибоко вміли вникнути в серця нашого народу та впоїти і прихилити до фанатичної віри, що церква не може бути без святих уборів, що вони мусять бути посвячені і відріжені від світських людей.

Уявити собі духовника, щоб він стояв перед престолом в цивільнім убраннї та відправляв богослуження було б гріхом та ересю пекельною. Проповідник, котрий не має на собі стихаря, епітрахилі, та фелону, підчас богослуження буде уважаний за якогось відступника та зводителя. Адаже можна дозволити щоби духовні в церквах молились до Бога в звичайних одежах? В такім розуміннї залишені й досі українці, поляки, та росіяне, котрі вірять священникам, що наколи священник вбереться в святі ризи, в ту хвилину, він стає посередником між ними а Богом. А кидають каміннями на тих, що перестають вірити в святі ризи та ідуть до церкви або на зібрання де відбуваються набоженьства без стихара та фелону.

Через довші віки впроваджувано звичай віри до святих риз і конечну потребу їх в церквах. І на цій підставі впоювано фальшиві переконання, що це заведено було в часі первісних християн. Після науки католицької, церква ніколи не змінювала своїх плянів, а все, що церква католицька чи-

нить має свій початок в науці І. Христа. Наслідком такої науки нарід наш вірить, що Христос і Його апостоли зробили початок ношення святих риз, і цей обичай передали своїм наслідникам. Переконати католика, що ця підстава віри не видержує критики, часто трудно.

Але окрім цього самі факти доводять нам, що не всі християнські визнання уживають одноманітних уборів. Церкви протестантські майже зовсім не уживають, а як що де й уживають, то дуже обмежено. Ці вагання нашого народу повинні прийти до переконання в вірі і в науці, яку голосять попи про значіння риз в римській церкві. Правда певна є понад всякі вагання, що Христос ані Його ученики ніколи не вбирались в спеціальні одяги до практик релігійних.

Головним є фактом, що після найгрунтовнішого дослідження Святого Письма Нового Завіту не знаходимо ані сліду, щоби Христос коли в своєму прикладі уживав священничих риз, або це наказував апостолам. Бачимо, що апостоли молились без стихаря, благословляли без єпітрахильї, навчали без фелону. Ученики Христа, як підтверджують дії і листи апостолів, ідучи за прикладом свого учителя, ніколи не одягались до богослуження і проповіді в святі ризи. Хоч ані Христос, ані Його ученики не вживали святих риз, але священники жидівські і поганські в ці часи вбирались до богослуження в спеціальні одяги.

Обряд Єрусалимської святині вимагав, щоби священники жидівські одягали святі ризи до служби в святині. Але в науці Христа ані сліду не має про святі ризи.

Наколиб Христос дав приказ, щоби духовенство в християнських церквах носило святі ризи, на певно цей приказ указав би в своєму життю. Але Христос носив такі одіння, які носили тоді всі люде на сході. Христос ствердив, що в Його релігії нема істновання для священничих риз.

Не тільки в життю Христа та апостолів, але в IV в. по Христі в церквах християнських не маємо ніяких переказів про святі ризи. Переважно, що самі католицькі історики та вчені признають, що перед Константином Великим, котрий був поводом до скликання першого собору в Ницеї в року 325, де всі духовні працюючі, як високого так і низького стану не ріжнилися в своїх одіннях, від усіх вірних в церкві і в життю приватнім.

В перших трьох віках а переважно в IV, єпископи і пресвітери носили таку одіж, яка вці віки в загалі була прийнята. Одяги, котрі мали б ріжнити духовних від загалу людей були незнані. Єпископи відправляли богослуження в тих одіннях, в котрих ходили всі люде, в тих часах на сході. Тоді всі люде ходили в довгих одежах повні ріжно-мамїтного кольору розукрашено шовковим гавхтом.

Теж певним доказом є образи мозаїчні старожитних малярів, на котрих можемо бачити єпископів, пресьвітерів, в оточенню світських людей, між котрими нема ріжниці.

Окрім доказів старожитньої штуки, котра вказує, що в первіснім християнстві святі убори були незнані, окрім цього можем вказати на свідоцтва Отців церкви перших віків. В листах Отців церкви знаходимо ріжні права що до внутрішніх порядків церкви, але що до одягів нема жадного wspomину. Втім певні можемо бути, що до Ніцейського собору святі ризи були незнані.

(Далі буде).

Відмова папського запрошення

З приводу євхаристичного конгресу, котрий відбувся минулого року в Чикаго (Chicago), розіслав папський нунцій, кардинал Бонзано запрошення до всіх протестантів злучених Держав Америки, щоби вернулись на лоно „матері церкви.“

Це запрошення відносилось і до Баптистів, на яке Dr. Deo Mc. Daniel, яко презес „Southern Baptist onvention“ відслав наступаучу відповідь:

Високоповажаний Пане Бонзано!

Одержавши Ваше офіційальне запрошення до повернення на лоно матері церкви, відчуваємось з людяности на таке відповісти. З великою пошаною, як рівнож й цілою рішучістю відмовляємо згаданого повороту з наступаючих причин:

По перше, відмовляємо тому, що римо-католицької церкви не можемо признати за матірню, або первісну, понеже первісна церква мала лишень два уряди, себ-то єпископів і дияконів, а Ваша сучасна церква має великостепенну гієрархію, про котру новий завіт нічо не згадує. Первісна церква була чисто духовною організацією, котра світської влади не потребувала; Ваша сучасна церква є світською організацією, котра домагається, аби народи і зверхности були її піддані.

Церква первісна знаходилась під проводом Св. Духа. Ваша сучасна церква знаходиться під проводом папи. Голова первісної церкви знаходиться в небі, а голова Вашої церкви в Ватикані. Мусите нам Пане самі признати, що не знаходимо в римо-кат. церкві ніякої риси, на підставі якої вона моглаби репрезентувати первісну церкву. —

По друге, для цього відмовляємо прийняття Вашого запрошення, понеже яко горожане Злучених Держав повинні бути підданими нашої, а не іншої держави. Нас навчено, що наш президент одержав свій уряд з волі народу, а Ви вчите, що такий має свій уряд плекати з волі папи.

Що до наших обов'язків взглядом Бога і держави, ми того переконання, що хотяй вони суть віддільні, однакож не впливають на себе відімно. Ви натомість вчите, що обов'язки відносно папи більші понад усі інші. Як льояльні горожане американські не можемо заняти іншого становища, в котрім би наші обов'язки як підданих горожан держави ввійшлисьмо в конфлікт з обов'язками взглядом папи.

По третє, противостоїмо до Вашого запрошення для того, що чуємося вільними й бажаємо такими на далі лишитись. Ми признаємо, що кожна людина має право сама за себе думати, а Ви вчите, що лишень церква має право рішення за своїх підданих.

Наша конституція запевнює нам вільність слова й вільність преси. Ваша церква користає в цілій повноті з цьої свободи в Злучених Державах, але таку ограничує, де лишень може і де це відповідає її цілі. Ми твердимо, що сумління людське є вільне; Ви вчите, що церква має зверхність над сумлінням людським. Ми переконані, що кожна людина має вільний приступ до Бога, від котрого в Ісусі Христі може безпосередно одержати відпущення гріхів; Ви знова вчите, що відпущення гріхів лишень можна одержати за посередництвом священика й що ті, котрим священик не дав розгрішення, суть звязаними — погубленими. Ми отримуємо, що кожна людина повинна в справах релігійних сама рішати; Ви заперечуєте тій свободі, роблячи душу людини залежну від сумніваючої нераз сукні священичої. —

Понеже ми є льояльні відносно Біблії і відносно Господа Христа, як також і власті, не можемо Вашого запрошення прийняти.

Хотяй не можемо йти з Вами, то однако запрошуємо Вас, щобисьте Ви з нами схотіли піти. —

Лишть Ваше недовірство й почесь образів, наверніться цілим серцем до Бога, а зрозумієте правду, котра Вас визволить! -- В Ісусі найдете впокій, радість і потугу життя з гори.

З поважаннем

(—) Deo Mc. Daniel, презес
Southern Baptist Convention.

Зі „Слова Правди“ за „Післанцем“ перевів М. Лютенко.

Вісти з конвенції

Вже давно було моїм бажанням дещо написати до нашого дорогого журналу „П. П.“ та поділитись тою радістю, яку ми переживаєм з братами й сестрами в Христі, як рівнож і з читачами „П. П.“ з так далекої сторони Америки.

Се пишучи маю в уяві мій рідний край, місце де я родився, де зріс, та де шукав Бога по відпустах, себ-то в Сокалі, в Белзі та в інших місцях. А тепер пізнавши Бога любови, та знайшовши в Христі спасінне, счастливий душою й не раз так думаю:

Ой щоб я крыла мав,
Як голуб злетів би,
Та сказав би своїм рідним,
Що Христос мені зробив
З душею моею,
Як мені гріхи простив
І в крові мене омив. —

Але трудно. Окіян розділяє нас, а бажаннем мого серця як найскорше повернути додому, та засилаю молитви до мого Отця Небесного, щоб поміг по волі Його ще колись вернутись до рідного краю.

Не раз довідаюсь про події з краю через листування, та з цього дуже тішусь, що Господь навідує нашу Галичину своїм світлом св. Євангелія, про що теж устно довідався і від брата Гутшого. Бр. Гутше вертаючи з Всесвітнього Конгресу з Торонта, по дорозі навістив нас на Руско-українській конференції в Нью-Йорку, котра в присутности братів європейців відбулась дуже благословенно.

Зїзд розпочався 3 липня о 7,30 вечера, але делегатів з Європи, на котрих з великим напруженням чекали — ще не було.

І так 4-го липня зрана зійшлися на зібрання в тій надії, що зобачимось з дорогими гостями з Європи, та помімо такої великої цікавості, трудно було дїждатись на тих, котрі були за віру в Христа гонені, та переносили по вязницях голод і холод та всяку нужду. Правда, що хотїлось їх зобачити чимскорше, та подавнім чеканню, думали, що не приїдуть. Але діти Божі молились Господеві про їх приїзд та Він їх молитви вислухав.

Підчас вечірньої проповіді о 6-тій годині прийшла депеша: „Браття в дорозі до Нью-Йорку.“ З тої великої радості багато голосів роздалось: „Слава Богу!“ Браття і сестри вельми радувались, що не надармо приїхали до Нью-Йорку. О год. 12 в ночі приїхали браття делегати з бр. Непрашом, котрий чимало натрудився поки перевіз їх через канадійську границу до Америки.

Дня 5-го липня вже були всі певні, що забачуться з очікуваними гостями. О 10-тій год. зобачилисьмо першого брата презеса Всеросійського Союзу Баптистів, Н. В. Одинцова, котрий з веселим усміхом показався, та хотяй окритий сивим волоссям але усміх і рух робили його молодим. Налезить він до первих борців за Євангеліє, бо вже 39 літ, як увірував у св. Євангелію.

Опісля прийшло других 10 братів, на котрих ми так довго чекали. Брат Давидюк, як презес Руско-українських Баптистів іменем зїзду сказав привітне слово до прибувших братів. Позатим браття європейці були покликані заспівати пісню, підчас котрої сльози радості покотились по многих лицах. Але чого так люде плакали? Чи тому, що гарно співали? Чи мелюдія їм подобалась? Але ні! Ту зобачили щось иншого. —

Коли браття вийшли на плятформу, то оден з них з пятном на лиці за Імя Христове, кілька инших з нужденними лицами, а знов оден старець з пригнутою спиною співає грімким голосом приспів: „За єдинство церкви Божої.“

Радість була невимовна, що наші очі могли бачити кількох довголітніх борців за віру Христову, та хотяй минуло більше як 20 днів від їх відсутности, то вони стоять мені перед очима, в своїй скромній простоті. Вони були сильні вірою в Ісуса, стоячи за єдність Церкви Божої, та вірю, що коли укінчать свою мадрівку, будуть їй на дальше Господеві „служити день і ніч“ (Одрк. 7, 13-14).

Длятого будемо тепер більше цїнити віруючих в Європі, а власне проповідників Євангелія Христового, та будемо підтримувати їх руки в боротьбі, доки ворог не впаде.

По нью-йорським зїзді браття-гості порозїздились у різні околиці де находяться наші громади.

Бр. Бр.: Гутше, Одинцов, Анонін з Сибіру, Шакотко з Канади, котрі нам служили словом у Кемдоні, у Честері і Філядельфії. А в соботу 14 липня малисьмо районове зібранне, де зібрались члени вище згаданих церков, на котрім відчували ми особливе благословенство Боже.

На неділю знов наші брати-гості порозїзджались по громадах. Бр. Одинцов до Честер, бр. Анонін до Кемдон, а бр. Гутше до Філядельфії.

За ті всі дні їх присутности відчували ми благодать Божу, а також переживали велику радість, котра нам не затреться в нашій памяті. Ми з-за Океану будемо сполучені з нашими братами з Європи, та рука в руку будемо йти за нашим Господом Христом під прапором св. Євангелії по всі дні нашого життя.

Позістаюсь ваш духом з вами сполучений у Христі

меньший брат І. Пилипчук.

КУТОК МОЛОДІ

БУДТЕ ГОТОВІ

Один швець мав хлопця-учня. Куди би він його не посилавав, чи то на базар за молоком, чи віднести замовлення, він все випроваджував його, жорстоко бив і пригорював: „Уважай, не вилий молоко, не згуби грошей, не забудь де маєш занести замовлення.“ Всі, що це бачили, обурювались і говорили: „за що ти беш його, таж він ще молока не вилив і грошей не згубив?“ Швець завше на це відповідав: „Коли він молоко вилле, гроші згубить, тоді карати його за пізно.“

Цей швець пригадується мимоволі, коли деякі брати говорять, що проповідувати на тему голови 24-ї від Матвія, Марка 13, Луки 21 невдячна задача, що лякати слухачів, не знаючи точного часу, не варто, що вже тисячиліття проповідується скорий кінець, котрий все ж ще не наступає. Це так. Ну, а колиб?.. Що тоді? Чи не буде пізно і даремно тоді споминати слова нашого Господа Ісуса, слова такі ясні, точно строго продумана і вироблена програма. Коли в тишині і чистоті серця читаєш цю програму, то ясно бачиш, що для народа наступив послідний учинок. Один нумер за другим в строгій послідовности згідно програми, перейшов перед нашими очима. Являлись лжехристи; були слухи і були страшні війни, війни жорстокі; люті, незнаючі людського милосердя; воставав нарід на нарід, царство на царство; були страшні голоднечі, від котрих пухли і умерали мільйони; лютував тиф, від котрого умерали сотки тисяч людей; були і земні трясення, страшні небували на землі, по котрих залишилось багацько збожеволілих від страху. А чи не воставав брат на брата, чи отець не видавав своїх дітей, а діти своїх батьків і матерей? Все це вже було, було в наших очах — видно, ясно. Подивіться наоколо — чи не охолодла любов? Всемогущого Бога відреклися і слово Його кинули позад себе. В церкву і костел люде ходять лиш з при звичаїння. На улицах шумних і многолюдних городів, серед вистроєної товпи женщин і мужшин можа вмерти згладу і ніхто не зверне уваги, ні у кого серце не зворушиться жалем. І серед тих нечулих і запеклих людей ви знайдете більше число, більше чим коли-небудь проповідників Євангелії, несучих його сьвіт по всій вселенні. Жиди відбудовують свою Сіонську державу зі столічним містом Єрусалимом і виїзджають цілими силами. Кождий день приносить нові відкриття і винайдення в царині знання і науки..

А чи все це не показує нам в якій силі запечатаний Дух Божий в Біблії, Дух, котрому будучність ясніша, чим нам минулість? Чи можемо ми, признати умом і відчутти серцем близькість кінця програми, мовчати через самолюбимого страху славитися подібними на повижподаного шевця. Чи то пізно чи рано, але настане момент, коли навіть і при бажанні сказати не скажеш, бо прийде кінець всьому і наш Спаситель, як блискавиця зявиться посеред нас. Суть люде, котрі філізофствують говорячи: як це може звідки і несподівано прийде Христос; в житі звершується все знаним законом. Хай так — ми згожуємось. Коли би було можна підіймити з гробу одного з наших предків, умершого 200-300 літ тому назад і показати йому теперішнє життя, то він моментально вмер би знов від містичного страху, побачивши, що самі собою бігають металічні чудовища, літають в воздуху, камінні желізні труби говорять і співають людською мовою, іскрявий огонь не обгарює, люде переговорюють з Америки в Европу і т. и. Всьо це булоби для нього чудесно в цей час, як нашим навіть малим дітям все це розумно і не чудно.

Так і прихід Спасителя — буде дуже просто і ясно для всіх, хто його побачить. Многі ухопляться з роспуки за голову і скажуть: „Ах, як ми не хотіли зрозуміти і повірити такій простій і ясній річі.“

„Тим же й ви будьте готові, бо тієї години, як і не думаєте, Син Чоловічий прийде“ (Матт. 24, 44). „Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, застане, що робить так“ (Матт. 24, 46).

Пер. І. Семенина.

3 праці на ниві Божій.

Торжество св. хрещення у селі **Войткові** пов. Добромільського. Марк. 16, 16. Господь своє діло у Войткові благословляє. Майже кожного літа маємо тут хрещення на підставі слова Божого. Мат. 28, 19-20.

Цього літа відбулося торжество св. хрещення у Войткові дна 29 липня. Був це день великої радості і потіхи для дітей Божих на Підкарпаттю. Псал. 118, 24.

Зараз удостоїлось прийняти благодать Господню 5 осіб, охрестившись в смерть Ісуса Христа. Рим. 6, 3-11. Хрещення уділював проп. В. П., котрого ми на цю урочистість запросили. Чотири сестри і один брат, дорослі і вірні, з радістю спасіння, з сердечною та широкою любовію до Ісуса приймали св. хрещення перед многими свідками, за прикладом Господа нашого Ісуса Христа. Мат. 3, 13-17.

Над рікою співали духовні пісні і молилися до небесного Вітця за наш народ, а двох братів проповідували слово Боже. Слухачів було багатько, котрі з цікавістю слухали Євангелії. Були присутні браття і сестри з слідуючих сіл: Станькови, Середниці, Устрік, Устянови, Лісковатої, Юркови, Трістянця і місцеві. По хрещенню відбулася урочистість Господньої вечері. Господь чудово благословив своїх дітей і подав нам велику радість в слові своїм, за що Йому слава на віки. 1 Тим. 1, 17. Ю. К.

* * *

Вінчання і хрещення. Дня 12 серпня ц. р. діти Божі в Гійчу і на Вільках радувалися. Вже від восьмої години рано почали браття і сестри сходитися на зібрання, де чоловік чувся щасливим, розмовляючи з Господом Ісусом. Почали співати пісні, за тим передовий брат збору М. Федик, розпочав зібрання. Слідуючий зайняв місце В. П. В своїх словах зясував важність життя супружеського, уділюючи молодій парі шлюбу. Дякуймо Богові, що Євангелія св. відкрила нам очі відносно цього важного діла. Зібрання окінчилось коло одинайцятї год., почім молоді запросили гостей на обід. Зараз по обіді відправились ми до Вільок, де мало відбутися хрещення. Дорогою йшли і співали пісні на славу Божу.

У Вільках відбувся іспит над кількома особами, а в 4 пополудню відправились до ріки тут же в селі, де мало відбутися хрещення. Коло ріки до нас прилучилися браття і сестри з Каменки, як рівнож багатько слухачів. Одні сміялися, а інші пильно слухали слова Божого. Противники не мали як пошкодити, то почали наганяти до ріки гусей, але гуси маючи більше розуму від противників, скирували до берега і пішли в свою сторону. Коло ріки співав місцевий хор, а опісля бр. Г. Гладкий розпочав зібрання, відтак зібрання продовжив брат Перетятко. По скінченню проповіді 15 осіб визнали через хрещення Ісуса, як свого Господа. На закінчення забрав слово брат М. Коростіль, а притім відспівано ще кілька пісень і відправились до салі зібрання, де відбулась вечера Господня. Зібрання скінчилось пізно вечером. Будемо молитися за працю в Вільках. Присутний.

* * *

Велика радість в Куляві, пов. Жовківського. 19 серпня ц. р. відбулася чудова урочистість св. хрещення в селі Куляві. Зібрання тревало цілий день. Вже в неділю раненько почали сходитися браття і сестри з околичних сіл на урочистість. Були тут браття і сестри з слідуючих сіл: Каменки,

Вільок, Гійча, Грибович коло Львова, Жовкви, Оплітної і Любелі, як рівнож були тут слухачі з Туринки, Деревні і місцеві. До нашої урочистости причинилося і ясне сонечко. Около 3 год. відправились всі на ріку. Коло ріки відспівувались духовні пісні і говорило чотирьох братів. Перший говорив бр. В. Підговецький з Оплітної, а останнім М. Коростіль з Вільок. Між проповідями співали хор з Грибович під керівництвом бр. Махніцкого і хор з Вільок під керівництвом бр. М. Коростіля. Св. хрещення приняло 6 осіб, свідкуючи, що вмирають для гріха і лучаться з Христом для нового життя. Богацько народу, оточуючи нас, слухали Євангелії правди. Інші прийшли подивитися, як віруючі хрестять. По хрещенню вернули додому, де прийняли вечеру Господню. Радости було багато. Всі були задоволені і радісні, що Господь так чудово благословив своїх діточок. Мусимо зазначити, що нашому народові покищо очі закриті до пізнання св. Євангелії і задлятого так трудно їм здвигнутись і піти за Ісусом. Пута довголітньої науки фальшивих вчителів міцно їх держать в тьмі, але настане час, що й наш народ воскресне і пізнає за ким має йти. Моліться з нами за цю працю.

* * *

Лист з Степаньського району. Степань, 1 серп. 1928 г.

Мир Вам, дорогий брате, В. П. Дуже дякую Вам за „Післанець Правди“, котрого я отримую в цьому році і котрим дуже задоволений. Вибачте, коханий брате, що не вислав передплати, як Бог дозволить вишлю в кінці цього року.

А тепер хочу стати хоч маленьким співробітником для Післанця Правди. Хочу звістити вам, кохані браття, що діло Боже у нас в районі Степаньським дуже поширюється. Богато Господь Бог грішників привів до покаяння в цьому році. З весни до цього часу вступили в завіт з Господом коло 150 осіб, за що дяка буде нашому Богові. А також щемає бути хрещення у Степані після жнив, а також в околичности. В нашім містечку приймало 82 осіб хрещення в той день. Погода була дуже гарна, сонце сяло, немовби сам Бог лицем своїм дивився з висоти свого престола на общення своїх дітей. Люди бігли до ріки дивиться, як то „штунди“ будуть урізувати мізимні пальці і кровю підписуватися. І ось зобачили, що це є неправда. Самі переконалися і других переконали. На березі всі стояли тихо, тільки хор співав: „Єлиця во Христа крестітеся во Христа облекітеся.“ Після хрещення відбулося переломлення хліба, а опісля всі разом пішли хоронити брата, котрий відійшов в вічність. При похороні народа було ще більше, бо того дня мали свято. І так всі разом йшли на могили. На могилах браття свідкували

про Христа і вічне життя, що Він дає, хто прийде до Нього. Також про печатання гробу, що робиться у поган і ворогів Христових. (Мат. 27, 66).

Після похорону брата і сестри вознесли Богу велику подяку і при відході витались цілованням.

Витаємо всіх читачів Післанця Правди широю любов'ю нашого Спаса Ісуса Христа. Амінь.

Меньший ваш брат в Господі К. Ширко.

З праці на Буковині, під Румунією.

Черногузи, 9/VIII/28.

Діло Боже в Румунії і в части на Буковині, де проповідується Євангелія по румунські маються румунські працівники і та праця поступає вперед. Між українцями нема нікого, з тої самої причини, що я писав, нема жадного робітника. Всеж в тих кількох громадах, де вже існують збори, відбуваються хрещення по кілька осіб. І в нас є намір відбути хрещення на другий місяць 8-9, яких 14 осіб, але сподіємося, що декотрі відпадуть при іспиті. Декотрим не вдасться ще виступити з православної церкви, бо тут після закону не вільно приймати до церкви Христової, поки не виступить з православної, до чого ставлять великі труднощі. Здоровлю Вас з діомом. Господь Ісус Христос з духом вашим. Амінь.

Меньший брат В. К.

Ріжне

Харків. Від 10-14-го травня ц. р. відбувся у м. Харкові V Всеукраїнський зїзд Баптистів. Делегатів прибуло з ухвальним голосом коло 400, що репрезентували сорокатисячне брацтво баптиське на Україні. Було також коло 100 гостей. Брак відповідного поміщення не дозволив зібратись в молитовній салі. Заарендували на ті дні кіно „Жовтень“, що міститься через дорогу канцелярії Союзу. Не будемо казати про обговорені питання, докладно зясовує це протокол, а загалом кажучи, мусимо визнати велику роботу Зїзду і організаційну, і виховачу. Нам приємно, що братство на Радянській Україні починає серйозніше приглядатись до української проповіді, що відбивається й в додатку до резолюції по доповіді Правління. Знову розїхались делегати і го-

сті по домівках на щоденну роботу для Євангелії Христової. Хайже Бог дарує всім великі благословіння!

12-V в молитовній салі на Пряльній 7, відбулося велике зібрання, що проводилося українською мовою. Сяля не вмістила всіх делегатів і членів Харк. церкви. Хор чудово співав пісні з „Арфи“ і „Рідних Мельодій.“

Проповідники славили Господа і закликали до Христа розп'ятого. „Прийдіть до Мене...“, „Прийміть Христа силу Божу, творчу“, обіймало зміст проповідей. Відозвалась молитва і чудово виявилось в ній єднання навколо Христа.

Ось, чується моління українською, російською та польською мовами. Слава Господеві, що дарував нам такі радощі на шляху роботи і втоми!

„Баптист України.“

З Конгресу

Всеєвритній Баптиський Конгрес, який відбувся минулого червня ц. р. в Торонті, Канада, мав своїх делегатів з 65 народностей, де баптисти мають своїх визнавиів.

Молися і трудися

Один віруючий чоловік на своїм човні написав „Віра“, а на веслах: на однім: „Молися“, а на другім „Трудися.“ Одного разу в його човен сів один безбожник і просив перевести його на другий бік ріки. Побачивши ці надписи на човні і веслах, він став доводити, що в теперішній час все треба досягати працею, а віра і молитва не потрібні. Візник відказав: „Зараз я покажу вам, що буває, коли чоловік тільки трудиться.“ І він почав гребти тільки одним веслом, на котрім був напис: „Трудися.“ Човен вперед не поплив, але кружив на місці. Треба трудитись і молитись. Люди, котрі трудяться, а ніколи не моляться, ніколи не плывуть вперед, але крутяться на місци.

Пер. І. Семенина.

Не маю другої

Одну дівчину запитали, чому вона працює надто пильно, що навіть очей не підносить. Вона відказала: „Моя свічка скоро догарує, а другої не маю.“ Наше життя подібне на догорающу свічку. Часами в свічці буває який небудь брак, і вона згорує дуже швидко. Часом її задуває вітер і вона гаситься. „Чоловік, як той подих; дні його, як тінь, що перелітає“ (Псал. 144, 4. иов 8, 9).

І. Семенина.

“Нема рятунку у ксьондзів”

В селі Ю. недавно померла жінка одному чоловікови. Цей чоловік удався до римо-кат. духовника з проською о похоронення жінки. Духовник зажадав за похорон 70 зол. „Инакше“ — сказав духовник — „не поїду, бо я мушу заробити найменше на пару чобіт.“ Бідний чоловік сказав: „Єгомосьць, я є бідний чоловік й вам 70 зол. не можу дати на чоботи, бо я заробляю денно 70 грошей і за це мушу купити харчі для дітей.“ — „Я не поїду инакше, як за 70 зол.“ — відповів духовник. Затурбований чоловік опустив помешкання духовника і відійшов.

Опісля вдався в тій самій справі до греко-кат. „батушки“, котрий на прозьбу бідного чоловіка відповів: „Я мушу мати від польського „всечесного отця“ карточку (померша була рим.-кат.), що він погоджується на те, щоб я похоронив вашу жінку, инакше я вам нічого не поможу.“ „Єгомосьць“ — сказав чоловік — „коли така справа, то бувайте здорові. Ви на те посьвятились, щоб дармо хліб їли. Я зроблю похорон сам без вас.“ Тепер отворились йому очи, що має зробити. Пішов додому, скликав сусідів і похоронив жінку без ксьондзів і поради. А коли через село повертав домів, то до всіх людей говорив, кого зустрів: „Люде, всі переходіть на баптистів, бо нема рятунку у ксьондзів.“ Ісаї 56, 10-12.

СПРОСТОВАННЯ

Подаю до відома всім, а властиво братам в Америці і Канаді, що до сьогодні не мав і не маю жадних зносин зі самостійним Об'єднанням тут в Галичині, а що працюю від Місії гол. Дерект. Фетлера і що стою на обороні Об'єднання Укр. Баптистів в Галичині. — Які тільки були заявлення про мене в часописі „Віра і Наука“ подавались без мого відома.

І. Семенина.

**Х Число П. П. опізнене з причини штрайку друкарів в Лодзі.
Редакція.**

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуячу адресу: **W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.**

Передплату просимо керувати на адресу: **W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.**

Redaktor i wydawca Włodzimierz Gutsze.

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” виносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 11

Листопад 1928 року

Рік 2

„Радуйтеся“

Мат. 28, 9.

Слово „Радуйтеся” є дорогоцінним і повним щастя. Це слово є Самого Господа Ісуса Христа. А за тим є це чудовий і солодкий напомин для вірних християн. Христос по своїм воскресенню з мертвих, коли в перший раз показався женам, то витав їх тим великим словом: „Радуйтеся.” Також знаходимо в слові Божім, що апостоли Христові своїми письмами витали цим словом вірних браттів в Антиохії, Сирії і Киликії. (Діян, Ап. 15, 23).

Апостол Павло, пишучи свій пастирський лист з Риму до церкви Божої в Филипах закликав всіх вірних до радості в Господі і також тими словами: „Радуйтеся завжди в Господі, і знов кажу: радуйтеся“ (Фил. 4, 4).

Радуються не всі люде. До грішників, котрі не ідуть слідами Христовими і не слухають Його голосу, слово Боже не говорить „радуйтеся“, а говорить до таких: „Наближуйтеся до Бога, то й наближиться до вас, очистить руки, грішники, і направте серця (ваші), двоєдушні. Терпіть, сумуйте та плачте, сміх ваш у плач нехай обернеться і радість у горе“ (Яков 4, 8-9). „Плачте ридаючи над злиднями вашими, що надходять” (Яков 5, 1). Радуватися в Господі можуть лише ті, котрі є щирими дітьми Божими. В 33 псалмі 1 в. читаємо: „Радуйтеся, праведні в Господі!” Праведні в Господі це ті, котрі живою вірою прийняли до свого серця Христа й Його науку. Таким Господь дав власть дітьми Божими статися, котрі не від крови, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського родилися (Йоан. 1, 12-13). Отже тільки такі є щирими дітьми Божими, або сказати праведними в Господі. Вони обмились від усякого гріха, кровю Сина Божого, та освятились, та оправдались імям Господа Ісуса і Духом Бога нашого (1 Кор. 6, 11). Такі мають повне право всегда радуватися, радістю невимовною і преславною в Господі. (1 Петр. 1, 8).

Господь своїм вірним дає в серця совершенну радість і тої радості ніхто не візьме од нас. (Йоан. 16, 22).

Найбільшою радістю для віруючих є слово Боже. (Єрем. 15, 16). Жадні багатства світові, ні слава його не можуть дати серцям нашим тої радості, яку дає нам слово Боже, коли його щиро слухаємо і хоронимо. (Лук. 11, 28).

Віруючі повинні радуватися також в надії, котра зложена задля нас на небесах. Ця надія є блаженна, бо нею є сам Христос, Котрого явлення ожидаємо. (Рим. 12, 12. Кол. 1, 5 Тит. 2, 13).

І в тяжких стражданнях діти Божі не повинні нарікати, а радуватися в Господі, як це чинили апост. Павло і Сила, коли сиділи побыті за слово Боже в темниці в Филипах. (Діян. Ап. 16, 25).

Совершенна радість Христова є не тільки тоді, коли нам добре ведеться, і коли нас всі люблять, але і тоді, коли нас докоряють за правду Христову. Радуймося, коли маємо участь в стражданнях Христових, щоб й в одкриттю слави Його ми радувались і веселились.

Чим же ми повинні радуватися? На це питання відповідає нам слово Боже. Перше „Радуйтеся і веселіться: бо велика нагорода ваша на небі” (Мат. 5, 12). Друге: „Тільки ж бо сим не втішайтесь, що духи вам коряться; втішайтесь ж більш, що імена ваші написані на небесах” (Лук. 10, 10). Третє: „Благословен Бог і Отець Господа Ісуса Христа, що по великій свої милости, знов породив нас на вповання живе воскресенням Ісус Христовим з мертвих, до насліддя нетлінного і непорочного, що не зовяне, сховане на небесах про вас, котрі силою Божою стережені пробуваєте через віру, на спасіння, готове явитись останнього часу: сим радуйтеся” (1 Петр. 1, 3-6).

З повишого бачимо, що християнство світом не має радуватися, або дочасними речами, християнство має радуватися Христом і духовними дарами Його любови та благодаті.

Наслідки такої радості суть благословенні. Тому, що через таку радість Господь прославляється. Діти Божі в такій радості чуються щасливі. І така радість є вічна і свята. Моїм бажанням є, щоби всі народи під небом прийшли як найскорше до зрозуміння Христової правди та почали радуватися совершеною радістю в Господі.

Дорогий брате і сестро, радуйся в Господі всякого часу і прославляй в тілі і в душі твому: они Божі. Псалом 32, 10; 31, 1.

Ю. Кубрин

Джерело правди

Джерел людських правд на цім світі є багато, тільки мало в них правди. Джерело спасительної правди є лише одно, а тим джерелом є Біблія. Письмо Старого і Нового Завіту, котру Бог велів написати під впливом Святого Духа, через своїх вірних мужів, а Син Божий своїм життям, словами і ділами нам ту істину відкрив, кажучи: „Прослідіть писання; бо ви думаєте в них життя вічне мати; й ті свідкують про мене. (Іоан. 5, 39).

Слово Боже свідкує нам і ставить перед нами наші провини, гріхи наші і вічну погибель. Воно також нам говорить про живого і справедливого Бога, Котрий ненавидить гріх і тих, хто творить гріх. Воно говорить нам про кару пекельну. Слово Боже ставить перед нами Ісуса Христа, Сина Божого, Котрий зійшов до нас з любови: страждав, вмер за нас, аби ми не погибли на віки.

Отже вернімось до джерела правди, від котрого відвернулись всі, як багаті так й бідні, вчені й невчені, „відвернулись, залишаючи Господа нашого Ісуса Христа і Його правду, святу Євангелію. Ось що говорить пророк Єремія: „Подвійне ледарство вчинив народ мій: мене, криницю води живої, покинули, а повирубували собі діраві колодязі, що не держать води“ (Єрем. 2, 13). З цього бачимо, що є на світі правда. Бог наказав любити ближнього, як себе самого, а вони замість любитися, ненавидяться. Обкрадають оден другого, гризуться і ріжуться, немовби дикий народ. Не зважаючи на заповіді Божі, кожного дня роблять гріх і притому моляться на колінах своїх: „Отче наш, що на небі.“ Роблять Бога своїм Отцем, а коли Він нашим Отцем, то ми всі є Його дітьми і між собою братами і сестрами, але чи це дійсно так? А коли Бог є нашим Вітцем, то де є наша любов до Нього? Діти повинні свого Вітця любити, слухати і шанувати. Але ми бачимо що всі ті, що так моляться, люблять слухати і шанувати не Бога, а діавола і роблять те, що він їм нашептує. Бо коли ми є діти одного Вітця, то і братами й сестрами, а коли братами і сестрами, то де є братня любов? Коли один другого ненавидить, гонить, губить і мордує. І тоді, як той фарисей, падає на свої коліна і молиться: „І не введи нас у спокусу.“

Друже, спіши до джерела життя, а тим джерелом є наш Господь Ісус Христос. „Бо в тебе джерело життя“ (Пс. 36, 9).

І. Сохань

Угода Єгови

„І вчиню заповіт мій проміж мною й тобою“ (1 Мойс. 17, 2).

Всі угоди є виразно визначені у Біблії, в тій цілі, щоб зробити мир між Богом і упавшим чоловіком. Коли чоловік приходить по пізнання цієї правди, від тоді він починає подивляти безгряничну любов Всевишнього і Його цілковите безсамолюбство. Він пізнає, що Бог є любов. Слідуючі угоди є виразно зазначені у Св. Письмі: Угода з Авраамом, угода через закон, угода через жертву і нова угода. Зараз будемо розбирати дослівно, що говорить Св. Письмо про згадані угоди. Сподіваємося, що станемо ясніше розуміти угоду, а також станемо сильніше і більш ревно прославляти Його ім'я.

Хто робить угоду?

Єгова в своїм слові часто згадує про ці угоди і називає їх „Мій заповіт“ (1 Мойс. 9, 9; 17, 2. 2 Мойс. 6, 4. 3 Мойс. 26, 42). Він називає їх тому так, бо до кожної угоди Він Сам подає умовини. Справді це було б зухвальством з боку сотворіння предклатати умовини угоди своєму Творцеві. „Тим же воно не від того, хто хоче, не від того, хто біжить, а від милуючого Бога“ (Рим. 9, 16). Бог, маючи совершенну мудрість пізнати, що є правдиве і має силу виконати свою волю, для того Він лише один може подати відповідні умовини для угоди з Ним. Сотворіння не може диктувати Сотворителю, що мусить бути зробляне, або що ні. Ті, що посвятилися Господеві і кажуть, що вони це зробили, щоб отримати життя на певнім степені, повинні пам'ятати повище наведену засаду.

З ким Бог робить угоду?

Бог ніколи не робить угоди з тим, що не є в гармонії з Ним. Чоловік перше мусить посідати віру, щоб угодити Богові; він мусить вірити, що Бог існує і, що Він нагороджує тих, котрі шукають Його (Жид. 11, 6). Отже той, з ким Бог робить угоду, мусить бути оправданий, або праведний, як ми бачимо з Св. Письма, багацько тих людей що жили по вірі: Аввак. 2, 4. Рим. 1, 17. Гал. 3, 11. Жид. 10, 38. Мат. 8, 10. Лук. 7, 9. Мар. 2, 5. Єфес. 1, 15. Кол. 1, 4. Діян. 6, 5. Яков. 5, 15. Юди 1, 3. Одк. 2, 13, 19. Його возлюблений Син, Ісус, був завше в гармонії з Єговою і завше був праведним. Бог з любови постарався, що чоловік через свою віру може отримати оправдання. Бог завсігди додержує умовини угоди. Про це Мойсей так свідкує: 5 Мойс. 7, 9. Мойсей знав, що Бог додержує свій заповіт с Авраамом; бо Він дав сина Авраамові і помножив його насіння до четвертого покоління, 1 Мойс. 15, 16. Неємія говорить також, що Бог додержує угоди, Неєм. 1, 5. Ми также, хто тільки любить

Господа, мусить бути Йому вірним. Скажім всі разом: „Додай нам віри“ (Лук. 17, 5).

Будемо молитися, дорогі браття і сестри, щоби нам не забути нашого Творця, як це говорить Еккл. 12, 1. Він учинив все для нас, а ми повинні принести Йому за це щоденну нашу хвалу, за Його велику ласку, котру Він нам дарував. Він хоче від нас подяки, а тим більше чистого серця і духа смиренного, лагідности. Любім Його всім серцем, а ближнього, як себе самого. Амінь.

С. Кречмаровські

Святе хрещення у світлі слова Божого та історичних фактів

Майже всім христіянам, чи то вірним у Христа, є знане слово хрещення, та не кожен розуміє, на чому полягає істота хрещення, се-то відки воно пішло, в якій формі воно має відбуватись, і в якій цілі таке приймають.

Багацько думає, що хрещення немовлят установив сам Христос, та й таке є святою постановою.

Нам, яко христіянам воно не лишень має бути знане, яко абстрактне слово, але повинно бути ясным та зрозумілим, бо се є важна й свята річ.

Для того ми хочемо розібрати біблійно та історично цей вельми важний предмет, бажаючи пізнати правдиве хрещення, як також і зфалшоване — підробленне, яке католицька й православна церкви практикують на немовлятах.

І. Хрещення біблійне в світлі слова Божого.

Новий Завіт або Євангеліє згадує про чворакє хрещення:

1) Хрещення Йоанове, Мар. 1, 4, яке було хрещеннем покаяння.

2) Хрещення Христове, Мат. 3, 15, яким виповнювалось „всяку волю Божу.“

3) Хрещення апостольське уділюване на підставі прийняття слова Божого, Діян. 2, 41; 8, 13.

4) Хрещення Духом Святим, Мат. 3, 11. Марк. 1, 5. Лук. 3, 16 і т. д., котрим може бути лишень відроджена та щиро віруюча людина хрещена.

Отже, повиші цитати говорять про хрещення дорослих, свідомих, а не малих діточок, котрі нічо не розуміють, та не можуть вірити в Бога.

Спаситель по своєму воскресенню із мертвих, коли приодівся у славне нетлінне тіло, та коли од ржав „всяку власть на небі і землі“ (Мат. 20, 18), дав при прощанню

і відходи на небеса своїм ученикам такий приказ: „їйдіть по всьому світу й проповідуйте євангелію усякому створенню; хто буде вірувати, та охреститься, спасеться, а хто не буде вірувати, осудиться“ (Марк. 16, 15-16).

Як бачимо, хрещення є святою постановою, котру лишив Христос, даючи рішучий приказ „хрестіть“ (Мат. 28, 19), котре апостоли торжественно обходили в прахтиці, бо його невільно нікому зникати, а тим більше змінити, як це бачимо у пануючих церков. Отже хрест за часів апостольських був конечним, як офіційальне прийняття до Христової церкви тих, котрі вислухавши євангельської проповіді, вірую на вернулись до Бога, та у свої свідомости прийняли Христа за свого особистого Спасителя (Діян. 2, 41; 8, 33-40; 10, 47; 18, 8). Як бачимо з наведених цитат, апостоли хрестили людей на підставі їхньої віри в Христа, та строго держались даної їм заповіді „навчайте“, а опісля хрестіть.

Такий спосіб хрещення за часів апостольських обходжено, як тако ж у первих християн до 252 року по Христі без жадної зміни. Але ту святу постанову в доброму, але необачному намірі змінено, через що переступлено заповідь Христа.

II. Зміна біблійного хрещення у світлі історії.

Як згадано вище, після 252 року по Христі змінено біблійне хрещення, тому треба докладно зясувати, хто, коли, де та для якої ціли його змінив?

Отже цивілізований світ добре знає, що перші християне, почавши від 64 року за цїсаря Нерона перенесли суворі переслідування за віру в Христа, жертвуючи своїм життям, цілими масами вмирили мученическою смертю. Таких тяжких переслідувань було на протязі 300 літ, аж десять. Вірних у Христа нищено на кожному кроці, так, що, т. зв. отці церкви побоювались, що християнство в таких тяжких обставинах цілком знищать з лица землі. Бачучи як християне падають під мечем Римлян, почали отці церкви думати над способом, який би запевнив побіду церкві над поганським світом. Отже отець церкви Тертулій у 252 році будучи впливовою людиною, впав на оригінальний помисл: треба хрестити немовлят, а тим самим запевнити існування церкви. „Бо як дітей будемо хрестити, то вони напевно будуть християнами.“

Отець Тертулій був пресвитером, а опісля єпископом у місті Картагині в Північній Африці, та зле не хотів зробити для церкви. Був це чоловік освічений та глибоко вчений, а також великий аскета. Будучи адвокатом, по наверненню став великим церковним діячем, та й опісля не перестав думати по адвокацькі. Коли зачалося п'яте велике переслідування за цїсаря Септима Севара, а християне падали немов

мухи, Тертулій подав думку хрестити малих дітей, що опісля сам впроваджував у життя, в цілі заповнення істновання переслідуваній церкві.

Однак же всі інші отці церкві тому рішучо спротивилися, та хрещення на дальше відбувалися аж до половини 8-го віку на підставі відродження чи визнання віри, о чім свідчать басейни в Римі в церкві св. Петра, котрі до сьогодні там існують.

Всхідня й західня церкви хрестять немовлят, але заходить питання чи се можна назвати хрещенням? В світлі Євангелії, без умовно ні! — То лишень іменовання, але ніколи хрещення. Чому? Тому, що заповіді Христа не вільно нікому змінити, ані поправити.

Сам Христос при своїм хрещенню увійшов у Йордан, та був занурений в ріці, а так само і всі другі, через занурення були хрещені, а не через покроплення, як се робить кат. церква. На зір ока, хрещення малих дітей було запроваджене для доброї цілі, але принесло Христовій церкві велику шкоду, якої Тертулій напевно не очікував.

Католицька і православна церква хрещення зрозуміли цілком інакше, бо хрестять діточок для змиття первородного гріха. Це є не правда. Бо не хрещення, а „Кров Ісуса Христа Сина Божого очищає нас від всякого гріха“ (1 Іоан. 1, 7). А друге, первородний гріх у Новому Завіті не існує, бо Христос гріх і смерть побідив, а коли хто в Христі, то й нове сотворіння, старе минуло; ось стало все нове“ (2 Кор. 5, 17).

Отже ніхто не сміє змінювати заповіді Христа, бо що Він постановив є святе й добре. —

„Одно хрещення“ — каже ап. Павло, Єфес. 4, 5. Але то одно біблійне хрещення скасували, а на його місце запроваджено догму й обряд, зовсім неподібний до біблійного хрещення. Скреслено його прахтику, та заховано таке до музейних пам'яток. Також вичеркнули з гасла один Господь біблійний, одна віра зі своїх понять, а на їхнє місце введено інші гасла. Одинокого Бога живого скасовано, та запроваджено на його місце „Натуру“, котру назвали Богом, а одну віру заміняли на „Поступ“ і названо це вірою.

Але правда лишиться незмінною правдою. —

Нігде нема згадки щоб апостоли хрестили малих дітей, а замість того є багато згадок, що тих, котрі увірували в Христа, після визнання хрещено.

Вірувати в Бога мала дитина не може, а Христос каже: „Ійдіть, навчають“, а опісля хрестить. Або інакше Христос хотів сказати: Ійдіть абсолютно до всіх народів, племен і мов. До жидів і поган, до людей чорної, червоної, жовтої і білої раси, до мужчин і до жінок, до багатих і до бідних, до благородних і до простаків, і говоріть їм про мою

незмірну любов, а коли їх навчите, а вони увірять з цілого серця в цю любов, Марк. 16, 16, тоді їх охрестить.

Тому дорогий читачу! Прочитай собі в слові Божім про правдиве хрещення, про яке Євангелия говорить у виразний спосіб аж 29 разів, та переконайся, чи ти є правдиво охрещений?

Метою цьої статті, було показати ріжницю біблійного хрещення, яке постановив Христос, від хрещення зфальшованого, щоби наші читачі мали ясний образ, хто, коли, де, длячого і в якій цілі змінив ту святу річ на мертвий обряд, котрий нічого нікому не допоможе.

Ми знова стоїмо на ґрунті Євангелії Христової, котру як Христову науку беремо за своє релігійне й духове правило, бажаючи на кожному кроці відділити фалш від правди, колиж наш Господь, як звершений Учитель, був, є і навіки зістане Правдою.

М. Лютий

Святі ризи

(Продовження).

В перших трьох віках, церква переносила тяжкі пересльодвання з боку римського поганьства, так що визнавці науки Ісуса з Назарету, були оточені ворожими силами клеру поганського, котрий за допомогою уряду римського впливав на загал людности, щоби вдержати при собі. В цих терпіннях головним було для християн, заховати церкву в чистоті, щоб її охоронити від впливів поганських. Але ця витривалість церкви, не осягнула своєї мети. Як тільки церква зістала залегалізована на силі II-го едикту Константина Великого в 313-м р. релігія християнська узнана через уряд (*religio licita*), котра немогла бути пересльодованою (*religio illicita*).

Від цього часу християне могли явно визнавати свої переконання без пересльодвань.

Всі пересльодвання були терпінням, в котрих мали велике гартування духа християнського. Зате силою початковою розвою церкви, була чистість і вірність Христу, йдучи за Його прикладом. Вони ширили свої засади яко вищий ідеал від релігії поганської. І покладали всі зусилля на те, щоби заховати церкву в чистоті від культу поганського. Але як тільки церква стала вільною й зникли пересльодвання, так скоро стала слабнути віра і горливість о дальші змагання в праці діла Божого. Працьовники духовні, котрі перед затвердженням едикту в 313 р. були в погорді поганських священників, після не тільки були вільні, але одержали поміч

і захист від уряду царського. На силі едикту Константина, церква отримала права і маєтки на власність, котрі були skonфісковані підчас переслідувань, але також і поміч зі скарбу державного.

Цим шляхом через збогачування ослабла вірність до насліддя церкві апостольській. Повна перемога церкви над поганським світом Греції і Риму наступила за панування цисаря Теодозія Великого. Теодозій більше причинився до діла церкви, ніж Константин, він тож заслугує велику повагу в католицтві. В року 381-м Теодозій учинив релігію пануючою своїх підданих.

Від цього часу церква зайняла найвисше місце в царстві. В 386-м р. поганські святині позістали знищені. Як велика святиння Зевса в Апомеї, Серапії і в Александрії.

Грецьке і римське поганьство стратило ласку не тільки в своїх богів, але також у цисара. Священники поганські мусіли уступити зі святинь поганських, для священників католицьких, котрі забули про любов й чесноти християнські, а почали відплачувати око за око, а зуб за зуб. Останній упадок римського поганьства наступив в року 392-м по Хр., коли поганські святині замкнено, а виконання практик релігійних і складання жертв гостро заборонено. Поган, котрі не підлягали цим наказам уважано за зрадників. В 400 р. по Хр. католицька релігія, яко пануюча, безмилосерно переслідувала поган і священників, котрі потаємно служили своїм богам. Окрес побіди церкві над поганьством, є окресом повстання святих риз в богослуженнях християнських. Звичай вживання святих уборів в церкві в V в. впроваджувано помалу саященниками поганськими, з часом їх переходу до християнства.

Причини були слідуочі:

1. Богацтва церкви. Наколи церква за Константина зістала злучена з державою, тоді духовенство почало отримувати регулярну поміч з каси державної і дари від богатих християн. Тоді церква почала збогачуватись, а заразом позволяти на роскоші, на котрі перед тим не було навіть мрії. За це в богатих церквах була можливість до розкішних уборів. Такі убрання не були убраннями духовного значіння, але це було загальним звичаєм носити довгі сукні та плащі, тільки що краще оздобленні гавхтами, так що це було можливим для кожньої богатшої людини. А що до зовнішніх одягів, в богатих церквах в V в. тоді духовні вбирались при головнім вході до церкви і були впроваджувані церковними до престолу де приступали до богослуження, а не в діаконних як це бачимо в наших часах. Що до біднішших церков, то духовні відправляли богослуження в своїй власній одежі, тільки що ця одіж була трохи цінніша від щоденної.

Також мусим звернути увагу на те, що убрання літургічні не були посвячені: таке посвячення було не знане.

2. Ухилення церкви від моди. Старинна мода віками була прихильна до довгих строїв, як сукня, плащ з капою і. и. — ця одежа була убранням щоденним. Навіть в наших часах можемо бачити на сході довгі одяги, як в Палестині та в Арабії.

В друге, що в старину моди так скоро не змінювались, як в наших часах. Тільки з бігом часу як стали наїздити народи варварські: з заходу готи, зі сходу гунни на Рим, тоді римляне почали змінювати свої строї, довгі сукні почали уступати місце коротким курткам та сподням.

Але за це в церкві такий короткий одяг був згіршенням, і не можливим було до прийняття владою церковною. Нові строї, котрі появилися с приходом народів варварських, ці строї були радє прийнаті мешканцями Риму. З того часу с величико стали проти нових строїв, і заказали духовним носити коротку одіж. Звідси вже в VI в. ширення нових строїв почала наступати ріжниця поміж станом духовним, а станом світським. Клер тримався старої моди а новою почав погорджувати, бо це „злого вигадки.”

В 562 р. собор в Брага відкинув нові строї а духовенству приказано держатись довгої одіжі. Повисше згаданих словах о тім, що багаті могли здобутись на кращче одіння до богослуження і таким чином почали ріжнитися моди одна від другої. Так що довгі строї залишились тільки в церквах. В наших часах, щоби зобачити старинні моди, то мусимо піти до музею, або до театру. Святі ризи, котрі й досі зістали заховані в церквах католицких т. и. можемо завдячить старинним модам, але не установлено Христом або Його учениками. Ці строї, котрі бачимо в католицких церквах є загальним строем в IV в. по Хр. греків та римлян. Біла довга сукня або „alba” це убір як у чоловіків так і жінок. Фелон є наслідком старинних плащів. Єпітрахиль це є любимий грецький шаль. Наколи ці строї стратили свій характер моди, то духовенство це всебе затримало і дало ім назву святі ризи, котрими й досі в церквах послужують.

(Далі буде).

Біблійні питання і відповіді

(Веде І. Петраш).

1. Питання. Римлянам 10, 6-7: „Не кажи в серці твоїм: Хто зійде на небо? (се єсть Христа звести додолу); або: Хто зійде в безодню? (се єсть: Христа з мертвих угору звести). Стадницький.

Хто зійде на небо? Хто зійде в безодню? Як це розуміти? Читайте так: А та, що від віри праведність здобута через віру в Христа, Рим. 5, 1, перестерігає самоправедних і так говорить, як Мойсей (5 Мойс. 30, 10), задля того не кажи, не думай в серці твоїм: Хто зійде на небо аби мені Христа звести на землю, для мого переконання і утвердження моєї віри. Так не кажи, бо це є мова безбожників... Або: коли думаєш і говориш в серці твоїм: „Хто зійде в безодню, на дно зовнішньої темряви, або в глибину невидомого світа, аби довідатись способу пояснення чоловіка з Богом, або видобути з неї скриту тайну людського спасіння... В часі Нового Завіту це є марна і не потрібна журба, котра нічого більше не означає, як Христа з мертвих в гору звести. Але віруючому таких доказів вже не треба, бо він вірить і знає, що Христос вже воскрес для нашого оправдання (Рим. 4, 25, 3, 24-25), і велів проповідувати народові і свідкувати, що Він є призначений від Бога суддею живих і мертвих. (Діян. 10, 42). Дятого не кажи й ти: „Хто вже був в небі“ щоби пояснив, як там є, або хто вже був в неклі, аби доказав, що там є домівка безбожників.”

2. Питання. Одкр. Йоана 22, 2. „А посеред улиці його, та й по сей і по той бік ріки — дерево життя, що родить овочі дванайцять (раз), і що місяця свій овоч дає, а листе з дерева на сціленне поган.“ Як це розуміти? Кобрин.

Читай так: „А в городі Божім посеред вулиці його, котра веде через Новий Єрусалим, котра є образом утраченого раю Божого“, та по сей і той бік ріки, духовного життя, ясну, як хришталю, що виходить з престола Божого і агнецяго (вірш 1) перетинає вулицю на дві часті, по її боках зеленіє дерево життя, приставляє Ісуса Христа, Котрий своїм стражданням і смертю стався нам спасенням і життям, що родить овочі дванайцять раз, себ-то, що місяця без перерви цілий рік, чи цілий вік — без кінця. То є дари Христової ласки, для дванайцять поколінь, духовного, нового Ізраїля, на котрих через службу дванайцяти апостолів без перестанку зливав (Діян. 2, 11, 17, 26-28; 3, 5, 12, 21), а листе з цього чудотворного дерева призначене на зцілення зіпсутої натури поган.

Новий Єрусалим є образом утраченого, а тепер ще краще відбудованого Божого раю. А ріка чиста, як христалю (22, 1; Іоїля 4, 18; Єзек. 47, 1; Зах. 13, 1) є образом Святого Духа, котрий від Отця і Сина сходить і тече для всіх жителів Єрусалима, котрий в кінші доріг Божих пересякне і оживить все твориво земне (Рим. 8, 18), аби Бог був усе в сьому. (1 Кор. 15, 28; Рим. 11, 36; Єф. 1, 9-10).

А дерево життя з його безконечними і чудовими овочами представляє Христа, то дерево життя, що стояло в се-

редині Едомського саду (1 Мойс. 2, 15), а що до многочисленности дерев, котрі два ряди стоять над рікою, символізує присутність Христа в цілім Єрусалимі, в Котрого тіні праведні будуть ходити і Його овочі зпоживати . . . котрими повсячасно будуть відживлятися і відсвіжуватись.

Навіть листе цього дерева є чудотворне, то є слова ласки і любови, котрі уздоровляти будуть слабости поган, себ-то тих, котрі під час тисячалітнього царства будут спасені з поган, котрі як новий народ на нову землю в свої натурі принесуть з собою і свої деякі слабости, але листя, слова ласки і любови Божої уздоровить і їх цілком.

Блаженні ми, котрі маємо так багато ласки, спасіння, нагоди і часу свершатися у всякі благодати, аби й ми в нове небо, на нову землю не лише, як нові люде, але як царі і священники могли ввійти. (Одкр. 1, 6; 1 Петр. 2, 9).

3 праці на ниві Божій.

Урочистість св. хрещення в Озерянци.

Завше так було і є, що після страшних бур і дощевих злив буває тиша, гарна погода, світить сонце, а люди тішуться і радуються; так сталось і в нашій громаді.

З самого початку моєї праці пережили ми багацько бурь і терпіли багацько від ворогів Правди, але з помочю Божою все те пережили, а тепер наступила радість.

Про гоніння і переслідування писати не буду, тому, що декотрі часописи списували про них широко і далеко, хочу лиш списати вам, брати, тільки про радість, котру ми мали в дню 9-го вересня 1928 р.

День, в котрім ми мали таку велику радість, хай зістанеться в пам'яті на довгий час, а се тому, що дочекали жнив і збору дозрілих плодів з нашої сьогорічної праці на ниві Господа нашого Ісуса Христа, а також і тому, що був у нас з женою бр. А. Чаплік зі Львова.

Погода була цього дня дуже гарна. О одинайцятій годині перед полуднем всі члени нашої громади і гості були зібрані і готові до походу на рку. Коли були вже всі готові помолились і рушили в дорогу. Ідучи через село Озерянку і Зарудє, співали хором, а ехо прегарних духових пісень неслоь широко і далеко, та скликало прагнучих бачити правдиве і святе хрещення. Комендант поліції Паньствової Ян Високовський також йшов з нами до місця, де стояли вже дві палатки і много зібраних людей. Присутність коменданта викликала велике здивовання серед католиків. Можна згадати й про те, що колись то ми не мали

права у власних домах збиратись, а коли збирались, то при зачинених дверях і вікнах, як верші християне в катакомбах без світла під землею; так й ми заносили наші молитви до Всемогущого, просючи про ліпшу будучність. Молитви вислухав Господь і відповів. Спеціально на урочистість прийшли також і слідувачі пани: дерактор школи з жінкою, панство з двора і деякі жида.

Зібрання почалось хоровим співом. Після співу і молитви я прочитав місце з св. Письма Мат. 3, 5-6 вірш і пояснив коротко, хто ми такі. Потім забрав слово бр. Чаплік і перед кількома сотнями зібраних людей говорив і поясняв про хрещення дорослих людей. По окінченню проповідей одинадцять кандидатів перейшли Св. Хрещення по приміру Самого Ісуса Христа, Мат. 3, 15. Дуже радісно було видіти і чути, коли новонавернені один по другому занурялись в воду (Кол. 2, 12; Рим. 6, 4), а хор співав пісню: „У Христа хрестившись, у Христа одягнувшись Алилуя.“

По хрещенню знов всі з радісними піснями йшли назад додому, де бувають наші загальні зібрання. Тут було переломлення хліба — Вечеря Господня і коротке наставлення новоохрещених братів і сестер, котрі також багатьма молитвами були віддані в руки Господеви.

Цей день довго буде в нашій памяті, бо очи наші бачать живі овочі нашої праці, коли 11-ть душ віддали свої серця Ісусу Христу. Вас, брати і сестри в Христі просимо: моліться Богові про нас і нашу роботу. Ми віримо, що в майбутньому Милосердний поведе нас далі і далі. Амінь.

І. Семенина

Дня 26 серпня ц. р. діти Божі в **Раві Руській** переживали велику радість, бо равський збір прийняв 9 осіб до церкви Христової, котрі перед Богом і багатьма свідками звязали свій союз через св. хрещення з Господом Ісусом. Були тут гості з ріжних зборів, як також багато місцевих слухачів. Брати і сестри з Забір'я прийшли з своїм хором, котрий відспівував гарні хорові пісні на славу Богу. Мали ми також гостей з села Дахнова, пов. Любачівського, котрі йшли і їхали майже цілу ніч, аби бути на цім великім зібранню. Многі з місцевих слухачів чекали по чотирі години, бажаючи подивитися на хрещення. Словом служили слідувачі брати: М. Цьох, І. Підгорецький і В. Перетяко. Останній уділював над увірувавшими обряду хрещення. Всі присутні пильно приглядалися, як на біло убрані кандидати один по другому входили до води і визнавали Ісуса, як свого особистого Спасителя. Робили вони це не з примусу, але з доброї волі, та любови до свого Відкупителя, Котрий Сам заповів: „Йдіть же навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця, і Сина

і Св. Духа, навчаючи їх додержувати всього, що Я заповідав вам" (Мат. 28, 19-20).

По хрещенню всі вірні відправились до місця, де відбуваються зібрання, а щоби відбутися всім разом прийняття нових членів до церкви Христової, післячого відбулася вечеря Господня. Слава Господеві, Котрий був з нами.

Дорогий читачу, справді Господь є той самий і днесь, Котрий ходив своїми святими ногами по землі. Він нам дає побіду, за що Йому слава. Він также дасть побіду й тобі, коли придеш в простоті до Него. Просимо про молитви всіх вірних дітей Божих, щоби Господь на далі спасав грішників, а дітям своїм додав сил в праці на ниві Його.

Присутній

Чорногузи, Буковина.

Дорогий Брате В. П. Упокій вам від Господа Ісуса Христа. В нас ще двоє прийняло хрещення в селі Ванилові, де охрестилось попередньо 12 осіб зібраних з ріжних сіл.

У нас в одній сестри, котра прийняла хрещення 8 вересня ц. р., вмерла дитинка, але притор (заступець старости) не дозволив, щоб баптисти хоронили. Я пішов з нею до нього, де він мене вилаяв і заявив, що вона не є баптисткою, як й всі котрі хрестились на 8-9, бо він ще не вирішив про їх виступлення з православя, хотяй їх заявлення в него знаходились вже на 16 день перед хрещенням. А за це, що я посьмів за нею прийти до нього, виточив на мене і брата, що хрестив увірувавших, процес. А дитинку мав хоронити батюшка на православнім цвинтарю. І так я маю два процеси. В день похорону в неділю 16 вересня в 11 год. браття і сестри по зібранню пішли на похорон. Ввійшли до храму, склонили коліна й молились, а опісля стали по одній стороні і приглядались, як ці хрестились рукою, цюлували й молились по православному. На цвинтарю, як тільки свящ. окінчив, сестра — мати умершої дитинки, впала на коліна, а за нею всі і щиро з слізми на очах молились, окінчуючи піснено: „Святий Боже.“

Присутні притихли й слухали молитви і пісні, а відтак загомоніли: та це вони моляться до Христа ліпше, як ми, і вірять, а не толочуть, як нам нашептано і славили Бога. Після похорону чотири душі прийшли на зібрання. Але старшим села це не сподобалось і громада виточила мені процес за пропаганду і неспокій на їх цвинтарю. Отже це вже 3 процес против меї особи. Це мені замість хліба й одягу, аби Господь прославлявся.

Мир вам і всім з вами від Господа Ісуса.

Ваш меньший бр. К.

Скрентон, Па.

Дорогий Брате, мир вам від Господа. Луки 24, 1.

Доносимо вам, що ми сестри скрентонської церкви, маємо молитовні зібрання кожного четверга о 10 год., на котрих то зібраннях читаємо слово Боже, співаємо пісні і молимося. В молитвах наших ми приносимо й всіх вас, наші дорогі браття і сестри, за океаном. Читаючи за ваш духовний подвиг, ми радуємося з вами і просимо Господа, щоб подав вам більше сил боротися з всяким гріхом і неправдою.

На остатнім нашім молитовнім зібранню, сестра А. П. перечитала нам листа, писаного бр. В. К., котрий є уміщений в 7 ч. П. П. О, ми не можемо невідчути нужди нашого брата, котрий далеко від нас тілом, но духом з нами. Отже ми сестри постановили післати нашому бр. в Христі маленьку поміч в сумі 5 дол., а 2 дол. на П. П. для тих осіб, котрі хотілиб читати та не мають чим заплатити.

Ми дякуємо Вам, брате, що умістили нашого попереднього листа до П. П. Є це для нас великою радістю, коли можемо щось зробити для дітей Божих. Рівнож радіємо Вами, що працюєте в винограднику Божому. Нехай Господь вас благословить на далі в Його праці. Ми, сестри всіх читачів П. П. щиро поздоровляємо. Ваші в Господі.

За сестер підписалась, секр. А. Пуховска.

Бур'яни на усякім ґрунті.

Знаємо, що бур'яни ростуть на усякім ґрунті. Коли ви розкопаєте землю, то знайдете ті сім'ячка, від котрих ростуть бур'яни. Але ці сім'ячка можуть сходити в погоду сонячну і дощ. Так само насіння бур'янів можуть бути і в нашім серці, в нашій природі, глибоко сховані навіть для нашого власного ока. І як тільки з'являться сприяючі обставини, ці сім'ячка дають поросток і ми бачимо зло в самих собі. Тому-то обов'язково треба пильнувати себе. Диявол не спить ніколи, і він все переслідує нас. Але коли ми стаємо проти його, то він утікає. (Яков. 4, 7).

I. С.

П'яні.

Два мужики, забагато випивши, підійшли одної ночі до ріки, де був привязаний їх човен, маючи замір вертати до-

дому. Вони ввійшли в човен і почали робити своїми веслами. Вони гребли всю ніч, дивуючись, чому вони не можуть дістатись на другий беріг. Коли ж почало світати, вони ствердили, що не відв'язали човна від берега. Так гріх тримає людей і не пускає вперед.

Пер. І. С.

Божественно проваджені.

1. Його оком. Пс. 32, 8.
2. Його радою. Пс. 73, 24.
3. Його потугою. 2 Мойс. 15, 13.
4. Його рукою. Пс. 78, 72.
5. До всякої правди. Пс. 25, 9.
6. Завсігди. Пс. 40, 11.

ПОКВІТУВАННЯ.

Жертви на будову молитвеного дому в Гійчу зложили слідуєчі збори і поодинокі особи: Збір в Вільках Мазовецьких — 51 зл., 60 гр.; Рава Руська другий раз — 40 зл.; Салаші — 21 зл. 20 гр.; Озерянка — 65 зл.; Д. Миколай з Франції — 34 зл. 20 гр.; Гр. Кобрин — 5 зл.; В. Папуга — 5 зл.; Ф. Зьомко — 5 зл.; Єв. Кобрин — 5 зл.

Всім жертводавцям складаємо щирю подяку і просимо о дальшу поміч.

Комітет будови.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництві „Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й написати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли вже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідуєчу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати на слідуєчу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutsze, Łódź, ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutsze.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, И ЖИТТЄ” (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди” виносить: Річно — 3 зол. 60 гр. На пів року—1 зол. 80 гр. На квартал—90 гр. За границю—1 дол. на рік.

Ч. 12

Грудень 1928 року

Рік 2

„Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос
Господь, у городі Давидовому” (Лук. 2, 11).

Там у Вифлиемі в убогім вертепі,
Спаситель Христос народився,
В тілі: як людина і в яслях на сні,
Господь і Творець наш явився.
Зоря ясна з неба проміння спускає
І ангели пісню співають:
„Слава в вишинах Богу і на землі впокій”
Велику всім радість звіщають.
Пастухи на полі мирно собі спали
І ім світлий ангел явився,
Тихенько промовив — „не бійтесь,
Вам нині Спаситель — Господь :
Брате мій і друже, сестро дорога!
Послухай!.. той голос тебе тако-ж кличе:
„Нині в твоім серцю Я хочу родитись
І жити в нім буду, жити буду вечно.”
Він покинув славу у Отця на небі
І прийшов на землю, людям покорився,
Пастухи убогі Його привитали
І другим сказали, що Спас народився.
Три царі приходять з далекого краю
Дорогі дарунки приносять.
Спокій душам вічний і радости-щастя
Для себе у Господа просять
Богаті — убогі: всі придіть до Него!
Як діти Йому покоріться,
Він кровю святою з гріхів вас омие,
До Спаса Ісуса горнітьесь.
Не знаючи Бога я довго блукала,
Шукаючи щастя й долі,
І ворог лукавий тиснув моє серце,
В кайданах гріха і неволі.
О, Він милосердний — мій любий Спас
Побачив сльозу сиротини,
І тихо промовив через своє слово:
„Прийді, Я тебе не покину.”
І нині о, Боже, Тобі буде слава
Нехай в простоті мого серця,
Дай для Тебе жити, Тебе прославляти.
Ти радість моя, моє щастя.

М. Абрамовіч.

Веселе посольство Ангелів

(Лук. 2, 8-20).

Майже нема у світі такої держави, який би не мав назовні у чужих державах своїх політичних представників чи посольств, котрих завданням є репрезентувати її інтереси в чужих державах.

Такі послы мають уповноваження говорити в імені своєї держави перед чужинцями, котрі мусять з ними рахуватись, немов із самою державою. Такі послы мають право пертракувати з даними державами в кожній ділянці життя, себ-то: навязувати приятельські дипломатичні та торговельні зносини із своїми дальними й ближчими державними сусідами.

Отже ж посольство, це дуже важлива річ, котру не аби хто може сповнювати; бо тут розходиться про добро чи шкочу для даного народу. Зле посольство може багато зашкодити в приятельських зносинах з сусідньою державою.

Тому кожна держава старається вислати в чужі краї як найкращих дипломатів, котріб її репрезентували назовні у всіх ділянках політичного чи економічного життя. Але нема таких послів, котріб не мали своїх додатніх і відімних сторін, бо кожний чоловік, хочби був наймудрійший, має свою слабкість, через котру нераз поповнює великі помилки.

У св. Євангелії читаємо також про ангельське посольство, котре Цар над царями післав один раз на землю із цілим небесним воїнством.

Тому хочемо звернути нашу увагу на повищий предмет, та застановитись, а се:

І. Для кого це посольство було післане?

Наш Господь яко Всемогучий Цар у своїх справах цілком инакше поступає від земських царів чи дипломатів.

Як нам відомо, держава висилає своїх послів із повновластями до чужих країв, і ці послы складають перш за все свою візиту управителеві данної держави, до котрої прибули репрезентувати свій нарід.

Отже ж Господні послы не були такі, як земські, й цілком инакше поступили в полагодженню справи свого післанництва.

Се були послы повні розуму, премудрости, без помилок, справедливі, чисті й святі Ангели, котрих Бог прислав один раз на землю з дуже важним післанництвом.

Однакож ці послы не були післані до вельможних царів чи політичних дипломатів, котрі верховодили народом. Ні! Вони не були післані до гордых магнатів і мужних цього світа, котрі покладали свою надію на власне „я” та на зникаючу славу.

Тому то Бог до владців цього світа своїх послів не післав, понеже справи царства Божого суть далеко більшої ваги, від дочасних справ чи то політики світа.

Цих послів післано не до князів народа, а до бідних, опущених і маловажних пастухів, котрі ноччю сторожили своєї отари.

Може читачеві буде дивно, що Бог, як Цар найбільшого царства, післав своїх послів до малознатних людей, котрі не посідали жадного значіння. На се маємо ясну й рішучу відповідь, чому то було так, а не инакше. По перше, для того Бог післав своїх послів до пастухів, бо вони під час так важної хвилі не спали; а друге те, що в очах людей понижене, то в Бога вивищується. „Безсильне світа вибрав Бог, щоб осоромити потужне“ (1 Кор. 1, 27).

II. В якій цілі це посольство було вислане?

Знаємо, що посольства земських держав суть чисто політичними, в той час посольство ангельське сповнило свою місію далеко більшу чим політичну.

Воно прийшло повідомити засмучених та обтяжених душою про „велику радість“, якої вже через чотири тисячі літ багато поколінь напруженно чекало. Воно принесло веселу новину, про народження Христа, Котрий об'явився світові.

Як бачимо це безумовно найкраще посольство повідомило земних людей про велику любов всевишнього Царя Бога, котру об'явив людям у виповненню своєї обітниці. —

Від цих послів пастухи, а потім і світ довідались, що народжений Месія є Царем над царями, в царстві Котрого суть рівні права, любов, справедливість і добро для всіх людей без ріжниць походження.

Це посольство знаменито зрепрезентувало царство Того, Котрий у своїм царстві не тільки є Царем, але й Отцем вічності; Котрий пригортає кожного до свого отцівського повної любови серця, даючи потіху для всіх сумних.

Чиж не радувались серця пастухів з так знаменитого післанництва, котре їм так обширно об'яснило суть новонародженого Царя? О, так! Їх серце радувалось, коли почуло, що народився їм „Князь мира“, в царстві Котрого зникне ненависть, нахабство, утиснення, кривдження слабшого, та пролив крови. За Ним тужили всі народи, бо в світі панувало одно безладдя та безправство, котре тягнуло за собою сотки тисяч жертв, а ще більше насильне кривдження поневоленних.

З цього посольства так багатого в новину не лишень радувались туземні люде, але ще більше тішились Ангели, та всі сили небесні, що „народився людям Спаситель.“

З цієї великої радості всі воїнства хвалили Бога за так чудову любов, радіючи, зі співом говорючи: „Слава на

вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволення.“

Тому на закінчення заходить ще одно питання, а се:

III. Як пастухи застосувались в відношенню до цього посольства?

Слово Боже нам говорить, що хоч пастухи ніколи такого посольства в себе не мали, то однакж вони прийняли його з повною вірою, та глибоким довірям до їх новини, котру вчули від небесних амбасадорів. Бачимо, що пастухи цього посольства слухали з увагою. Вони не ждуть на дальші вістки, але встануть, та спішать у Витлеєм, де родився довго очікуваний Цар. Ще з більшою радістю та ширим серцем розповідали про цю веселу новину, котру одержали від небесного посольства.

О, український народе! Візьми приклад від тих повних радости пастухів, та прийми цю радісну вістку, про народження Христа, котру і сьогодні той небесний Посол Дух Святий приносить тобі. Так Спас для тебе прийшов у світ, щоб тебе висвободити з неволі, та дати тобі руку спасенної помочи. Прийми цю вістку з повним довірям, як ці пастухи, а опустить тебе тяжка недоля, та душевний тягар, полученій з тугою.

Длятого бо Христос народився, щоби принести у світ потіху пригнобленим, а поневоленним визволення. Радуйтесь з цього, та зробім з наших сердець ясла, в яких новонароджений Христос має спочивати, а тоді заплаканий та несправедливий світ заміниться у бажаний рай.

М. Л.

Коли хто не народить ся звиш, не може видіти царства Божого.

(Йоан 3, 3-8).

Коли надійшов час виповнення Божої обітниці, прийшов Спаситель на землю, щоб дати свідоцтво Правдї, щоб через таку привести людей до Бога. Його метою було спасти людство з недолї рабства, темноти та насилля вельмож; завести рівність і братерство, бо людство в такому стані як до Його приходу дуже далеко віддалилось від Бога, служачи гріхові.

Передовсім Христос пішов до людей низької верстви, котру вельможі понижили, та вкинули її в безодню неволі і визиску.

Христос, як Божественний Післанець прийшов на землю,

щоб проголосити поневоленням гріхом свободу й усіх визволених привести до Бога тих, котрі пізнали Божу справедливість.

Ісус з великим жалем ливився на понижене людство, котре понижив гріх, змінюючи його, щастя у долину плачу та взаємного розбрату. Ще більше Його це боліло, що князі й провідники народу ненавіділи спасенної науки Христа, відкидаючи таку та відвертаючи нарід від дороги визволу, та муючи шлях до ца ства Божого на землі.

Хотяй провідники й князі народу знали, що Христос є Тим, Котрий прийшов спасти народ та знести горби, а вирівнати долини, то всетаки ставили Йому перепони в Його змаганню. А то лишень длятого, що Христос пішов до нищо верстви людей.

От маєм такий доказ, що Никодим князь і навчитель Ізраїля прийшов задля людської слави до Ісуса під ослоною ночі, хотяй знав хто Ісус є. Цей визнав Ісусові: „знаємо, що Ти прийшов від Бога“, однако ж встидався цю правду визнати прилюдно, на що йому Спаситель дав рішуче усливля увіходу до царства Божого.

Никодим хотів розуміти і знати про це царство Боже, та яким робом можна статись горожанином, однак його спіяла слава людська й особиста повага.

Христос бачучи його серце омотане гріхом та духовною темрявою, каже йому про необхідність новонародження, себто комплетної зміни життя.

„Коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого“ (Іоан. 3, 3).

А чи Никодим зрозумів ці слова Учителя Ісуса? Ні! Він хотяй учив других, то цього не зрозумів, наколи з великим здивованєм питає: „Як же може чоловік старим будши народитись? хиба може в утробу матери своєї з. ов увійти і родитись?“ Оскільки „учитель Ізраїлів“ цього не зрозумів, то що казати про тих, кого він учив?

Однакож Христос знов потверджує свої слова: „Істино, істино, говорю тобі: Коли хто не родить ся от води й Духа, не може ввійти в царство Боже“ (Іоан. 3 5). Длячого ж Никодим був здивований цими словами, та чому таких незрозумів? Тому, щ, був тілесний, та на його очах висіла сітка гріха й душевне змагання до любови світа.

Длятого то Христос вимагає народження звиш, бо тілесний і не відроджений чоловік є нездібний для Бога, а здатний до самолюбства, то погоні за дочасними скарбами. Невідродженна людина є здібна розношувати темноту, поневолювати слабшого, робити кривду близьньому, але зате жис без Бога. „Роджене від тіла — тіло, а роджене від Духа — дух“ (Іоан. 3, 6).

Хотяй Никодим був високо вченим, то однакож Христос обясняє йому про народження немов малій дитині. Отже

тілесний чоловік не може розуміти Бога, ані річей духовних (1 Кор. 2, 14). Він жиє в неволі гріха, далекій від Бога, та не може чинити волі Божої (Рим. 8, 5 і 8). Без відродження людина жиє без Бога, хотяй є побожною, та служить гріху (2 Тим. 3, 5. Йоан. 8, 34). Тому то Христос так рішучо вимагає відродження: „Мусите ви народитися звиш“ (Йоан. 3, 7).

Як нам знамо, що люде вчасі Христа мали закон і знали Його літеру, то однакож панувала неправда, а гріх царював в них, через що вони стались синами перекору, Єф. 2, 2, та завше противились Богові.

Невідроджений чоловік є завше любимцем світа й про царство Боже чи про свою щасливу вічність не думає, через що у своїй засліпленій любові до світа стається ворогом Божим (Як. 4, 4).

Ціллю Христа і Його науки є спасіння душі кожної людини, бо на це й прийшов Христос: „щоб спасти то, що було загинуло.“ Ісус хоче сполучити людей через Себе зі своїм Отцем, де є для кожної людини віковічне й щасливе царство Боже, до котрого вхід є через народження звиш.

Отже, дорогий читачу, подумай над цим, чи ти вже коли чув, та застановився що таке народження звиш, котре тобі запевнює вхід до царства Божого та особисте щастя?

Ти хочеш бути любим Богові й по скінченню туземської мандрівки увійти до царства Божого, то мусиш народитися звиш, т. є. змінити своє тілесне життя на духовне, навернутись до Бога, бо цього Сам Христос вимагає. —

Оскільки такі услівя входу до царства Божого, то нема можливости, щоб їх відкинути, хотяй би навіть всі народи із усіма своїми фільозофами почали ту правду відкидати, то вона лишиться незмінною.

Хто не народиться звише від Духа Святого, той не увійде до царства Божого й не буде спасенним, як каже Сам Христос.

Це дуже важна річ, бо ті, котрі два рази народяться, — раз умруть, а ті котрі раз народяться — два рази умруть.

Н. Н.

Унія на березі пропасти

В повоєнних літах світська преса посвячує багато місця у своїх часописах церковному життю уніяцької церкви в Галичині. Як українська так і польська преса часто та пекучо застановлюється над проблемою унії, котра як видко доживає свої послідні часи, для якої шукають необхідного рятунку.

По думці преси найбільше захитали унією Баптисти, Методисти, а до цього прилучилось біжучого року й православіє, котре задало уніяцькій церкві болючий удар, через що перемиська дієцезія найбільше потерпіла, бо в ній перейшло на православіє аж 40 парохій, як подає „Діло” в 140 числі.

„Слово Польське” з 12-9-28 посвячує унії статтю під драстичним заголовком:

„Унія в боротьбі з православієм, ціль подорожі метр. Шептицького до Риму.”

Ціль подорожі метр. Шептицького до Риму була, як доносять, справа занятя становища відносно сектанства, що шириться в страшний спосіб, як методизму, анабаптизму, між греко-католиками, як рівнож і справа православія, а це не лишень в Польщі, але й поміж емігрантами за Океаном.

Для вдержання вірних греко-католиків при унії має створитись патріархат, керований греко-кат. кардиналом. Його завданням буде вибити з рук приклонникам православія головну зброю: а се заперечити мнимому змагання Риму до златинщення церкви через заховування засад всхіднього обряду. Вступну працю має перевести ксь. метр. Шептицький, а останні внески мають вийти від синоду греко-кат. єпископів, який заповіджено на терені Чехословаччини.

Оточення ксь. Шептицького уважає такий спосіб залагодження справи за одиноку дошку порятунку для унії в борбі з православієм і сектанством.

Як доносить „І. К. С.” у цілій цій справі і заходах в Римі допоміг метрополитові Шептицькому архієпископ Теодорович. Первим патріархом має бути метрополит Шептицький, наразі з осідком у Львові, а опісля патріархат мають перенести до Риму.

Як із повищого подання виходить через нас свого часу застереженого, про номінації метрополита Шептицького кардиналом і його покликання на становище голови всхіднього патріархату підтверджується.”

От які некучі заходи роблять римські прислужники, щоб рятувати захитану вже в коріннях унію. Вона подібна до дерева, якому підтято коріння тай немає чого держатись, а змушене впасти. Чиж не смішні ті пусті фразеси якими послугується уніяцька церква, твердючи: „Наша церква є збудована на Петрі, котрої ворота лекольні не переможуть.”

А тут вже навіть і скрайно клерикальні часописи не тають, що їх церква хилиться до заглади.

Тут мусим навести слова висказані Спасом: „Усяка рослина, що не насаджував мій Отець небесний викорениться” (Мат. 15, 13). „Бо коли від людей рада ся, або се діло, то обернеть ся в ніщо; коли ж від Бога, то не здолієте його знівечити” (Діян. 5, 38-39).

А що важнійше та пожалування гідне те, що унія не в Бозі шукає свого рятунку, а в Римі, та через повище наведені слова, вона скязана на безумовну загибель.

Псальмопівець Давід каже: „Не надійтеся на князів, на сина чоловічого; нема в його спасіння!” (Пс. 146, 3).

Натомість уніяцька церква „за одиноку дошку рятунку” уважає іменования Римом еп. Шептицького всхідним патріархом, котрому Рим буде диктувати такт боротьби о запевнення унії.

„Нема премудрости, ні розуму, ні ради в того, хто противен Господеві”, каже Соломон, Пр. 21, 30.

Своїм віруванням уніяцька церква противиться Господеві, бо відкинула Правдиву Голову церкви, що на небі, Христа (Єф. 5, 23), Котрий є присутний із своїми вірними „по всі дні аж до кінця світа” (Мат. 28, 20), а вона вибрала собі голову в Римі, котрої держиться, як тонючий бритви. На ню покладає свою надію рятунку, через що п.нижає Господа.

„Так говорить Господь: Проклята людина, що вповає на людей... а серце її цурається Господа” (Єрем. 17, 5-6).

„Блажен чоловік, що вповає на Господа, що його надією Господь” (Єрем. 17, 7-8).

На підставі повищих слів ми рішучо скажем: нехай Рим номинує навіть і сто патріархів на Галичину, то таки не здоліютьвилічити смертельно хорої унії, бо її провідники не в Бозі шукають своєї зашити, а в Римі, в чоловічій та людській славі.

„Бо всяке тіло, як трава, а всяка слава чоловіча, як цвіт на траві: зісохла трава і цвіт її упав” (1 Петр. 1, 24).

Всі духовники учать і кричать з амбон: „Нашої церкви ворота пекольні не переможуть”, а в це ані один духовник в голові з єпископами не вірять, бо на всі боки з обави кидаються рятувати тонючу церкву, але на жаль не в Господа шукають помочи, а в підкопанім Римі. —

Оскількиби в це вірив, напр., Шептицький, тоби своїх підданих потішив словами: Не біймось! бо „Коли Бог за нас, хто на нас” (Рим. 8, 31), а що в це він не вірять, то й шукає в Ватикані рятунку.

Про Христову церкву нема що боятись, бо слова Христові: „Ворота пекольні не переможуть її.” Христос не даремно їх виповів, бо Його слово не йде на марно. (Мат. 24, 35. Ісаї 55, 11).

Христову церкву має своє прибіжище, та хотьби земля зворушилась й гори захитались, то вона нічого не злякається,

Пс. 46, 1-2, як то сучасно уніяцька церква за своє існування тревожиться.

„Господь сил небесних з нами, висока твердиня наша Бог Якова“ говорить псалмїста. (Пс. 46; 7).

Наколиб перві християне шукали свеї зашити у вельмож сего світа, так напевно й слїду не булоби по християнствї.

Ми радимо нашим побратимам уніятам щоб вже раз зірвали з Римом, а свої очи звернули не на Ватикан, а на Господа. Також і уніяцьким провідникам радимо, щоб вернулись цілим серцем до Господа, та не шукали свого рятунку в латинськїм Римі, а в Господі, та перестали приподоблюватись Римові, а зачали служити Господеві й своєму пригнобленному народові. В Спасителю Христї найдете свою радість, щастя та рятунок й визволення з грїха. (Иоан 8, 36). Наколи так поступите, то й тоді не будете більше побоюватись про існування вашої церкви.

А що уніяцька перква вибрала смертельну голову, тому й з ньою виставлена на смерть. „Христос пробуває по вік“, а з Ним Його церква побїджує все, та не боїться жадних надприродних сил, як се бачим уніяцька — навіть людської.

Навернїться до Христа та знайдете в Христї духовний спокій, певність спасіння, бо до Риму є багато доріг, а до неба лишень одна. (Иоан. 14, 6. 1 Тим. 2, 5).

М. Лютий

Діяннїя Святих Апостолів

Євангельска історія в формі гомілетичнїй.

(Потрійне свїдоцтво апост. Петра про Христа. Діян. 3, 12-27).

Апостол Петро й Йоан, котрі силою Божою уздоровили кривого і тим самим споводували, що до них збігся народ, аби подивитись на чудо і на чудотворцїв. Апостол Петро використовує цю нагоду і видає потрійне свїдоцтво про Христа:

1. Він свідчить про Христа, що Він є паном усіх чудес.
2. Що Він є Спасителем усіх душ.
3. Що Він є звершителем усіх обітниць.

I. Він є Паном усіх чудес.

1. Не власна сила апост. зробила це чудо, що кривий може ходити (в. 1-2), це зробила віра кривого і апостолів, котру згуртували на Христа (в. 16).

2. Ісус Христос сам є найбільшим чудом — Він є чоловіком, однако Сином Божим — від своїх відкинутий, від поган оправданий, убитий й знов живий — для того віра в Нього робить такі чудеса (в. 13-15).

3. А як є з нашою вірою, браття, христіяне? Чи наше житте й наші діла видають овочі живої віри для живого Бога.

Дальше свідчить апостол Петро про Христа:

II. Що Він є Спасителем усіх душ.

1. Ці засліплені, що відкинули Христа, тепер не мали права сподіватись помочі від Господа, але любов Божа і ласка Христова не відмовили спасіння. Так ще й тепер діється, ті, котрі себе мають за найліпших і недостойних ласки спасіння є найблищими (в. 17-18).

2. Хто касть-я, тому будуть прощені гріхи. Хто навернеться до Господа, то прийде для нього духовне підкріплення, для дальшого послушеньства (в. 19-31).

В кінці свідчить апостол про Христа:

III. Що Він є звершителем усіх обітниць.

1. Ісус Христос є пророком, про котрого говорить Мойсей і всі пророки, про котрого свідчили, що хто Його не буде слухати в народі Божім, не буде мати части (в. 22-24).

2. Коли Ісус Христос, яко Спаситель народу Божого прославляється, то це відноситься лише до їхнього тілесного походження, яко сини пророків, — але ті, що з віри сталися народом Божим, Він над ними, в них і через них звершить усе, бо Бог Сина свого Ісуса післяв благословити вас (в. 25-27).

Всі дари, всі сили і благословеньства плывуть з Христа, на усіх віруючих в Нього й відроджених з Нього. (1 Кор. 1, 30).

I. Петраш.

(Далі буде).

Засади віри

Зібрав В. П.

III. Про упадок людини.

Віriamo, що чоловік після прав свого Сотворителя ¹⁾, був сотворений в стані святости, самовільно відпав від святого і щасливого стану ²⁾, через котрого упадок всі люди сталися грішниками ³⁾, не з примусу, але власної волі ⁴⁾, і в натурі є цілком позбавлений святости, вимагаючої законом Божим, і цілковито склонний до злого; і тим самим позістає під прокляттям вічної погібелі ⁵⁾, без усправедлення та оборони ⁶⁾.

Місця в Біблії, котрі вчать про це:

¹⁾. 1 Мойс. 1, 27. І сотворив Бог чоловіка в свій образ. 1 Мойс. 1, 31. І бачив Бог, що все, що сотворив, було вельми добре. (Екк. 7, 29; Діян. 17, 26-29; Мойс. 2, 16-17).

2). 1 Мойс. 3, 5-23. І вбачала жінка, що добре дерево на їду, і принадне, очима дивитись і надило тим, щоб усе знати; і взяла плоду з його та й скоштувала і дала чоловікові своєму з собою, і скоштували... І вигнав чоловіка. І поставив на востоці за садом Еденом херувимів з поломяними голими мечами обертасами стерегти дорогу до животового дерева. (Рим. 5, 12).

3). Яко бо через непокору одного чоловіка грішними зробились многі. (Іоан. 3, 6. Пс. 51, 5. Рим. 5, 15-19; 8, 7).

4). Ісаї 53, 6. Всі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою. (1 Мойс. 6, 12. Р ім. 3, 9-18).

5). Єфес. 2, 1-3. ... Між котрими й ми всі жили колись у хотінню тіла нашого, чинивши волю тіла й думок, і були по природі дітьми гніва, як і інші. Рим. 1, 18. Одкривається бо гнів Божий з неба на всяке нечестє і неправду людей, що держать істину в неправді. (Мат. 20, 15. Рим. 1, 32; 2, 1-16. Гал. 3, 10).

6). Єзек. 18, 19-20. Ви скажете: Чом же не переносить син кари за провини батькові? ... Та душа, що грішить, та й вмерти мусить. Син за вину батькову не буде відповідати, а батько не буде двигати вини синові. Праведність праведного зостанеться на йому, та й безбожність безбожного на йому буде. Рим, 1, 20. Щоб бути їм без оправдання. Рим. 3, 19. Щоб усякі уста загородились. і винен був увесь світ Богові. (Гал. 3, 22).

Біблійні питання і відповіді

(Веде І. Петраш).

Питання. Єван. Луки 16, 1-8. Несправедливий володар туземського добра. Такий заголовок може бути тієї історії, над котрою люде вже собі богацько ломали голови, багацько вже писали і викладали. Розуміється, що кожний по своєму, але люде домагаються такого пояснення, аби задоволито їх розум, їх релігійне почуття й їх духовне питання. Длятого треба нам насамперед застановитись: 1) над самим фактом цьої історії, 2) над наукою, яку має для нас Господь і 3) над застосованням цьої науки до нас самих.

Самий факт.

Один багатий чоловік, що мав багацько землі і оливних дерев (оливні дерева, що родять овочі, з котрих роблять олій. (Зах. 4, 3; 5 Мойс. 24, 20; Суд. 9, 9; 1 Цар. 6, 23; Іов. 15, 33; Ісаї 17, 6 і 24, 13).

Отже ці оливні сади і поле віддав пан контрактово своєму приставникові (окоманові), котрому поручив, за певну міру розділити між люде, щоб вони і пан мали користь. Наприклад: хтось взяв певний кусок землі і повинен був з того своєму панові відчислити 80 мір пшениці, а наколи мав і певне число маслин, себ-то оливних дерев, то мусів віддати 50 мір оливи. Але цей приставник був чоловіком несправедливим, срібролюбивим і самолюбивим. Він не був задоволений тим, що йому давав його пан; він, повиш паном визначеної міри, здирав з людей, скільки сам хотів. Наприклад, замість 80 мір пшениці, він брав 100, замість 50 мір оливи, він брав 100. З цього видко, що він любив кругле число. Отже про цю подію довідався пан і „покликавши його, каже йому: Що се чую про тебе? Дай мені перелік і т. д.“ Пан дає добрий йому час до обрахунку, він, як видко, жив десь далеко від свого фільварку, длятого вимагає від нього аби йому доказав на контрактах, скільки він від людей бере. 16, 2. З цього бачимо, що він не кривдив свого пана, а лише бідних людей. Віч пана лише підманював і брав подвійну пенсію, як декотрі ще й сьогодні роблять.

„Що мені робити?“

Так тепер клопочеться цей бідний володар. „Знаю, що зроблю“ — сказав він. Такі люде завше з всього вміють вирукитися. Покликав кожного з довжників пана свого з осібно, котрі ще були не позаплачували, не повіддали свої пайки, котрі на контракті мав написано 100 мір пшениці, казав власноручно написати 80, так, як пан постановив. Хто був винен 100 мір оливи, казав написати лише 50.

Тепер всі ці контракти ніби вже правдиві. Відсилає їх своєму панові, котрий побачив і зрозумів це все, дивуючись мудрості спритного свого окомана, — похвалив його. Не хвалив він його ошуканство та несправедливість, ні, він хвалить лише його муврість, як хитро він себе вимотав з петлі, до котрої він сам замотався.

Який був його плян?

1. Він, під такими обставинами, був змушений своєму панові представити правдиві документи.

2. Він з двох сподівався одного, думаючи так: коли мій пан побачить документи, що вони ніби в порядку, може я остануся на дальше його володарем, а коли б однако пізнав і зрозумів моє шахрайство і мене прогнав, то я тоді піду до тих, що я їм ніби зробив добро і „прийняли мене в господи свої“ (в. 4).

3. Одним словом, він для своєї користі хотів обманути свого пана і добродіятелів своїх.

Яка наука з цього?

„І я вам глаголю.“ До тепер була розмова лише між

правдивим властителем фільварку, його приставником і довжниками їх, а тепер вже починає говорити Господь від себе „І я вам глаголю...”

Ісус Христос справді говорить до своїх учеників, але на цілі мав переважно фарисеїв, котрим Бог поручив свій виноградник, народ ізраїльський, але вони їх лише обдерали, а Бога своїми приписами обманювали, так само як нинішні фарисеї це роблять.

Ісус Христос говорить, що сини віку цього мудріші над синів світла в роді своїм. І каже, робіть і ви собі приятелів від мамони, як той володар, але не дорогою неправди, кривди і шахрайства, але цією мамоною, з котрою люде чи сини віку цього ходять дорогою неправди. Ви робіть нею діла милосердя, а то вже тут на землі будете багаті в ділах милосердя (Мат. 6, 20; 19, 21. Тии. 6, 18), котрі впливають з любови Божої для Бога, тоді ті, котрих ви здобули для царства Божого, приймуть вас у вічні свої оселі. Не тому, що ви може це заслужили, ні, лише для того, що не будуть проти вас протестувати і обвинувачувати вас, бо ви є їх приятелями.

Як буде з тобою?

Де твої діла милосердя? Ти зібрав і цього літа багацько з поля, з дєрева та всього іншого. Скільки ти винен панові своїому? „Суд бо без милосердя тому, хто не зробив милости“ (Яков 2, 13).

З праці на ниві Божій.

Дня 2 верє ня ц. р. відбулося радісне зібрання св. хрещення в селі Майдані, коло Львова. На це зібрання зїхалися браття і сестри з ріжних сіл. Браття з Майдану працюють разом з братами на Вальдорфі. Вальдо ф є це перший збір в нашій околиці, де слово Боже почало проповідуватися. Перше велике і радісне зібрання відбулося з ранку, де всі радувались і ділилися словом Божим. Пополудню всі зійшлися і відправилися на ріку. де малося відбути хрещення. Дорогою йшли всі разом й співали духовні пісні аж прийшли недалеко до води. Коло ріки стояла великий натовп людей і переважно мужчин, котрі вийшли нам назустріч, аби заборонити води. По довшій дебаті ми переконалися, що вони ставлять опір, котрому ми не бажємо спротивлятися. Старшина села забажали від нас війтового позволення, якого ми не мали, бо це перший раз такого від нас вимагали, а війта тоді не було в дома. Отже один брат сказав, що на його сіножати та сама ріка тече де можна буде звершити хрещення. По такій нараді ми скерували тудя, де по-

мимо перешкод ми звершили обряд хрещення над увіруваними особами. Вальдорфська громада радувалась, що 6 осіб зеднались з Ісусом, а умерли для гріха. По зібранню над рікою всі вернули до збору в Вальдорфі, де обходили Вечерю Господню. Слава Йому, за Його поміч в праці над спасінням погибших душ. Просимо о молитви за працю в Вальдорфі і околиці.

Присутний

Лист від Всеукраїнського Союзу Баптистів в Харкові.

До редакції „Післанця Правди.” Дорогі браття! Просимо оповістити через Ваш журнал, що післані нами „Арфи“ і „Нові Завіти“ є подарунком від членів нашого Союзу. На різні адреси післано — 560 Арф і 100 Нових Завітів.

Книги просимо розмістити поміж вашими членами по недорогій ціні, а отримані гроші зужийте на допомогу бідним родинам, потерпівшим від поводя.

Прийміть наші братні привітання.

Предсідатель Союзу — А. Костюков. Редактор „Бапт. України“ — І. А. Кмета-Єфимович. За секретаря — Аркадій Алехин.

ЗАВІДОМЛЕННЯ

Подаємо до відома, що наші брати, делегати на конференції в Раві Руській, рішили продавати надіслані нам Арфи з Харкова по 1 зол., а отримані гроші скерувати бідним родинам, потерпівшим від поводя и градобиття.

ПРОСЬБА і ПОДЯКА

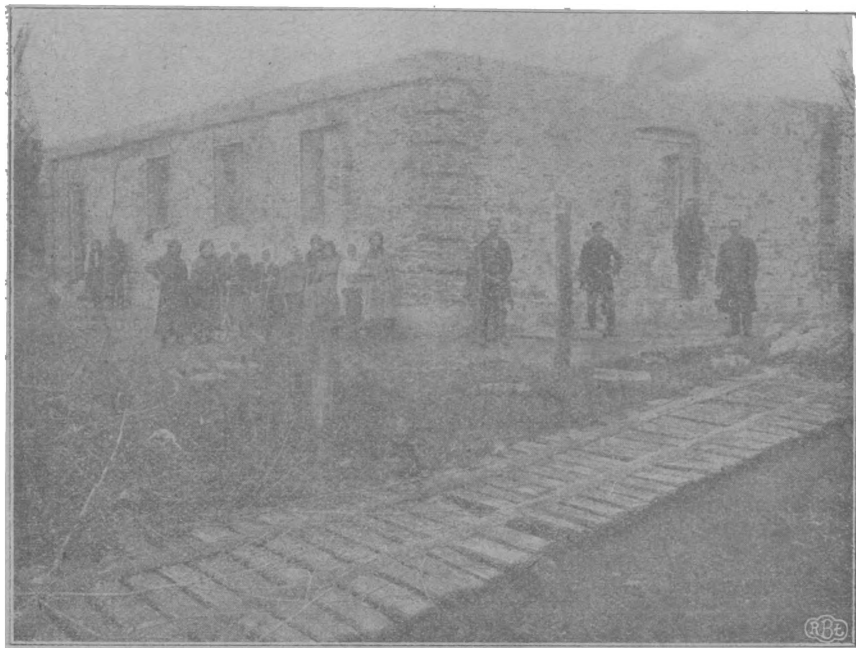
Подаємо в цім чис. П. П. фотографію розпочатої будови молитовного дому в Гійчу, Галичина. Певно, що многи хотілиб видіти його готовим, а особливо брати за границею. Отже по Божій волі можемо сказати, що половина є вже готова, але це лише стіни. Тутейші браття і сестри зробили все що змогли. Мусимо зазначити, що будова подібного дому несе за собою великі кошти, а тут все дороге і ще до того наші віруючі є бідні, але ми уповаємо на Господа. „Бо ж очі Господні обіймають усю землю, щоб піддержувати тих, що їх серце цілковито йому віддане“ (2 Пар. 16, 9).

Дякуємо Господеві, що маємо так числену духовну родину, братів і сестер в Христі, котрі за нас моляться і піддержують нас своїми лептими. Від імени нашого Спасителя дякуємо вам, браття і сестри, за вашу щирю поміч. Це ви

учинили для Него, тому що в цім домі бажаємо, аби много грішників пізнало свого Спасителя.

Отже ще раз протягуємо наші руки до вас, браття і сестри, о поміч на окінчення розпочатого дому молитви. Росходи ще великі, а дах мусимо затягнути чим найскорше.

• Комітет будови

Початий дім молитви в Гійчу (Галичина).

ЗАВІДОМЛЕННЯ

Завідомляємо наших шановних читачів, що з кінцем місяця березня 1929 року будемо змушені задержати висилку Післанця Правди тим, хто не вирівнає належитої передплати до вище указанного часу. Всякий знає, що видавати подібний журнал й його висилка потягає за собою великі кошти, а річна передплата не так велика. Отже П. П. отримувати будуть лише ті, що вирівнують свій довг, або зобов'язуються це зробити пізніше. Проситься ласкаво всіх о широке поширення нашого журналу, котрий має на цілі — поширення св. Євангелії. Тьма — сильна, но світло Христової Євангелії сильніше.

Передплату просимо керувати на адресу указану в Післанці Правди.

Від видавництва

Іди до Христа!

Коли журба на серце наляже,
Коли ніч темна, твої думки вяже,
Чи радість є в тебе тоді,
Коли їй не має іди до Христа! Він може,
а Дати рятунок тобі.

Твоє життя, як хвиля на морю,
Ти плачеш, твої сльози в горю...
Одним лиш смутком була тобі,
Ти тратив спасіння надію...
Не йшов до Христа в журбі.

Чи можна забути вічний заповіт,
Що „Бог є любов“ — Він любить світ,
В котрім спасає мене і тебе.
Спіши до Христа! иди за Ним у слід!
Іди! Він прийме тебе.

Спіши негайся, час скоро проходить,
Боржій із ночі в ній серце холопить,
В ній світло не сяє тобі.
В ній темно, гріх далі відчодить,
Борись, є рятунок в боротьбі.

Хто вступить в боротьбу з гріхом?
Хто вміє за зло платити добром?
Цей воїн правди святої на все...
В нім радись сяє, він світу є світлом,
Він шляхом правди іде.

Іди до Христа! докіль світло сяє,
Свята пора, Господь всіх приймає.
Іди до Него в покорі темер,
Зложи свій тягар, Він все прощає,
Він за тебе на хресті умер.

Г. Д.

Всім нашим читачам, передплатникам, браттям і сестрам,
приятелям і співпрацівникам Післанця Правди бажаємо ве-
селих і щасливих свят, та благословенного Нового 1929 року

Редакція.

Кожен може, а навіть повинен стати співробітником в видавництв-
„Післанця Правди.“ Для цього потрібно: помолитися, сісти й напи-
сати статтю, або щось иньше, щоби потішило й уміцнило віруючих
читачів нашого часопису, а невіруючих привело до ніг Ісусових. Коли
уже стаття є готова, просимо тоді надіслати її на слідууючу адресу:

W. Peretiatko, ul. Kolejowa, Rawa Ruska

При журналі „Післанець Правди“ тепер працюють В. Перетятко
і М. Лютий.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“ просимо керувати
на слідууючу адресу: W. Peretjatko, ul. Kolejowa, Rawa ruska.

Передплату просимо керувати на адресу: W. Gutzke, Łódź,
ul. Gdańska 130 „Kompas“.

Redaktor i wydawca **Włodzimierz Gutzke.**

Druk Tow. Wyd. „Kompas“ Łódź, Gdańska 130.